

Cưới Ma Đầu Về Sống Qua Ngày

Contents

Cưới Ma Đầu Về Sống Qua Ngày	1
1. Chương 1: Người Nam Nhân Xông Vào Phòng Tân Hôn	1
2. Chương 2: Nam Nhân Lẳng Lơ Tận Xương	4
3. Chương 3: Bệnh Của Diệp Đại Thiếu Gia	7
4. Chương 4: Tiểu Hồng Thụ Phản Ứng Kỳ Quái	10
5. Chương 5: Tiểu Hồng Thụ Trước Kia	13
6. Chương 6: Đồng Sàng Cộng Chằm	16
7. Chương 7: Điều Kiện	19
8. Chương 8: Giăng Co	22
9. Chương 9: Y Tiên Thường Dương Tử	25
10. Chương 10: Diệp Đại Thiếu Gia Tỉnh Lại	28
11. Chương 11: Chuyển Biến	31
12. Chương 12: Hồng Hề Việt ‘thăm’ Đêm Diệp Phu Nhân	34
13. Chương 13: Lần Đầu Ôm	34
14. Chương 14: Hai Hồn Một Thể?	37
15. Chương 15: Chữa Thương	40
16. Chương 16: Tiểu Hồng Thụ Tinh Thần Phân Liệt	43
17. Chương 17: Thường Dương Tử Cảnh Báo	46
18. Chương 18: Tiểu Hồng Thụ Bao Che	49
19. Chương 19: Chân Tướng	52
20. Chương 20: Tiễn Biệt	55

Cưới Ma Đầu Về Sống Qua Ngày

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên việt thời không, linh hồn chuyển hoá, tình hữu độc chung, thiên tác chi hòa. Edit: SóiDiệp Dốc Thanh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoi-ma-dau-ve-song-qua-ngay>

1. Chương 1: Người Nam Nhân Xông Vào Phòng Tân Hôn

Tuyên Thành tuyệt phủ trắng đang chìm đắm trong niềm hân hoan đón chào năm mới, người người bận rộn cả một năm, cuối cùng có thể rảnh tay nhàn rỗi dừng lại tất cả công việc, thả lỏng cơ thể đã thấm đầy mệt mỏi.

Mấy ngày nay khắp đầu trên cuối phố Tuyên Thành đều đang bàn tán xôn xao, không phải bàn về ngày tết năm nay phải mua bao nhiêu đồ mới, cũng không phải sang năm thu hoạch như thế nào, mà là về chuyện hôn sự của Đại thiếu gia Diệp gia ở Tuyên Thành.

Lại phải kể đến, trong Tuyên Thành này có thể nói rằng không ai không biết không người không rõ Diệp lương thiện. Làm người hiền lành, thích làm việc thiện, chẳng qua là ông trời không thương, hơn bốn mươi mới có một mụn con, đáng tiếc còn là một con ma ốm bệnh tật liên miên. Diệp lương thiện chạy ngược chạy xuôi, vì con ma ốm nhà mình mà hao hết tâm tư, rốt cuộc cũng đem người dưỡng đến mười tám tuổi, nhưng mà ma ốm này không gắng gượng được, cuối cùng vẫn ngã xuống.

Đại phu trong Tuyên Thành và những vùng lân cận đều đã mới đến mấy lần, chỉ tiếc được thạch cũng không thể cứu (*được thạch: thuốc và kim châm). Diệp lương thiện không cam lòng, đành phải bắt đắc dĩ ôm một đường hy vọng tìm thầy tướng số tự xưng là ‘thần tiên sống’. Sau khi thần tiên sống nắm ngón tay tính toán thì biết được, tìm một cô nương có ngày sinh tháng đẻ tương xứng với con mình thì có thể cứu được nó. Thế là, Diệp lương thiện lật tung cả thành để tìm nhà có con gái có ngày sinh tháng đẻ tương xứng với con mình.

Sau một loạt thất bại, cũng đã tìm được vài người, thế nhưng trong mắt người dân Tuyên Thành thì chuyện Đại thiếu gia Diệp gia cứu không sống là điều mà ai cũng chắc chắn, người ta nghe xong liền lập tức từ chối, dù sao người làm cha mẹ ai mà muốn con gái mình vừa mới gả đi liền thành quả phụ a.

Diệp lương thiện nói hết lời rốt cuộc cũng có một nhà đồng ý, lúc này, tình huống của Diệp đại thiếu gia đã chậm trễ không thể cứu vãn, hai nhà bàn bạc, cuối cùng xác định thời gian là vào hai mươi ba tháng chạp ngày đưa ông Táo về trời. Cho nên, sáng sớm Diệp gia đã giăng đèn kết hoa, sửa sang phủ đệ (*nơi ở của quan lại quý tộc hoặc địa chủ) chuẩn bị nghênh đón Đại thiếu nãi nãi – không biết có thể làm được mấy ngày, vào cửa.

“Cái gì?! Người Lưu gia bỏ trốn?!”

Diệp phủ, trong phòng Đại thiếu gia, Tam di Thái Bích Ngọc nắm chặt khăn lụa trắng trong tay, ánh mắt sắt bén nhìn chăm chăm vào tên đầy tớ. Thấy người nọ run rẩy khê gật đầu, sắc mặt trắng bệch, nhất thời lùi về sau hai bước, ngã ngồi lên ghế thái sư ở phía sau.

(*Tam di: dì ba)

Chỉ thấy Tam di thái tay che trán, chậm rãi thở dài một hơi, xoay đầu nhìn về Đại thiếu gia sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn không che được nét tuấn tú đang nằm ở trên giường, vành mắt dần dần đỏ lên rồi lập tức gào khóc: “Tử Khâm, đứa con trai khôn khổ của tôi...”

Mà Nhị di thái ngồi một bên thì trợn mắt nhìn Tam di thái đang liên tục lau nước mắt, mở miệng hỏi tên đầy tớ: “Chuyện này Lão gia đã biết chưa?”

“Thưa, thưa Nhị nãi nãi, Lão gia, Lão gia vẫn chưa biết.”

Nghe vậy, Nhị di thái thần nhiên đứng dậy, vung khăn lụa đi ra ngoài. Mà Tam di thái khóc xong nhìn thấy Nhị di thái đi ra, vội mở miệng hỏi: “Nhị tỷ, tỷ muốn đi đây vậy?”

Nhị di thái xoay người, nhìn Tam di thái khóc đỏ bừng cả hai mắt, tức giận nói: “Còn có thể đi chỗ nào?! Đương nhiên là đi tìm Lão gia, hôm nay tân nương tử đã chạy rồi, hôn sự này liền không thành, chẳng lẽ đợi chút nữa chờ cho rước cái kiệu không người vào cửa để người ta chê cười hay sao?!”

Việc hôn sự này chính là do Tam di thái toàn quyền xử lý, hôm nay xảy ra rủi ro trách nhiệm này tự nhiên sẽ rơi xuống đầu mình. Nghe thấy Nhị di thái muốn nói cho Lão gia tân nương đã một đêm trốn nhà đi, vội vàng tiến lên kéo lại ống tay áo Nhị di thái.

“Nhị tỷ, chúng ta, chúng ta thương lượng một chút, nếu lúc này hủy bỏ hôn ước, Diệp phủ cũng không thể nào giữ lại thể diện nữa a.”

Nghe lời Tam di thái nói, Nhị di thái hừ lạnh một tiếng rũ bàn tay đang nắm ống tay áo mình xuống, khoanh tay lạnh mắt nhìn Tam di thái: “Được, vậy muội nói phải xử lý thế nào?”

Lúc này Tam di thái đã hoàn hồn, vãn về khăn lụa nửa ngày cũng không nghĩ ra được ý gì. Thấy thế, con người Nhị di thái xoay chuyển, vẻ mặt tươi cười nói: “Nếu như muội muội đã không nghĩ ra chủ ý gì, vậy không bằng để tỷ tỷ đây nói ra một cái, muội xem như thế nào?”

Tam di thái nghe nói có chủ ý, lập tức gật đầu.

“Nếu như hiện tại tìm không được người, vậy không bằng tìm một người thay thế đứa con gái Lưu gia kia, dù sao Lão gia cũng chưa từng thấy qua mặt nàng, có phải thật hay không cũng chẳng có ai biết.”

Nghe vậy, lòng mảy Tam di thái hơi dần ra, do dự hỏi: “Nhưng mà, nhưng mà, thầy tướng số nói nhất định phải hợp với ngày sinh tháng đẻ của Đại thiếu gia, nếu để xảy ra chuyện gì thì cũng không tốt?”

“Hừ, cũng chỉ có ngu ngốc như các người mới tin tưởng mấy lời đoán mò của cái thầy tướng kia, đại phu đều không còn cách nào, chỉ bói toán là có thể chưa khỏi? Chủ ý của ta cũng là vì muội, muội nha, cần hay là không cần!”

Ngay tại thời điểm Tam di thái do dự, cửa phòng vốn đang đóng chặt bỗng nhiên bị một lực lớn của ai đó đẩy ra, ngay sau đó một người mặc bộ sam y màu đỏ tay cầm Tam Xích Ngọc Long (*chắc là kiếm) xông vào, Tam di thái cùng Nhị di thái bị người trước mắt dọa cho hoảng sợ, vừa muốn mở miệng gọi người đã thấy người kia đứng ở cửa lung la lung lay rồi ngay sau đó bịch một tiếng ngã xuống đất.

Tam di thái cùng Nhị di thái bị sự xuất hiện trước mắt dọa sợ không hề nhẹ, im lặng hồi lâu, nhận thấy người kia thủy chung không có động tĩnh, lúc này mới đánh bạo tiến lên. Nhị di thái gạt ra bàn tay đang bám lên người mình của Tam di thái, đưa tay khẽ chạm vào người nọ một cái. Thấy y không có phản ứng, Nhị di thái tiến đến trước mặt nhìn nhìn, xác định người nọ thật sự hôn mê, lập tức lá gan cũng lớn lên.

Nhìn tóc đen che khuất gương mặt y, Nhị di thái đưa tay vén mái tóc y qua một bên. Chờ đến khi hai người nhìn thấy rõ mặt người nọ, Nhị di thái không khỏi ngừng thở, ngay cả Tam di thái ở bên cạnh cũng nhìn không được bịt miệng lại. Phản ứng khoa trương của hai người không phải là do bộ dạng của người này rất xấu. Trái lại, người nọ lại có một khuôn mặt quá mức xinh đẹp, dung mạo còn xinh đẹp hơn so với Trương Yến Nhiên mỹ nữ đệ nhất trong thành.

Nhị di thái nhìn khuôn mặt đó một lát thì trong mắt hiện lên chút đổ kị, quay đầu nhìn về Tam di thái phía sau, thấy nàng đã nhìn đến ngây người, Nhị di thái hừ lạnh một tiếng đứng lên.

“Ừ, nếu là tìm không thấy người nào, ở đây có sẵn đấy.”

“Nhưng mà, nhưng mà đây không phải là nam sao?”

“Nam thì sao? Muội xem đức hạnh của người này, đoán chừng là gây thù chuốc oán với ai đó, nếu tỉnh lại còn muốn bảo vệ tính mạng cũng sẽ không nói gì a. Người trong giang hồ chú trọng nhất thanh danh, vì thanh danh của mình y cũng sẽ không nói lung tung, ai muốn cho người ta biết rõ, mình bị trở thành nữ nhân gả cho kẻ khác.”

Tam di thái nghe xong cảm thấy có lý, gọi thị nữ thân cận của mình đến, mấy người hợp sức đem nam nhân hôn mê bất tỉnh nằm trên mặt đất khiêng vào viện tử của mình, sau khi sửa sang trang phục của y một chút rồi trối lại tay chân từ cửa sau đưa vào kiệu nhỏ.

Tam di thái cùng Nhị di thái rời phòng không bao lâu, người thanh niên sắc mặt xám ngắt đang nằm trên giường kia liền mở mắt. Nhìn đỉnh rèm đỏ chói, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, rồi sau đó lại từ từ nhắm mắt lại.

Diệp Cốc Thanh nghĩ mãi mà không ra, chẳng qua là đang ở trong phòng làm việc của mình ngủ một giấc không ngờ đã biến thành một người khác, đã đến một thời không lạ lẫm, những thứ này cũng thôi đi, mình lại đặc biệt trở thành một tên ma ốm bệnh tật liên miên?! Không nên lừa bịp mà y vậy a!

Diệp Cốc Thanh vô lực nằm ở trên giường âm thầm nguyện rửa ông trời, trong đầu một mảnh hỗn loạn. May mà ký ức của cơ thể này vẫn còn, sau này mình có tốt rồi cũng không đến nỗi nhìn cái gì cũng trợn mắt.

Từ ký ức của cơ thể này, cái người này cũng gọi là Diệp Cốc Thanh, năm nay vừa tròn mười tám. Thân thể Diệp Cốc Thanh yếu ớt nhiều bệnh, vì hần mà người trong nhà đã mời đến không ít đại phu, tốn không ít tâm tư cùng sức lực, nhưng mà cơ thể vẫn một mực không thấy khởi sắc. Thật vất vả kéo dài đến mười tám, rốt cuộc bị một trận phong hàn mà lần nữa nằm xuống. Được thạch không thể cứu, Diệp gia cũng không còn cách nào, cuối cùng đành phải dùng phương pháp mê tín—xung hỉ, để chữa bệnh cho hần.

Nhưng mà cái xung hỉ này không cứu được Đại thiếu gia trở về, ngược lại đem đến ‘một vị khách không mời’ là hấn đây đi vào. Nếu để cho Lão gia tử Diệp gia biết rõ, không biết có thể sẽ hối hận mà dậm chân hay không...

Nghĩ một hồi, Diệp Cốc Thanh liền ngủ mất. Đợi đến khi hấn bị một tiếng động lớn làm cho bừng tỉnh, bên ngoài cũng đã hoàng hôn rồi. Lão mục tử* trong tân phòng phát hiện Diệp Cốc Thanh mở mắt, sau khi trở mắt nhìn, ngón tay run rẩy chỉ vào Diệp Cốc Thanh gào lên: “Có ai không, Đại thiếu gia, đại thiếu gia...”

(*Lão mục tử: hầu gái già.)

Mọi người đứng đợi ngoài sân, nghe thấy tiếng kêu của Lão mục tử, lập tức như ong vỡ tổ vọt vào. Nhìn thấy Diệp Cốc Thanh nằm trên giường đã tỉnh, cấp báo cấp báo, mời đại phu mời đại phu, ngay lập tức trong phòng loạn thành một đoàn. Diệp Cốc Thanh nhìn đám người chạy đôn chạy đáo trong phòng cũng không nói lời nào, chỉ nhắm mắt lại bắt đầu dưỡng thần.

Một lúc sau, cửa ra vào truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, chỉ thấy nha hoàng đang dìu một người mặc hỉ phục, tân nương tử đầu đội khăn che đi vào phòng. Diệp Cốc Thanh nhìn ‘tân nương’ đang bị đám người vây quanh tròn mắt nhìn. Còn chưa chờ hấn mở miệng nói một câu, đã thấy một vị phu nhân khoảng chừng ba mươi mấy tuổi đi tới ngồi xuống bên giường của mình.

“Tử Khâm, hôm nay là ngày đại hỉ của con, lúc này cha con không tiện đến, cho nên để Tam nương đến đây nhìn con một chút.” Dứt lời, Tam di thái ra hiệu cho người dìu ‘tân nương’ qua, tiếp tục nói: “Đây là vợ con vừa bước chân vào cửa, sau này liền nhờ nàng chăm sóc con rồi.”

Tam di thái lại dặn dò vài câu, thấy Diệp Cốc Thanh chỉ nhìn mình không nói lời nào, nghĩ đến chuyện mình mới làm hồi này thì không khỏi chột dạ. Lập tức dẫn người vợ và rời đi.

Sau khi Tam di thái đi rồi, căn phòng rộng lớn lại trở về yên tĩnh. Diệp Cốc Thanh nằm trên giường nhìn qua nữ nhân vẫn còn đeo khăn che, đột nhiên phát hiện người này hình như từ khi bước vào cửa vẫn chưa nhúc nhích lần nào.

Mới đầu, Diệp Cốc Thanh chỉ cho là nàng thẹn thùng, nhưng thử kêu một tiếng, người nọ vẫn không động đậy như trước. Lúc này Diệp Cốc Thanh mới cảm thấy có chút không đúng, cố gắng chống đỡ cơ thể đứng lên, Diệp Cốc Thanh đưa tay kéo xuống khăn che, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ thì không khỏi ngẩn ngơ. Hoàn hồn nhìn ‘nàng’ đang nhắm mắt, Diệp Cốc Thanh đưa tay đẩy đẩy ‘nàng’, sau đó khiến cho Diệp Cốc Thanh không ngờ đó là, người nọ vậy mà lại ngã về phía mình.

Diệp Cốc Thanh theo bản năng đưa tay đỡ người vào trong ngực, nhưng mà hấn đã quên cái thân thể này của mình đã triển miên nằm trên giường bệnh, căn bản vô lực tiếp nhận sức nặng của một người, cho nên Diệp Cốc Thanh một tiếng cũng không kịp hô đã cùng người kia té lăn ra đất...

Lúc tay phải không cẩn thận đụng phải một thứ mềm mềm giữa hai chân người nọ, Diệp Cốc Thanh giống như bị sét đánh mà cả người cứng ngắc nằm trên mặt đất, giờ phút này, trong đầu hấn chỉ có một suy nghĩ: Mẹ nó, đầu năm nay nguyệt nương cũng nhiều quá đi!!

(* Nguyệt Nương () – sử dụng chữ Nguyệt trong Nguyệt Quân Tử ()- ám chỉ đến một bộ phận nam thanh niên đi theo trào lưu khá phổ biến hiện nay ở Trung Quốc và Nhật Bản (Việt Nam cũng đã xuất hiện), đó là những chàng trai “đẹp như tiên nữ” – Gái Giả.)

2. Chương 2: Nam Nhân Lăng Lơ Tận Xương

Diệp Cốc Thanh nằm trên giường nhìn nam nhân vẫn hôn mê bên cạnh, nhin không được nhú nhú mày, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện xung hỉ của Diệp gia có chút kỳ quái.

Tuy nói thật sự có khả năng Diệp gia vì con ma bệnh Đại thiếu gia này mà mời một nam nhân đến xung hỉ, thế nhưng cũng tuyệt đối không có khả năng đem người này chém mấy đao mới đưa vào tân phòng. Nhưng mà, cũng may hấn phát hiện kịp thời, nếu không nam nhân kia có khả năng đặt chân xuống hoàng tuyền rồi.

Nghĩ nghĩ bản thân đã xuyên đến chỗ này, tám chín phần là không trở về được, cũng may không có gì phải bận tâm ở thế giới kia, nhưng khi nghĩ đến chuyện từ nay về sau mình phải sống cùng một nam nhân, Diệp Cốc Thanh liền cảm thấy chán ghét một hồi. Mặc dù người nam nhân này so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, nhưng mà trên thân thể người kia có chỗ thì dư ra chỗ thì thiếu đi, dù xinh đẹp cũng không thể thay đổi được chuyện y là nam nhân thật thụ.

Diệp Cốc Thanh thầm mắng một tiếng, cũng không biết về sau có thể bỏ ‘vợ’ hay không...

Tĩnh lại một lúc lâu, Diệp Cốc Thanh có thể nói là ăn uống đều chưa. Nhìn mấy món ăn cùng trái cây đặt trên bàn, cảm thấy mình càng ngày càng đói. Bởi vì tình trạng của cơ thể mình mình biết, nên Diệp Cốc Thanh vẫn quyết định gọi người.

Trước kia bởi vì có liên quan đến chức vụ, cơ hội Diệp Cốc Thanh cùng người đi ra ngoài hưởng thụ cũng không ít, thế nhưng giống như hiện tại được loại đãi ngộ nằm ở trên giường đút từng miếng từng miếng đồ ăn, đây tuyệt đối không có. Nhưng mà vẫn có chỗ không được hoàn mỹ, cơ thể này của Diệp đại thiếu gia quá yếu ớt không có tí sức nào.

Sau khi nha hoàn giúp Diệp đại thiếu gia ăn xong, còn cẩn thận lau mặt và tay mới lui ra khỏi phòng. Diệp Cốc Thanh nhìn lùa đồ cùng nệm đồ treo đầy khắp phòng, chớp chớp hai mắt, đem tâm hồn của hắn cứ như vậy mà kết thúc?

Cũng vì thân thể có bệnh, không lâu lắm Diệp Cốc Thanh liền chìm vào giấc ngủ. Trong mơ, hắn thấy được Đại thiếu gia thật sự đang dùng vẻ mặt không cam lòng nhìn mình, chỉ trích mình không nên chiếm đoạt thân thể của y.

Về mặt bị phần cùng đau lòng muốn chết của Diệp đại thiếu gia kia khiến cho cả thể xác lẫn tinh thần của Diệp Cốc Thanh đều khoan khoái dễ chịu, thế là, hắn liền có lòng tốt mà lên lớp giúp đỡ Diệp đại thiếu gia, nói cho y biết cái gì gọi là vật cạnh thiên trạch (*chọn lọc tự nhiên), thích giả sinh tồn (*Yếu làm mỗi ăn cho kẻ mạnh, kẻ muốn sống sót phải trải qua sự chiến thắng kẻ thù địch. Cá lớn nuốt cá bé.), cái gì gọi là mạnh được yếu thua.

Diệp đại thiếu gia bình thường cửa lớn không ra cửa sau không tới dĩ nhiên không thể trở thành đối thủ của Diệp Cốc Thanh được giới kinh doanh vinh dự gọi là ‘hồ ly nghìn mặt’, cho nên nhìn về mặt đương nhiên của đối phương, Diệp đại thiếu gia tức giận phẩy ống tay áo bỏ đi. Mà Diệp Cốc Thanh nhìn theo bóng lưng của Diệp đại thiếu gia, theo thói quen vẫn về ống tay áo trên âu phục của mình, nhưng mà thứ hắn xoa nắn lại là một ống tay áo rộng thùng thình. Diệp Cốc Thanh sửng sốt nhìn bộ trường bào màu xanh trên người, sau đó liền từ mộng tỉnh lại.

Diệp Cốc Thanh nằm trên giường cho nên không biết hiện tại đã là canh giờ nào, đưa tay vén ra tấm rèm thì trời đã sáng rồi. Nghiêng đầu nhìn về nam thê nhà mình vẫn ngủ say bên cạnh, Diệp Cốc Thanh đưa tay giật giật dây thừng treo ở đầu giường, lập tức tỷ nữ ngày hôm qua cho mình ăn cơm bụng một cái chầu đồng đi đến.

“Đại thiếu gia, hôm nay bên ngoài gió lớn, người còn muốn dậy sao?”

“Dậy a, càng nằm thân thể sẽ càng không thoải mái, đứng dậy đi nhiều một chút.”

Nghe Diệp Cốc Thanh nói xong, tỷ nữ kia thừa một tiếng, quỳ gối trước giường giúp hắn mặc đồ tử tế, sau đó mới đi vào đôi giày bông vải. Cúi đầu nhìn trên người mình tầng tầng lớp lớp áo, Diệp Cốc Thanh rất hoài nghi tí nữa hắn còn có thể đi đứng bình thường được không.

“Người này tại sao vẫn còn chưa tỉnh?” Diệp Cốc Thanh vịn thành giường chỉ vào người áo đỏ đang nằm trên giường mở miệng hỏi.

“Cái này tiểu Thúy cũng không biết, lát nữa liền kêu đại phu tới, Thiếu gia đợi lúc đó rồi hỏi người ta một chút a.”

Tỷ nữ gọi là tiểu Thúy kia đỡ Diệp Cốc Thanh đến trước bàn ngồi xuống, sau khi quay sang giúp hắn rót một tách trà, liền bụng chầu đồng đi ra. Diệp Cốc Thanh nhàn rồi không có gì làm quay qua đánh giá người nam tử đang mê man trên giường kia, càng xem càng thấy gương mặt này lại ở trên một người nam tử thật sự là có chút phí của trời.

Đang lúc suy nghĩ, bên ngoài có tiếng gõ cửa, ngay sau đó có hai nam tử trung niên tiến vào, dựa vào ký ức của Đại thiếu gia, Diệp Cốc Thanh biết được người nam nhân biểu tình ôn hòa là cha của Diệp đại thiếu gia, cũng chính là của mình bây giờ, mà người lưng đeo hòm thuốc kia không cần nói cũng biết là đại phu mà tiểu Thúy nhắc đến hồi nãy.

Trước kia Diệp Cốc Thanh là cô nhi không cha không mẹ, lúc này đối mặt với việc có thêm một người cha, thật sự không có cách nào đem hai tiếng ‘phụ thân’ phát ra khỏi miệng. Nhưng mà Diệp lão gia cũng không để ý cái này, hai người vào cửa nhìn thấy Diệp Cốc Thanh ngồi cạnh bàn thì sửng sốt một chút, Diệp lão gia lập tức đi đến bên cạnh Diệp Cốc Thanh nhìn nhìn, phát hiện Diệp Cốc Thanh hoàn hảo ngồi trên ghế, không khỏi mỉm cười thở phào nhẹ nhõm.

“Vu đại phu, nhanh xem cho Tử Khâm, xem nó có phải tốt rồi hay không.”

Vu đại phu đáp một tiếng đem hòm thuốc đặt lên bàn, sau đó lấy ra một cái gối bắt mạch để xuống bàn ra hiệu Diệp Cốc Thanh đặt tay lên. Một lát sau, Vu đại phu thu tay về, đưa tay sờ sờ chòm râu dê của mình, trong mắt có chút nghi hoặc.

Thấy thế, Diệp lão gia vội vàng mở miệng hỏi: “Vu đại phu, tình huống của Tử Khâm như thế nào? Hẳn là không có việc gì đi?”

Nghe vậy, Vu đại phu nhìn Diệp lão gia: “Từ mạch tượng xem ra, Đại thiếu gia quả thật đã không còn gì nguy hiểm, chỉ cần cẩn thận điều dưỡng là được rồi.”

(*Mạch tượng: Hình tượng mạch ứng lên ngón tay. Bao gồm số lần, quy luật, tình huống dồi dào thông sướng, nhịp mạch nhanh mạnh, hoặc chậm rãi...)

Diệp Cốc Thanh vẫn luôn để ý đến Diệp lão gia và Vu đại phu, nghi hoặc vừa rồi trên mặt đại phu không phải là hẩn nhìn không ra, trong mắt người này hiện lên nghi hoặc có nghĩa là đã có chuyện gì lén gạt bọn họ. Đại phu chỉ trả lời như vậy, hiển nhiên là không muốn đem chuyện đó nói ra, Diệp Cốc Thanh không cách nào tìm ra được căn nguyên ngọn nguồn, cho nên chỉ có thể chờ cho sau này hẩn tìm được cơ hội.

“Đại phu, còn y? Hẳn là y không có việc gì đi?” Diệp Cốc Thanh chỉ người trên giường hỏi.

“Đại thiếu gia không cần lo lắng, vị công tử này chỉ là bị thương ngoài da, không nguy hiểm đến tính mạng.” Vu đại phu vừa nói vừa cất gối bắt mạch vào trong hòm thuốc.

“Vậy tại sao y vẫn còn hôn mê chưa tỉnh?” Diệp Cốc Thanh truy hỏi.

“Vị công tử này lúc trước đã từng trúng qua thuốc mê, hơn nữa do mất máu quá nhiều nên vẫn còn hôn mê đến giờ, đợi đến khi được tính giảm xuống, người cũng sẽ tỉnh.”

Nên nhìn đã nhìn, Vu đại phu liền mở miệng cáo từ. Diệp lão gia để cho gã sai vặt đứng trước cửa dẫn người ra ngoài, mình thì ngồi xuống đối diện Diệp Cốc Thanh.

Tân nương tử từ nữ nhân biến thành nam nhân, chuyện này Diệp lão gia cũng chỉ vừa mới biết đêm qua. Đợi đến khi khách mời trong phủ tản đi, Diệp lão gia gọi Tam di thái – người chịu trách nhiệm chuyện này tới nói chuyện, biết rõ từ đầu đến đuôi, Diệp lão gia tức giận xém nữa ngắt đi, lúc này mới dùng gia pháp trừng phạt Tam di thái một phen.

Sau đó, Diệp lão gia thậm vui mừng, may mắn có duyên với nam nhân bị gả thay này, may mắn đứa con cưng của mình đã trở lại...

Diệp lão gia cảm thán xong thì nhìn qua đứa con mang biểu tình nhàn nhạt phía đối diện: “Tử Khâm a, chuyện hôm qua, Nhị nương cùng Tam nương phải xin lỗi con. Thân thể con không tốt, đừng nên tức giận. Còn người này đợi chút nữa sẽ cho người đưa y ra ngoài. Y rất có duyên với con, y vừa đến con liền tỉnh, cũng coi như gián tiếp cứu cho con một cái mạng. Sau này nếu y muốn ở lại thì ở lại, không muốn ở lại cha cho y một chút bạc coi như tạ lễ, con xem vậy có được không?”

Nghe Diệp lão gia nói xong, Diệp Cốc Thanh rũ mắt đáp lại: “Tất cả đều do cha làm chủ là được rồi.”

Thấy Diệp Cốc Thanh như vậy, Diệp lão gia cũng không nói gì, hai người cùng nhau ăn xong bữa sáng, Diệp lão gia liền rời đi. Không lâu sau, từ bên ngoài đi vào hai gã sai vặt, một người nâng đầu một người nâng

chân chuyển nam nhân hôn mê đang nằm trên giường đến sương phòng bên cạnh.

Uống xong bát thuốc tiểu Thúy mới đưa lên, Diệp Cốc Thanh nhú mày thiếu chút nữa phun hết ra. Tuy rằng không chịu được mùi vị gay mũi, nhưng vì cái này đối với cơ thể suy yếu hồi phục rất tốt, Diệp Cốc Thanh cũng đành phải tự an ủi mình tạm thời cứ nhẫn nại trước.

Nằm trên giường nghỉ ngơi một canh giờ, Diệp Cốc Thanh nhìn ra cửa sổ thấy thời tiết hôm nay rất tốt, gọi tiểu Thúy tới giúp mình xỏ giày khoác áo, rồi vịn tiểu Thúy đi ra ngoài.

Vừa mới đứng ở cửa ra vào, một cơn gió lạnh buốt chui vào cổ Diệp Cốc Thanh, lạnh đến nỗi hần nhẹn không được mà run rẩy cả người. Có lẽ tuyết vừa rơi xuống chưa bao lâu, tuyết đọng trong sân vẫn còn chưa tan hết, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt, rơi vào Diệp Cốc Thanh khiến hần không khỏi híp mắt lại. Chờ đến khi thích ứng với tia sáng chói chang này, Diệp Cốc Thanh gỡ tay tiểu Thúy bước qua bậc cửa chậm rãi đi ra ngoài.

Suy cho cùng, Diệp gia cũng là gia đình giàu có, tuy rằng lúc này là mùa đông, nhưng trong sân nhỏ lại được những khóm hoa nở rộ điểm xuyết, khiến nó thoát nhìn trần đầy sức sống, bông tuyết trắng tinh động lại trên những cánh hoa đặc biệt mềm mại. Nếu không phải gia nghiệp Diệp gia to lớn, làm sao có thể nhân rồi làm những thứ này?

Đi vài vòng trong sân, sau đó Diệp Cốc Thanh liền vịn tiểu Thúy trở về, nhưng khi đi ngang qua sương phòng phía sau chỉ nghe thấy từ phòng truyền ra tiếng đồ vật rơi vỡ. Nhớ tới người nam nhân xinh đẹp hơn nữ nhân kia.

Diệp Cốc Thanh đứng ở ngoài cửa sổ, nghe động tĩnh bên trong mở miệng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Nha hoàn đứng đợi trong gian phòng kia nghe được giọng nói của Diệp Cốc Thanh, vội vàng đi tới mở cửa ra. Nhìn thấy Diệp Cốc Thanh liền cúi đầu bẩm báo: “Công tử, thiếu nữ... vị công tử kia tỉnh.”

Diệp Cốc Thanh gật đầu, vịn cánh tay tiểu Thúy đi vào sương phòng. Mặt đất trong phòng là một đồng lộn xộn, Diệp Cốc Thanh ngẩng đầu nhìn thấy nam nhân trên giường cười đến phong tình vạn chủng, mặt mày như xuân thì không khỏi rung mình một cái.

“Sao lại như thế này? Trong phòng lộn xộn thành như vậy sao các người còn không gọi người đến dọn dẹp lại một chút, các người vậy mà gọi là chiêu đãi khách nhân sao?!”

Diệp Cốc Thanh lớn tiếng nói, người trên giường liền ngồi dậy, có lẽ đụng phải miệng vết thương trên người, chỉ thấy y che ngực nhú mày, sau đó dựa lưng vào thành giường.

“Khách nhân? Vừa rồi còn không phải gọi ta là Thiếu nữ sao?” Nói xong, người nọ liền cao thấp đánh giá Diệp Cốc Thanh, tiếp tục nói: “Người là ai? Bọn họ bảo ta là thiếu nữ, người không phải là thiếu gia nhà này đi?”

Diệp Cốc Thanh gật đầu, người nọ cười xùy một tiếng: “Ôi, vận khí của ta thật đúng là xui xẻo, bị người ám toán còn không nói, còn bị gả cho một con ma ốm bệnh tật liên miên, nhưng mà nhìn bề ngoài của người không tệ, chúng ta là vợ chồng cũng không phải là không được, chẳng qua là...” Nói xong, người nọ di chuyển mắt nhìn xuống nửa người dưới của Diệp Cốc Thanh. Trong mắt đều là hoài nghi khiến cho Diệp Cốc Thanh vô cùng căm tức.

Từ cổ chí kim, kẻ xem thường người khác phần lớn đều sẽ kết thúc một cách thảm hại, tuy rằng thân thể này của Diệp Cốc Thanh yếu ớt, nhưng là tuyệt đối dùng được! Cởi quần áo ra nhất định sẽ làm cho hần đản trước mặt này nhìn với cặp mắt khác xưa!!

Phát giận xong Diệp Cốc Thanh đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, hần là không muốn cùng một chỗ với người nam nhân này, phía dưới của mình lớn hay không lớn, quần cái rắm!

3. Chương 3: Bệnh Của Diệp Đại Thiếu Gia

Diệp Cốc Thanh từ lần đầu tiên nhìn thấy người nam nhân trước mắt này đã không quá vui, hôm nay cái người này tỉnh lại rồi còn nhìn thấy nụ cười lẳng lơ tận xương trên gương mặt kia, trong lòng càng tăng

thêm một tầng chán ghét. Nhưng đã chiến đấu trên thương trường nhiều năm, cho dù đáy lòng đối với người trước mắt này không có hảo cảm, Diệp Cốc Thanh cũng chỉ hơi nhíu mày.

Không để ý tới lời nói mang theo khiêu khích của nam nhân này, Diệp Cốc Thanh để cho tiểu Thúy chuyển một cái ghế tới đây, ngồi xuống cách giường khoảng hai thước.

“Thành hôn chỉ là chuyện hiểu lầm, hơn nữa chúng ta cũng không chính thức bái thiên địa, không được xem là vợ chồng. Hơn nữa ta và người đều là nam tử, sao có thể làm phu thê?” Dứt lời, Diệp Cốc Thanh nhìn thoáng qua nét mặt của y, không mang theo chút quan tâm nào mà hỏi: “Công tử cảm thấy như thế nào? Nếu cần cái gì cứ nói cho hạ nhân.”

Nghe lời nói của Diệp Cốc Thanh, vẻ mặt nam nhân tràn đầy ủy khuất, dùng đôi mắt u oán nhìn Diệp Cốc Thanh, thấy Diệp Cốc Thanh vẫn bất vi sở động như trước, nam nhân chớp mắt, khoe miệng nhẹ nhàng dẫn ra một độ cong tuyệt mỹ, dùng ngữ khí thương tâm gần chết mà nhỏ giọng nói: “Phu quân, nam nhân thì sao? Người nói như vậy không cảm thấy có chút tuyệt tình sao? Ta và người mới vừa gặp mặt, người ngay cả tên cũng không hỏi đã nói những lời này, khiến cho trái tim ta không sao chịu nổi...”

Nhìn thấy nụ cười động lòng người trên gương mặt kia, Diệp Cốc Thanh không khỏi ngẩn ngơ, sau đó cố gắng hồi phục lại tinh thần. Thấy đối phương vẫn còn đang tươi cười nhìn mình, Diệp Cốc Thanh không khỏi oán thầm đúng là đồ yêu nghiệt, ngay cả mình định lực kinh người, ở trước mặt y vẫn là thất thần.

Nghĩ lại mấy lời y vừa nói, trong lòng Diệp Cốc Thanh cơ hồ đã học máu, nhíu mày ngẩng đầu nhìn điệu bộ diễm đạm đáng yêu kia của y, Diệp Cốc Thanh chỉ cảm thấy mạch máu trên thái dương nhảy thình thịch. Đưa tay ấn ấn mạch máu đập loạn, Diệp Cốc Thanh mặt không biểu tình nói: “Điều ta mới nói là sự thật, nếu công tử cảm thấy khổ sở mong có thể bỏ qua cho. Nhìn thương thế của người có lẽ cần phải ở đây tu dưỡng một khoảng thời gian, tên là gì sau này nói cũng không muộn.”

Thấy y vẫn như trước dùng ánh mắt đáng thương nhìn mình mà không có phản ứng, Diệp Cốc Thanh mở miệng cáo từ, nào biết vừa mới đứng dậy đã bị đối phương mở miệng gọi lại.

“Có việc?” Diệp Cốc Thanh cảm thấy sự kiên nhẫn của mình đã đến giới hạn, hơi bị kích thích tùy thời có thể bộc phát.

“Phu quân, người ta muốn đi tiểu.”

Diệp Cốc Thanh chỉ có thể thể nghe thấy trong đầu ưỳnh một tiếng, nhìn chằm chằm vào gia hỏa vẫn còn đang giả bộ đáng thương nằm trên giường, Diệp Cốc Thanh hít sâu một hơi cũng không có quay đầu lại: “Tiểu Thúy, hầu hạ công tử đi tiểu.” Nói xong, Diệp Cốc Thanh rời khỏi phòng.

Hồng Hề Việt nằm trên giường nhìn Diệp Cốc Thanh đi ra ngoài, trên mặt vẫn còn treo nụ cười không đổi, chẳng qua là cặp mắt kia đã không còn chút nào quyến rũ như vừa rồi. Liếc mắt nhìn tỷ nữ đang cúi đầu, Hồng Hề Việt cho nàng đem bộ đặt trước giường rồi bảo nàng lui ra.

Đối với chuyện ‘lấy chồng’ này, Hồng Hề Việt rất cảm tức, nếu không thì y cũng sẽ không sau khi nghe thấy nha hoàn đem toàn bộ chuyện kể hết ra, sát ý sâu bên trong hiện thị rõ ràng mà đem chén lớn chén nhỏ đập nát. Song khi y muốn đứng dậy bóp chết tiểu nha đầu gọi y là ‘Thiếu nữ nãi’ kia, một giọng nói dễ nghe lại vang lên bên tai.

Hồng Hề Việt kiềm chế sát ý trong lòng, lẳng lặng chờ người ngoài cửa đi vào. Dù sao trong mắt y những người này đều là người chết biết đi, giữ lại bọn họ đến hầu hạ mình đợi đến khi thương thế tốt lên cũng không phải là không thể. Hơn nữa nếu như y đã lập gia đình, như thế nào cũng phải nhìn xem phu quân chưa thấy mặt của mình có bộ dạng gì rồi mới tính toán bước sau không phải sao?

Sau khi Hồng Hề Việt quyết tâm, cửa phòng bị đẩy ra, người đến ngoài ý muốn lại vừa mắt Hồng Hề Việt. Nhưng mà đối phương lại có sắc mặt trắng bệch, vừa nhìn chính là không sống được lâu. Nhìn cách ăn mặc rồi còn có thái độ của tiểu nha hoàn đối với hắn, Hồng Hề Việt cảm giác người này chính là phu quân của mình.

Quả nhiên, Hồng Hề Việt đoán không sai, tuy rằng người này nhìn vừa mắt, nhưng mà cái vẻ mặt cùng bộ dạng nghiêm túc thật sự kia khiến cho người ta chán ghét. Tuy rằng bề ngoài nhìn qua rất thanh cao, nhưng chỉ cần mình ngoắc ngoắc ngón tay còn không phải giống như đám người dơ bẩn ngoài kia.

Nhưng mà, vượt quá dự kiến của Hồng Hề Việt, định lực của người này vô cùng mạnh mẽ, nhìn thấy hẳn rõ ràng đã tức giận đến không chịu được, nhưng mà trên mặt vẫn duy trì lấy bộ dạng nghiêm túc khiến Hồng Hề Việt càng lúc càng cảm thấy hẩn thú vị. Quả nhiên quyết định vừa rồi là rất đúng, tạm thời giữ lại một mạng cho bọn họ cũng không hẳn là chuyện xấu, hơn nữa đã gần bước sang năm mới rồi, mình tạm thời cũng không có chỗ đi, chẳng bằng ở lại đây ăn uống đều có người hầu hạ, có sao không hưởng.

Nghĩ như vậy Hồng Hề Việt lập tức thả lỏng, vui vẻ vừa mất lần nữa vọt lên, khiến tiểu nha hoàn đang đứng bên cạnh nhìn thấy thì hai má đỏ bừng không dám nhìn thẳng.

Hàng năm Diệp gia đều cứu tế cho một ít gia đình nghèo khổ, năm nay Diệp đại thiếu gia có thể đỡ hóa lành, lòng tràn đầy vui mừng nên Diệp lão gia ra tay lại càng thêm rộng rãi. Ngoại trừ mỗi người được năm cân gạo, còn có nửa xâu tiền, điều này làm không ít người trong Tuyên thành đều âm thầm cầu nguyện Diêm Vương gia chậm chậm kéo đứa con trai nhà này xuống dưới...

Diệp lão gia có ba bà vợ, người lớn nhất cũng chính là mẹ ruột của Diệp đại thiếu gia là tin đồ trung thành với Phật giáo, từ ngày thứ hai Diệp Cốc Thanh tỉnh lại qua đây nhìn xem, liền thấy bà vẫn một mực ở tại bên trong am đường tụng kinh. Nhị nương Tam nương bởi vì hôn sự mà bị Diệp lão gia phạt cấm túc còn chưa được bước ra khỏi cửa, người đứng đầu Diệp gia cũng chính là Diệp lão gia, nếu có thời gian rảnh rỗi ông sẽ thường qua đây nhìn hẩn.

Diệp Cốc Thanh cũng không phải cho mình biến thành Diệp đại thiếu gia nên sẽ được người nâng trong lòng bàn tay, hẩn chỉ cảm thấy những người Diệp gia này có chút kỳ quái. Thái độ của hai vị di nương đối với hẩn thì còn có thể hiểu được, nhưng mà thái độ của người mẹ ruột kia đối với mình, Diệp Cốc Thanh có chút không rõ ràng cho lắm. Chẳng lẽ cái tượng Phật bằng đất trong am đường kia, có thể so với con mình càng có lực hấp dẫn hơn, càng quan trọng hơn?

Đối với thái độ của Diệp phu nhân, Diệp Cốc Thanh ngoại trừ hai chữ có bệnh, thật sự là tìm không ra lý do để giải thích cho hành vi của bà.

Thanh âm huyền ảo ngoài tiền viện khiến cho Diệp Cốc Thanh không thể tĩnh tâm được, buông xuống quyển sách một khắc cũng chưa có lật qua trang mới lên bàn, rồi đứng dậy đi ra ngoài. Đứng ở bậc thềm, Diệp Cốc Thanh chấp tay nhìn bầu trời thở dài, còn chưa chờ hẩn cúi đầu xuống, chỉ nghe thấy một giọng nói mềm mại vang lên bên tai kêu ‘tướng công’, lại thành công khiến cho Diệp Cốc Thanh nổi da gà khắp người...

“Hồng công tử sao lại không ở trong phòng nghỉ ngơi? Thương thế trên người ngươi đã tốt hơn chút nào chưa?” Diệp Cốc Thanh khách khí nói.

“Ừ, đỡ nhiều rồi. Tướng công không cần khách khí như vậy, gọi ta Minh Nghi là được rồi.”

Hồng Hề Việt ôm ngực bước lên bậc thềm, đứng bên cạnh Diệp Cốc Thanh, ánh mắt sáng rực của đối phương nhìn mình khiến Diệp Cốc Thanh có chút không thoải mái.

Diệp Cốc Thanh càng tránh Hồng Hề Việt càng đến gần, mỉm cười nhìn về hướng tiền viện rồi mở miệng nói: “Lúc này có lẽ ngoài tiền viện đã làm xong việc, năm nay bọn họ lại có thể qua một năm mới tốt lành.” Dứt lời, Diệp Cốc Thanh quay đầu nhìn người bên cạnh, tiếp tục mở miệng nói: “Ồi chào đúng rồi, Hồng công tử là người nơi nào? Cũng đã gần bước sang năm mới rồi, Hồng công tử không về cũng không báo tin cho người nhà một chút sao?”

Diệp Cốc Thanh vừa dứt lời, chỉ thấy sắc mặt Hồng Hề Việt trắng bệch, y lập tức lắc đầu dời mắt sang nơi khác. Hồng Hề Việt quay đầu khiến cái cổ trắng nõn hiện rõ trước mắt Diệp Cốc Thanh, yết hầu tinh tế theo từng lần nuốt xuống của chủ nhân mà hơi nhúc nhích.

“Ta không có người thân.”

Giọng nói cô đơn của Hồng Hề Việt lại khiến cho trái tim Diệp Cốc Thanh không khỏi nhảy dựng, nhìn gò má xinh đẹp của đối phương, Diệp Cốc Thanh nhẹ nhàng nói xin lỗi. Nhưng Hồng Hề Việt cũng không nói gì, chỉ nhìn Diệp Cốc Thanh cười nhạt.

Nhìn Hồng Hề Việt như vậy, Diệp Cốc Thanh cảm thấy dường như y cũng không phải là người đáng ghét lắm.

Một lát sau, Hồng Hề Việt nghiêng đầu nhìn Diệp Cốc Thanh, cười nói: “Vừa rồi là ta thất thố, phu quân cũng đừng để trong lòng.”

“Nào có.”

Chiều cao của Diệp Cốc Thanh so với Hồng Hề Việt cũng không sai biệt lắm, chiều cao như vậy đối với cặp đôi cũng xem như là chiều cao vàng rồi. Như thế này mà đối mặt hoặc là ở tư thế Hồng Hề Việt quay lưng lại mình mình ôm lấy Hồng Hề Việt, nhìn qua có lẽ vô cùng đẹp mắt. Chẳng qua là hai người cái gì cũng xứng đôi, chỉ có giới tính là sai. Thế là, Diệp Cốc Thanh nhìn gương mặt xinh đẹp kia của Hồng Hề Việt, chỉ có thể âm thầm tiếc hận.

Thời điểm Diệp Cốc Thanh thất thần, bỗng cảm thấy eo mình bị ôm chặt, Hồng Hề Việt ở trong ngực hấn cọ cọ nói: “Ta biết rõ kỳ thật ngươi không thích ta, cảm thấy ta là nam nhân, nhưng mà ta muốn nói cho ngươi biết, ngoại trừ không thể sinh con, nữ nhân làm gì ta cũng có thể làm.”

Hồng Hề Việt càng nói, Diệp Cốc Thanh lại càng cứng ngắc. Đưa tay muốn đẩy người trong ngực ra, lại nghe Hồng Hề Việt nói tiếp: “Đừng nóng nảy mà đẩy ta ra, để cho ta ôm một lát, chỉ một lát...”

Nghe vậy, Diệp Cốc Thanh thở dài một cái rồi nói: “Hồng công tử, chúng ta có gì thì cứ nói, để cho người khác nhìn thấy không tốt.”

“Có cái gì mà không tốt? Chúng ta là vợ chồng, để cho người khác thấy được thì thế nào? Tướng công là trách tội ta không viên phòng với người sao, chờ cho thân thể ta tốt một chút, phu quân muốn gì ta cho cũng được.” Nói xong, Hồng Hề Việt càng thối nhiệt khí lên người Diệp Cốc Thanh, cặp mắt đen láy khẽ nhúc nhích, ý tứ khiêu khích trong đó không cần nói cũng biết.

Diệp Cốc Thanh không chịu được Hồng Hề Việt như vậy, thấy hấn làm thế, đưa tay kéo xuống cánh tay đang vòng qua eo mình, sau đó lui một bước.

Hồng Hề Việt càng đùa càng thấy vui vẻ bỗng nhiên bị Diệp Cốc Thanh đẩy ra thì cảm thấy hơi buồn bực, trong lòng nổi lên sát ý. Nhưng mà nhìn vẻ mặt không đổi của Diệp Cốc Thanh, Hồng Hề Việt hít sâu một hơi miễn cưỡng nhịn xuống sát ý này, đưa tay kéo lên cổ tay của đối phương đang rũ ở dưới đưa đến trước mặt mình.

Ngón tay Hồng Hề Việt đặt lên mạch của Diệp Cốc Thanh, cảm thấy mạch đập của đối phương là từng nhịp hỗn loạn, hình như bị trúng độc. Nhận thấy đối phương căng thẳng, Hồng Hề Việt càng nhú mày trầm giọng quát: “Đừng nhúc nhích!”

Hồng Hề Việt thay cổ tay bên kia của Diệp Cốc Thanh, ước chừng qua nửa chén trà mới buông. Nhìn ánh mắt nghi hoặc của đối phương, Hồng Hề Việt hít sâu một cái.

“Ngươi biết y thuật?” Diệp Cốc Thanh hỏi.

“Biết sơ sơ, bắt đầu từ hôm nay ngừng toàn bộ thuốc mà ngươi đang dùng.”

“Tại sao? Có chỗ nào không ổn?” Diệp Cốc Thanh ngưng mi nhìn Hồng Hề Việt.

“Quả thật, chẳng lẽ ngươi không biết mình bị trúng độc?”

4. Chương 4: Tiểu Hồng Thụ Phản Ứng Kỳ Quái

Đối với lời nói của Hồng Hề Việt, Diệp Cốc Thanh dĩ nhiên không tin. Theo như ký ức của Diệp đại thiếu gia, Diệp lão gia đã vì hấn mà tìm đại phu trong khắp Tuyên thành cũng như vùng lân cận, đại phu chính nhi bát kinh* còn không nhìn ra hấn bị trúng độc, Hồng Hề Việt làm sao mà có khả năng vừa sờ liền sờ ra a?

(* Chính nhi bát kinh có ba nghĩa: nghiêm túc nghiêm chỉnh, thật sự xác thực, xứng danh.)

Nhận ra Diệp Cốc Thanh không tin mình, Hồng Hề Việt cũng không thêm để ý, mỉm cười buông tay Diệp Cốc Thanh ra, vuốt ve gương mặt hấn, ôn nhu nói: “Độc này ở trong cơ thể ngươi đã nhiều năm, tính ra

thì khoảng thời gian phát tác chẳng còn bao lâu, nghĩ đến phu quân chưa lâu mà đã rời ta mà đi, trong lòng ta thật sự rất khổ sở.”

“A? Vậy Hồng công tử có thể giải chất độc này?” Diệp Cốc Thanh nhíu mày hỏi.

“Người khác hỏi như vậy, ta khẳng định sẽ nói không. Nhưng mà phu quân người không giống với người khác, nếu là phu quân, Minh Nghi cho dù phải liều mạng cũng sẽ cứu lấy tính mạng của tướng công.”

Hồng Hề Việt biểu tình dứt khoát, nhưng trong mắt lại mang theo trêu chọc. Diệp Cốc Thanh rũ mắt nhìn Hồng Hề Việt dùng tay vuốt ve hai má mình thì nhếch môi khẽ cười một tiếng. Hồng Hề Việt từ khi nhìn thấy Diệp Cốc Thanh cũng chưa từng thấy người này cười với mình như vậy bao giờ, lúc này liền sưng sở.

“Sống chết có số, Hồng công tử như vậy, Diệp mỗ thật là thụ sủng nhược kinh.” (*Thụ sủng nhược kinh: Được sủng mà lo sợ.). Bên tai vang lên tiếng bước chân, Diệp Cốc Thanh ngược mắt nhìn thấy tiểu Thúy đang đi qua hướng bên này, nói với Hồng Hề Việt: “Đến giờ cơm trưa rồi, Diệp mỗ xin đi về trước. Bên ngoài gió lớn, Hồng công tử vẫn là sớm về thôi, miễn cho cảm lạnh.”

Dứt lời, Diệp Cốc Thanh nhắc vạt áo bước xuống thềm, tiểu Thúy đi đến trước mặt Diệp Cốc Thanh, vừa muốn mở miệng nói với hắn cái gì, Diệp Cốc Thanh đưa tay ngăn lại không để tiểu Thúy nói ra, mang nàng đi theo mình đến thư phòng đối diện với gian phòng của mình.

Hồng Hề Việt đứng trên bậc thềm nhìn Diệp Cốc Thanh đi vào phòng, híp híp mắt. Mái tóc tung bay theo gió ngẩn trở tầm mắt, Hồng Hề Việt đưa tay vén ra đằng sau, sau khi nhìn Diệp Cốc Thanh đi vào phòng, tiểu nha hoàn nhanh chóng khép cửa lại, Hồng Hề Việt cong lên khóe môi cười cười.

Y rất thích tính cách này của Diệp Cốc Thanh, nhưng không thể phủ nhận khi hắn đối mặt với mình luôn dựng lên lớp gai nhọn thật sự khiến mình chán ghét. Nghĩ đến Diệp Cốc Thanh, trong đầu Hồng Hề Việt bỗng dưng lóe lên một gương mặt mà mình đã chôn giấu từ lâu. Hai bàn tay rũ xuống dọc cơ thể không tự chủ được mà siết chặt, đợi đến khi Hồng Hề Việt cảm thấy đau mà buông tay, lòng bàn tay đã hiện lên những dấu mờ mờ của đầu ngón tay đâm vào, để lại từng vết máu đỏ thẫm....

Nhớ lại chuyện cũ không hề muốn đối mặt, sắc mặt Hồng Hề Việt có chút khó coi. Về mặt âm trầm bước xuống bậc thềm, Hồng Hề Việt cảm giác vạt áo mình bị cái gì đó giữ lại, nghiêng đầu nhìn thì phát hiện là một nhánh hồng mai, Hồng Hề Việt không có chỗ phát tiết liền chậm rãi nâng tay phải lên, đem nội lực tập trung ở lòng bàn tay rồi sau đó đánh về phía gốc hồng mai kia. Chỉ thấy một đợt sóng khí cuộn cuộn cuộn hồng mai vào trong đó, sau một tiếng vang thật lớn, gốc hồng mai chỉ cao đến đầu gối cùng với chậu hoa đều bị đánh nát bầy.

Diệp Cốc Thanh ngồi trong phòng đang chuẩn bị ăn cơm khi nghe được tiếng vang không khỏi giật thót một cái, lập tức buông đũa trong tay đi tới cửa. Nhìn thấy dưới chân Hồng Hề Việt là một mảnh hỗn độn, Diệp Cốc Thanh không khỏi giật giật khóe môi.

Lúc trước tiểu Thúy có nhắc nhở hắn là Hồng Hề Việt có võ công, nhưng mà khái niệm của Diệp Cốc Thanh đối với võ công cũng chỉ có Nam Quyền Bắc Cước, các loại công phu thái cực linh tinh, theo như lời của ông cha ghi chép lại trong sách vở thì nội lực gì gì đó cũng chỉ là bịa đặt a... Nhưng mà hôm nay được tận mắt nhìn thấy, nếu như nói công phu là do công sức luyện thành, Diệp Cốc Thanh cũng không thuyết phục được chính mình.

(* Nam quyền bắc cước tên tiếng anh là Secret Rivals là một bộ phim võ thuật của hồng kông năm 1997)

Nếu thứ như nội lực thật sự tồn tại, hơn nữa Hồng Hề Việt lại là võ công cao thủ, như vậy chuyện mình trúng độc mà y nói vừa rồi cũng có thể là sự thật? Nếu như vậy, vì sao toàn bộ đại phu trong Tuyền thành đều xem không ra?

Lúc này Diệp Cốc Thanh thật sự có chút lo lắng không yên, mặc danh kỳ diệu mà tới nơi đây, còn chưa ra ngoài nhìn xem thế giới này có bộ dạng như thế nào, nếu thật cứ như vậy mà chết đi thì thật không đáng....

(*Mặc danh kỳ diệu: không hiểu ra sao cả; không sao nói rõ được; quái lạ.)

Đầy bụng tâm sự cho nên Diệp Cốc Thanh không có cảm giác muốn ăn, ăn một chút rồi bảo tiểu Thúy dọn đồ xuống. Sau khi súc miệng, Diệp Cốc Thanh theo thường lệ nằm nghỉ trưa trên giường, trước lúc ngủ

Diệp Cốc Thanh suy nghĩ làm sao có thể khiến Hồng Hề Việt kiểm tra lại mạch cho mình một lần nữa, nói cho mình biết rốt cuộc là bị trúng loại độc nào, Diệp Cốc Thanh bỗng nhiên lại cảm thấy đau đầu...

Diệp Cốc Thanh đang nghĩ nên lấy lý do gì để lấy cớ đi tìm Hồng Hề Việt, không nghĩ tới đến chiều cơ hội liền đưa đến tay.

Bởi vì đã gần bước sang năm mới rồi, phần lớn người trong phủ đều mua thêm đồ mới, Diệp Cốc Thanh với tư cách là Diệp đại thiếu gia Diệp gia thì quần áo càng là không thể có khả năng thiếu được. Hồng Hề Việt tuy rằng bị coi là người ngoài, nhưng bởi vì có cái đám cưới vô nghĩa kia, Hồng Hề Việt tạm thời cũng được coi là người của Diệp gia, đồ mới tự nhiên cũng có một phần của y. Nhưng khi Hồng Hề Việt vừa vào cửa, đám người tú nường (*chuyên về may vá) trong Diệp phủ còn chưa biết vóc người to nhỏ của Hồng Hề Việt, buổi tối quần gia liền dẫn hai vị tú nường đi vào viện của Diệp Cốc Thanh lấy số đo của Hồng Hề Việt.

Có lẽ tú nường đã được quần gia nói qua, cho nên khi nhìn thấy ‘thiếu nữ nãi’ nhà mình từ nữ nhân bỗng nhiên biến thành nam nhân, cũng không quá kinh ngạc, thuận thực làm xong công việc của mình liền thu dọn đồ đạc.

Hồng Hề Việt chống cằm nhìn tú nường thu dọn đồ trước mặt, cười nói: “Màu ta thích là đỏ, những cái khác tự các người làm.”

Sau khi tú nường rời đi, Hồng Hề Việt nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Cốc Thanh, bắt gặp đôi phương cũng đang nhìn mình, Hồng Hề Việt lại càng nở nụ cười rạng rỡ, chớp chớp mắt với Diệp Cốc Thanh.

“Sao vậy? Nhìn ngây người?”

“Có chút.” Nói xong, Diệp Cốc Thanh nâng chén trà trong tay uống thêm một ngụm, sau đó đổi tay đặt chén trà lên bàn. “Suy nghĩ một chút, cảm thấy Hồng công tử với tính cách như vậy, diện mạo như vậy, cũng phải là màu sắc như vậy người mặc vào mới tốt.”

“Minh Nghi mặc cái gì còn không phải để phu quân xem sao, phu quân thích là tốt rồi.” Nói xong, Hồng Hề Việt lười biếng ngồi thẳng dậy, ngón tay trắng nõn lướt qua cánh môi hồng nhạt, gió xuân hé mở còn có thể mơ hồ nhìn thấy răng nanh trắng muốt.

Diệp Cốc Thanh thật là không chịu được hành vi khiêu khích như vậy của Hồng Hề Việt, nhưng biết rõ mình có bị trúng độc giống như lời nói của Hồng Hề Việt hay không, đành phải dẫn xuống ngọn lửa nhỏ đang le lói trong lòng mà tiếp tục cùng y nói chuyện phiếm.

“Người khác làm sao có thể khiến người yêu thích được.” Nói xong, Diệp Cốc Thanh nhìn Hồng Hề Việt, giống như lơ đãng mà nói: “Ta và người quen biết cũng mới mấy ngày, cũng không biết người làm cái gì a, nghe nói thời điểm người té xỉu trong nhà ta, trong tay vẫn còn cầm theo trường kiếm, người biết võ công sao?”

Nghe Diệp Cốc Thanh nói, Hồng Hề Việt không khỏi bật cười, thấy Diệp Cốc Thanh nghi hoặc nhìn mình, Hồng Hề Việt thở dài rồi ngẩng đầu nhìn nóc nhà.

“Nghe người trong giang hồ nói qua ‘Quý khát máu’ người gặp người sợ không? Nói thật cho người biết, ta chính là ‘Quý khát máu’.”

Nghe vậy, Diệp Cốc Thanh không khỏi sửng sờ, lập tức khẽ lắc đầu. Trước kia Diệp đại thiếu gia cũng không có đi ra ngoài, lại càng chưa tiếp xúc qua cái gì mà người trong giang hồ, nên không thể nào nghe được mấy lời đồn đại trong giang hồ. Mà mình cũng coi như là mới đến, càng không thể nghe nói qua. Nhưng mà, với tính tình của Hồng Hề Việt, y nói y là cái gì mà ‘Quý khát máu’ tám chín phần cũng là gạt hấn chơi không phải thật.

“Người đã lợi hại như vậy, tại sao còn bị thương té xỉu ở nhà chúng ta?” Diệp Cốc Thanh nói.

“Minh thương dễ né, ám tiễn khó phòng, cộng thêm cao thủ lại thâm sâu khó lường. Huống chi là bị ám toán, một đồng người vậy lại tấn công, trừ phi ta là thần tiên, bằng không cũng không có khả năng không trúng chiêu.” Nói xong, Hồng Hề Việt gơ tay nhún vai.

(* (đâm một cái) minh bạch dễ tránh né, mũi tên (bắn) lên lút khó phòng bị.)

“Nói như vậy thì người cũng rất lợi hại nha.” Diệp Cốc Thanh tiếp tục lấy lòng.

“Trong giang hồ có thể cùng ta bắt phân thắng bại có không quá ba người, ngày sau nếu phu quân có phiền toái gì nha, ta cũng có thể giúp người.” Hồng Hề Việt càng nói càng không khách khí, sau khi nói xong liền đưa tay lấy một quả táo đựng trong mâm trái cây trên bàn bỏ vào trong miệng.

Miếng táo tiến vào trong miệng khiến má phải Hồng Hề Việt phồng lên, hình dạng miếng táo theo độ nhấm nuốt của Hồng Hề Việt không ngừng chuyển động, mà đôi mắt đen kịt mở to ra nghiêm túc nhìn Diệp Cốc Thanh, bộ dạng này lại làm bớt đi vẻ yêu mị thường ngày, có chút hồn nhiên cùng đáng yêu.

Diệp Cốc Thanh cảm thấy Hồng Hề Việt trước mắt rất giống cún con ngày xưa mình nuôi, cho ăn, sờ sờ đầu, xoa xoa bụng, gia hỏa kia tuyệt đối sẽ nịnh nọt nằm trên mặt đất cắn cắn ống quần khoe mẽ.

“A? Vậy người nói một chút sáng nay người nói ta bị trúng độc là chuyện như thế nào?”

Diệp Cốc Thanh mới nói khỏi miệng, Hồng Hề Việt ngồi đối diện liền ngừng động tác nhai nuốt mà cười tủm tỉm nhìn hắn, lông mi dài chớp hai cái, trong mắt rõ ràng là ý tứ ‘Ta biết ngay người nhất định sẽ hỏi ta’.

Diệp Cốc Thanh bị nhìn thấu cũng không để ý, bình tĩnh như cũ mà uống trà chờ Hồng Hề Việt trả lời.

Nhưng Hồng Hề Việt giống như đang cố ý trêu đùa Diệp Cốc Thanh, kéo mâm trái cây trên bàn qua trước mặt mình ăn hết một nửa rồi mới vỗ vỗ tay háng giọng nói.

“Kỳ thật, buổi sáng ta bắt mạch cho người cũng không được cẩn thận lắm, nhưng mà ta khẳng định chất độc ẩn giấu trong cơ thể người đã kéo dài một khoảng thời gian khá lâu, tối thiểu ít nhất là mười năm.”

Mười năm... Bản thân Diệp đại thiếu gia cũng chưa đến tuổi nhược quá chi niên, mười năm trước hắn cũng chỉ là đứa nhỏ x tuổi, đến tốt cùng là ai có thù hận với Diệp gia như vậy, lại ra tay với một đứa bé?

(*nhược quán chi niên”() để chỉ chàng trai mới chớm tuổi 20 khi thân thể còn chưa hoàn toàn phát dục.)

Thời điểm Diệp Cốc Thanh thất thần, Hồng Hề Việt đứng dậy đến trước mặt hắn, đưa tay kéo cánh tay hắn qua, ba ngón tay trắng mịn lại lần nữa đặt lên mạch của hắn.

“Hôm nay tâm tình ta tốt, xem giúp người một lần.”

Nghe vậy, Diệp Cốc Thanh thuận thế để cổ tay nằm ngang, im lặng để cho Hồng Hề Việt bắt mạch cho mình. Một lát sau, Hồng Hề Việt rời khỏi cổ tay Diệp Cốc Thanh, vừa muốn mở miệng nói chuyện, nhưng khi thấy động tác vén tay áo lên của Diệp Cốc Thanh thì lập tức biến sắc. Đưa tay nắm lấy cổ tay hắn, trước ánh mắt kinh ngạc của Diệp Cốc Thanh kéo ống tay áo hắn lên tới khuỷu tay.

Hồng Hề Việt càng không thể tin vào mắt mình nhìn vết sẹo nơi cánh tay Diệp Cốc Thanh, hai mắt ửng đỏ dường như sắp khóc.

Diệp Cốc Thanh có chút kỳ quái nhìn phản ứng của Hồng Hề Việt, thế là mở miệng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Cánh tay của ta có cái gì không đúng sao?”

Lời nói của Diệp Cốc Thanh khiến cho Hồng Hề Việt khôi phục lại tinh thần, nhìn người nam nhân trước mặt này, Hồng Hề Việt có chút ghen ngào hỏi: “Làm sao trên tay người lại có vết sẹo này?”

5. Chương 5: Tiểu Hồng Thụ Trước Kia

Về vết sẹo trên cánh tay này, Diệp Cốc Thanh cũng không thấy nhắc đến trong ký ức của Diệp đại thiếu gia, chỉ có thể nói với Hồng Hề Việt là mình không nhớ rõ. Nhìn biểu lộ càng ngày càng kích động của Hồng Hề Việt, trong lòng Diệp Cốc Thanh tràn đầy nghi hoặc.

Trong ký ức của Diệp đại thiếu gia không hề có người tên Hồng Hề Việt này, nhìn ra được Diệp gia cũng không quen biết người này, bằng không thì Nhị di thái cùng Tam di thái cũng sẽ không đem y nhét vào trong kiện để cho y trở thành tân nương tử của mình. Thế nhưng nếu là như vậy, Hồng Hề Việt nhìn thấy vết sẹo trên tay hắn làm sao lại kích động?

Nếu như nói Diệp đại thiếu gia là người quen cũ của Hồng Hề Việt, như vậy cũng không đúng, không riêng gì trong ký ức của Diệp đại thiếu gia không có một người như thế, hơn nữa còn một điểm quan trọng khác

là, Diệp đại thiếu gia từ nhỏ cơ thể đã yếu ớt nhiều bệnh, vẫn luôn lớn lên ở Tuyên thành, hầu như là không có xa nhà, hẳn làm sao có khả năng kết bạn với một người như Hồng Hề Việt được?

Trong lòng Diệp Cốc Thanh đã nổi sóng cuộn cuộn, nhưng trên mặt vẫn là bất động thanh sắc, kéo ống tay áo từ trên tay Hồng Hề Việt ra, chậm rãi đứng lên im lặng nhìn người trẻ tuổi dung mạo diễm lệ trước mặt.

“Ngẫu nhiên có, cái này dường như cùng với Hồng công tử không có quan hệ gì đi?”

Nghe Diệp Cốc Thanh nói xong, Hồng Hề Việt lắc đầu, miệng thì thảo mấy câu, sắc mặt trắng nhợt, trong mắt đều là vẻ không thể tin được. Sau đó, Hồng Hề Việt giống như nghĩ tới cái gì, ánh mắt sáng ngời mãnh liệt ngẩng đầu nhìn Diệp Cốc Thanh.

“Ta hỏi người, trên lưng người có phải có một cái bớt hay không?”

Nghe vậy, Diệp Cốc Thanh không khỏi bị ghen, trên lưng hẳn có bớt không hẳn không biết, cho dù có, cái đó cũng mọc ở phía sau a, hẳn cũng nhìn không được....

“Cho ta nhìn thử, cho ta nhìn thử được không.” Nói xong, Hồng Hề Việt làm bộ muốn tiến lên lột đồ của Diệp Cốc Thanh ra.

Lúc này đang là mùa đông, tuyết đọng ngoài phòng còn chưa có tan hoàn toàn, tuy nói trong phòng có đốt chậu than, nhưng mà khí trời lạnh như vậy đừng nói là Diệp Cốc Thanh, cho dù có là một cơ thể khỏe mạnh cường tráng thì khi cởi quần áo ra cũng sẽ bị đông lạnh, huống chi cơ thể của Diệp Cốc Thanh chỉ vừa mới khôi phục một chút. Cho nên, lúc Hồng Hề Việt hung hăng cởi ra áo ngoài của Diệp Cốc Thanh, Diệp Cốc Thanh liền giữ chặt lấy áo.

“Hồng công tử!” Tiếng nói của Diệp Cốc Thanh khiến cho Hồng Hề Việt dừng lại động tác, ánh mắt có chút mất tiêu cự sững sờ chuyển dời lên gương mặt Diệp Cốc Thanh, ẩn chứa hy vọng mở miệng hỏi: “A Ly? Người là A Ly đúng không?”

Kéo bàn tay của Hồng Hề Việt ra khỏi áo mình, Diệp Cốc Thanh thăm dò nhìn xuống vẻ mặt suy sụp của Hồng Hề Việt, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi Hồng công tử, ta không phải người người muốn tìm, ta là Diệp Cốc Thanh, không phải là ‘A Ly’ mà người nhắc đến.”

Dứt lời, Diệp Cốc Thanh không để ý tới Hồng Hề Việt vẫn còn đang thất thần mà xoay người đi vào bên trong. Không lâu sau, Diệp Cốc Thanh nghe thấy bên ngoài một hồi tiếng vang, chờ hẳn đi ra phòng khách đã sớm không còn thấy bóng dáng của Hồng Hề Việt, còn lại chỉ là đồng bệ bộn.

Thấy thế, Diệp Cốc Thanh gọi tiểu Thúy đến dọn dẹp phòng mình, sau đó xoay người tiếp tục nghỉ ngơi. Diệp Cốc Thanh dĩ nhiên là không biết A Ly trong miệng Hồng Hề Việt là ai, cũng không ngờ Hồng Hề Việt lại có phản ứng lớn như thế, nhưng mà Hồng Hề Việt không khống chế được như vậy Diệp Cốc Thanh cũng không cảm thấy có chút nào tội lỗi, ai bảo lúc trước y trêu chọc mình.

Có thù không báo, đó cũng không phải là tác phong của hồ ly ngàn năm.

Hồng Hề Việt ra khỏi phòng của Diệp Cốc Thanh trực tiếp vượt tường ra khỏi Diệp gia, lúc này trên đường chỉ còn rải rác vài người, được gió lạnh thổi qua nên Hồng Hề Việt đã có chút tỉnh táo, thấy ở phía trước có một tửu lâu vẫn còn mở đèn, hít sâu một hơi nhắc chân bước tới.

Bởi vì thời tiết lạnh lẽo, trong tiệm rượu người cũng không ít, đại sảnh ồn ào nên ai cũng không để ý tới một người dung mạo bất phàm từ ngoài đi vào. Thẳng đến khi tiểu nhị cúi đầu đi đến trước mặt Hồng Hề Việt, nhìn thấy một gương mặt xuất chúng, cùng với giọng nói lạnh lùng trách móc tiểu nhị của Hồng Hề Việt, lúc này mọi người mới để ý đến sự tồn tại của Hồng Hề Việt.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Hồng Hề Việt, khiến cho tâm tình nguyên bản đang tốt đẹp lại càng thêm nổi nóng, không để ý đến lời xin lỗi của tiểu nhị ca, Hồng Hề Việt đi thẳng lên một gian phòng ở lầu trên.

“Khách quan, người xem muốn uống gì nào?”

“Rượu.” Hồng Hề Việt nhìn lướt qua tiểu nhị, chậm rãi nói ra một chữ.

Tiểu nhị bị hàn ý trên người y làm cho khiếp sợ, sau khi nghe Hồng Hề Việt trả lời liền lập tức gật đầu. Đợi đến khi gã nhớ tới phải hỏi Hồng Hề Việt uống loại rượu nào, chính mình đã không còn dũng khí mở miệng.

Rượu rất nhanh được đưa đến, Hồng Hề Việt nhìn hai vò rượu đặt trước mặt mình, liếc mắt nhìn tiểu nhị đang co rúm bên cạnh, mình thì lập tức mở ra nắp vò giữa đầu đem rượu đổ vào miệng.

Rượu không nuốt kịp theo khoe miệng chảy xuống cổ áo, thấm ướt một mảnh trước ngực, áo ướt đầm dãn chặt vào lồng ngực Hồng Hề Việt, dưới cổ áo hiện ra xương quai xanh mê người.

Hồng Hề Việt có nội công hộ thể, rượu làm ướt áo cũng không cảm thấy lạnh, ngược lại ánh mắt của tiểu nhị bên cạnh lại khiến y có chút phiền chán, nhú mày đuổi người ra khỏi phòng, sau đó Hồng Hề Việt lại tiếp tục mượn rượu giải sầu.

Mười lăm tuổi, Hồng Hề Việt bước chân vào giang hồ, dung mạo xuất chúng mang đến cho y không ít phiền toái, tính tình kiêu căng, cộng thêm một thân võ học kinh người khiến y ra tay càng không thềm khách khí, chỉ trong một năm ngắn ngủi, sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn nổi tiếng khắp cả giang hồ, người người cho y một ngoại hiệu là ‘Quý khát máu’.

Hồng Hề Việt làm việc nửa chính nửa tà, quây đến giang hồ không được sống yên ổn, vì thế Võ lâm mình không thể không phát ra lệnh bắt giết. Nhưng thân thủ của Hồng Hề Việt rất cao, đám người Võ lâm mình kia bận rộn hồi lâu cũng không thể bắt lấy người, ngược lại bên bọn chúng mất không ít cao thủ. Minh chủ võ lâm bắt buộc phải mời tiền bối Lưu Công Sơn ra tay, nhưng dù vậy cũng chỉ đã thương được Hồng Hề Việt, mà không thể bắt lấy người.

Sau khi Hồng Hề Việt có tiếng tăm trong giang hồ, đã có người đem thân phận của y điều tra nhất thanh nhị sở. Giang hồ đồn đại, muốn đối phó với ma đầu khát máu này căn bản không có khả năng, bởi vì y không có nhược điểm. Sư tôn của y mười năm trước là Đường Chấn Huyền danh chấn giang hồ, hiện đã qua đời. Mà y lại là một cô nhi không cha không mẹ căn bản không có cách nào uy hiếp được y.

Kỳ thật, trên đời này mỗi người đều có nhược điểm, Hồng Hề Việt dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, nhược điểm của y chính là Đường Khanh Ly bị y làm lạc mất mười năm trước.

Nói bị y làm lạc, chẳng qua là do Hồng Hề Việt cảm thấy áy náy, trong lòng cho rằng mình chính là nguyên nhân khiến cho Đường Khanh Ly mất tích. Nếu năm đó y không giật dây Đường Khanh Ly xuống núi, sẽ không có ngày cả hai phải chia lìa. Tuy rằng sư phụ không đặc biệt trách cứ y, nhưng Đường Khanh Ly mất tích giống như một cái gai nhọn đâm sâu vào lòng y, mỗi lần nhớ tới đều cảm thấy đau đớn.

Thời điểm sư tôn tuyên bố y có thể xuống núi, ở trước mặt ông Hồng Hề Việt phát ra lời thề, bất luận trải qua khó khăn gian khổ như thế nào, bất luận phải mất bao nhiêu năm, một ngày nào đó y nhất định sẽ đem Đường Khanh Ly về trước mặt Đường Chấn Huyền.

Nhưng cuối cùng Đường Chấn Huyền cũng không thể chờ đến ngày đó, sau khi Hồng Hề Việt xuống núi một tháng liền qua đời ngay trong sơn động mà ông thường ngày luyện võ.

Hồng Hề Việt từ nhỏ đã được Đường Chấn Huyền nhặt lên núi, mới đầu Đường Chấn Huyền chỉ là muốn tìm cho cháu mình một đứa bạn để chơi. Nhưng mà về sau, Đường Chấn Huyền phát hiện căn cốt hiếm thấy của Hồng Hề Việt, liền nhận y làm đệ tử. Hồng Hề Việt tính tình hiếu động, mỗi ngày đều chỉ luyện công khiến cho y cảm thấy buồn tẻ. Vào năm mà hai người được sáu tuổi, Đường Chấn Huyền có việc xuống núi. Có cơ hội Hồng Hề Việt liền nói cho Đường Khanh Ly gốc gác ở dưới núi có bao nhiêu là đồ ăn ngon cùng đồ chơi tốt, xúi giục hấn xuống núi.

Đường Khanh Ly chưa từng thấy chốn phồn hoa dưới chân núi bao giờ, hai người ở trong đám người chạy chơi như điên được một lúc, Đường Khanh Ly cảm thấy khát nước, Hồng Hề Việt để cho hấn ngồi ở ven đường chờ y mua trà, nhưng khi Hồng Hề Việt trở lại, ụ đá ven đường đã sớm không còn bóng dáng Đường Khanh Ly.

Hồng Hề Việt hỏi người bán hàng rong bên cạnh, nói là Đường Khanh Ly bị một đại thúc mang đi, cụ thể đi đâu, người đó cũng không rõ ràng lắm.

Ôm một tia hy vọng Hồng Hề Việt chạy về núi, nhưng ở chỗ thường ngày bọn họ chơi đùa cũng không thấy bóng dáng Đường Khanh Ly. Trên đường gặp rất nhiều tên lừa bán con nít*, Hồng Hề Việt nghĩ Đường

Khanh Ly tám phần là gặp phải bọn người này rồi, cũng biết Đường Khanh Ly có lẽ sẽ không trở về nữa.

(*Nguyên văn là phách hoa tử: là một nhóm người buôn bán ở trẻ em, đặc biệt là nói dối cho tiền.)

Từ chuyện đó về sau, Hồng Hề Việt lại càng thay đổi, y thu lại tính tình nguyên bản hiếu động bắt đầu chậm rãi cố gắng luyện tập, thẳng đến khi y xuất sư cũng không hề buông lỏng. Những năm Đường Khanh Ly mất tích, Đường Chấn Nguyên vẫn không ngừng tìm kiếm, sau khi Đường Chấn Nguyên qua đời, Hồng Hề Việt liền xuống núi tiếp nhận công cuộc tìm kiếm Đường Khanh Ly của Đường Chấn Nguyên. Hôm nay nháy mắt mà đã hơn ba năm....

Ba năm tìm kiếm khiến cho niềm hy vọng trong lòng Hồng Hề Việt càng ngày càng xa vời, hôm nay lại bắt gặp xuất hiện một người có một vết sẹo giống như Đường Khanh Ly, cũng khó trách Hồng Hề Việt có điểm không không chế được.

Nói đến vết sẹo kia, cũng là do Hồng Hề Việt mà có. Khi đó hai người căn bản mới tập dùng vũ khí, Đường Chấn Huyền lại để cho hai người bọn họ tự lựa chọn binh khí mà mình yêu thích, Đường Khanh Ly chọn một cây thương bạc, mà y thì lựa một cây trường kiếm. Sau khi vui mừng vì được chọn binh khí, thời điểm Hồng Hề Việt vùng trường kiếm không cẩn thận quệt qua cánh tay Đường Khanh Ly. Bởi vì hai người sợ bị trách phạt, cũng không có nói chuyện này cho Đường Chấn Huyền, đợi đến khi vết thương của Đường Khanh Ly tốt lên, chỗ đó cũng để lại một vết sẹo.

Không ai có thể so với y quen thuộc vết sẹo kia hơn nữa, bởi vì cái này chính là bí mật giữa hai người.

Rượu theo thực quản chảy vào trong dạ dày, những nơi nó đi qua đều bị đun nóng đau đớn. Nhưng vẫn không sánh được nỗi thống khổ trong lòng, nên cái đau đớn đó thật sự không có ý nghĩa gì.

Sau khi liên tục uống hết năm vò rượu, rốt cuộc Hồng Hề Việt cũng tính tiền đi xuống lầu. Lúc này, trong tiệm rượu đã không còn mấy người, Hồng Hề Việt bước đi có chút loạng choạng mà ra khỏi tiệm rượu, một đường đi đến Diệp phủ.

Giờ phút này người đi trên đường tuy ít, nhưng cũng không phải là không có. Cho dù có cũng là giống như Hồng Hề Việt.

Tục ngữ có câu, có rượu vào người càng thêm lớn mật. Cho nên có mấy người được rượu thao túng dám đứng chặn trước mặt Hồng Hề Việt.

“Tiểu nương tử, đêm hôm thanh vắng tại sao lại chỉ có một mình, có muốn anh em chúng ta đây bên cạnh không?”

Hồng Hề Việt dùng ánh mắt mông lung nhìn mấy người ngăn cản trước mắt, sau đó khéo miệng cong lên hiện ra một nụ cười xinh đẹp. Mấy người nhìn thấy Hồng Hề Việt cười thì càng thêm kích động, bước chân lảo đảo nhích lại gần Hồng Hề Việt. Nhưng chỉ thấy dưới ánh trăng, thân hình Hồng Hề Việt khẽ nhích, mấy tên say rượu trước mắt lập tức lần lượt ngã xuống mặt đất.

Liếc mắt nhìn đám người, sắc mặt Hồng Hề Việt không hề biến đổi, từng bước nặng nề đi về hướng Diệp gia, y nhất định phải xác nhận Diệp Cốc Thanh có phải là Đường Khanh Ly mất tích năm đó không.

6. Chương 6: Đồng Sàn Cộ Chấm

Để gió lạnh trên đường thổi trong chốc lát, Hồng Hề Việt cũng tỉnh táo lại rồi. Lúc này đã sắp canh ba, đề khí vượt tường tiến vào sân nhà Diệp gia. Trong sân Diệp gia chỉ có mấy đèn lồng treo trên mái hiên, đang không ngừng lắc lư theo gió. Ánh nền mờ nhạt khẽ nhấp nháy, màu đỏ chói mắt khiến cho thái dương Hồng Hề Việt có chút co rút đau đớn. Tiện tay bẻ lấy một nhánh cây, Hồng Hề Việt dùng nội lực đưa tay đánh về phía đèn lồng.

Đèn lồng theo động tác của Hồng Hề Việt bị dập tắt, không gian chìm trong bóng tối khiến Hồng Hề Việt thoải mái không ít. Đứng chỗ bậc thềm, Hồng Hề Việt ngẩng đầu nhìn cửa phòng Diệp Cốc Thanh đóng chặt, trong lòng rối rắm vạn phần. Nghĩ đến Diệp Cốc Thanh rất có thể là Đường Khanh Ly mình tìm kiếm đã lâu, Hồng Hề Việt càng nóng lòng, không khỏi có chút kích động.

Muốn nhìn kỹ A Ly bé bé mềm mềm kia khi lớn lên sẽ có bộ dạng gì, muốn nhìn lúc hấn ngủ một chút, có phải vẫn còn thói quen đá chăn màn như lúc còn bé hay không...

Hồng Hề Việt nghĩ như vậy, thế là y liền làm đúng như vậy.

Hồng Hề Việt với võ công cao nên mở cửa phòng không tốn chút sức, nhìn thấy tỷ nữ tiểu Thúy đang ngủ say sưa ở một bên, trong mắt Hồng Hề Việt hiện lên một tia tức giận, cái người này chính là như vậy mà chăm sóc cho A Ly hay sao?!

Hồng Hề Việt rất muốn ra tay giết tiểu nha đầu lười biếng này, nhưng sau khi nâng tay, nghĩ đến có lẽ Diệp Cốc Thanh không thích y làm vậy, cho nên Hồng Hề Việt do dự một chút liền hạ tay xuống.

Thả nhẹ bước chân đi vào phòng trong, nhìn thấy tấm màn buông xuống giường, trong lòng Hồng Hề Việt bỗng dâng lên một cảm giác ấm áp, hơi hơi cong lên khóe miệng, Hồng Hề Việt chậm rãi đi qua nhẹ nhàng kéo tấm màn lên. Nhìn thấy bên trong là Diệp Cốc Thanh đang say sưa ngủ, Hồng Hề Việt không nhịn được cười cười, sau đó đưa tay dịch góc chăn ngồi xuống bên cạnh Diệp Cốc Thanh.

Chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt Diệp Cốc Thanh, Hồng Hề Việt vẫn có thể thấy được thấp thoáng bộ dạng của hấn khi còn bé. Nhớ tới khi đó Đường Khanh Ly nho nhỏ dùng hai chân ngắn cùn đuổi theo sau y, trong lòng Hồng Hề Việt lại mềm thêm vài phần. Thấy sợi tóc mai của hấn hơi loạn liền đưa tay vén lên.

Bởi vì thân thể Diệp Cốc Thanh không tốt, cho nên động tác của Hồng Hề Việt cũng không làm cho hấn tỉnh giấc. Tuy rằng trong lòng rất rõ ràng rằng mình không thể làm thức giấc Diệp Cốc Thanh, nhưng Hồng Hề Việt vẫn nhịn không được mà đưa ngón tay vuốt ve gò má đối phương. Nhưng đúng lúc này, Diệp Cốc Thanh đang say ngủ đột nhiên giật giật lông mi, dường như là muốn tỉnh lại. Thấy thế, Hồng Hề Việt liền hoảng hốt, theo bản năng điểm huyệt ngủ của Diệp Cốc Thanh.

Nhìn Diệp Cốc Thanh lại lần nữa chìm vào giấc ngủ, Hồng Hề Việt không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Cúi đầu nhìn ngón tay mình khê run, Hồng Hề Việt càng không khỏi cười khổ trong lòng.

Thì ra rất kích động khi tìm thấy Đường Khanh Ly, thậm chí ngay cả mình cũng không khống chế nổi rồi. Xem ra chính mình phải sửa cái tật xấu này, nếu hù đến A Ly sẽ không tốt....

Mặc dù nói là gió lạnh trên đường đã đem men rượu thổi đi hơn nửa, lúc này đi vào trong phòng, bị nhiệt độ trong phòng hun nóng, phần nhỏ còn dư lại lập tức xông lên đại não, khiến Hồng Hề Việt lại bắt đầu trở nên có chút không tỉnh táo.

Đưa tay xoa xoa thái dương, nghĩ đến đã hơn mười năm rồi không có cùng giường với A Ly, hơn nữa mình đã điểm huyệt ngủ của hấn, hấn là hấn sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy, đợi đến sáng sớm trước khi A Ly tỉnh lại rồi đi là được rồi. Thế là Hồng Hề Việt ngáp một cái, chui vào trong ổ chăn của Diệp Cốc Thanh.

Diệp Cốc Thanh đang ngủ say bị gió thổi lạnh run, cảm giác được cơ thể Diệp Cốc Thanh run nhẹ nhẹ, Hồng Hề Việt đưa tay ôm lấy bả vai Diệp Cốc Thanh, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hấn. Ôm Diệp Cốc Thanh đã yên tĩnh, hai người đầu kê đầu ngủ rất ngon.

Một đêm này, Diệp Cốc Thanh ngủ cũng không yên. Bởi vì hấn mơ thấy có một con bạch tuộc khổng lồ, dùng mấy xúc tu thật dài của nó gắt gao cuốn lấy eo của hấn đem hấn ôm vào bụng. Diệp Cốc Thanh cảm kiếm chém một cái, bạch tuộc kia lập tức vươn ra một xúc tu khác cuốn cả người hấn lại.

Thức dậy, Diệp Cốc Thanh chỉ thấy cả người cứng ngắc. Nhưng chờ đến khi hấn tỉnh táo lại, hấn phát hiện thật sự có cái gì đó đang quấn lấy eo mình.

Sắc mặt Diệp Cốc Thanh bỗng nhiên biến đổi, nhanh chóng vén chăn lên liền nhìn thấy một người áo đỏ đang ôm lấy mình, đem mặt chôn vào ngực hấn ngủ say sưa. Gió lạnh lùa vào, đối phương đem mặt cọ cọ vào ngực hấn dường như muốn tìm một chỗ thoải mái để tiếp tục ngủ. Nhưng mà, cả người Hồng Hề Việt cứng đờ, sau đó mở to mắt. Nhìn thấy Diệp Cốc Thanh xanh mặt nhìn y, Hồng Hề Việt sửng sốt một chút, lập tức bật cười.

“Sớm a.” Hồng Hề Việt đưa tay kéo cái chăn Diệp Cốc Thanh mới vén lên, đồng thời phủ lên người, cũng không để lại dấu vết trùn lên thân thể Diệp Cốc Thanh.

“Sớm, xin hỏi Hồng công tử tại sao lại xuất hiện trên giường Diệp mỗ?”

Từ lời nói của Diệp Cốc Thanh nghe ra được hắn đang cố gắng kiềm chế cơn giận, Hồng Hề Việt đưa tay vòng qua cổ đối phương thuận thế ấn người xuống giường: “A, đêm qua uống hơi nhiều, không để ý liền tới nơi này.”

Nghe nói vậy, Diệp Cốc Thanh ngược lại không nổi nóng. Nhắm mắt đè nén lửa giận xuống đáy lòng, lập tức đẩy ra Hồng Hề Việt đang vịn lấy cổ mình mà chống tay ngồi dậy.

Lúc này cơ thể Diệp Cốc Thanh đã ấm áp rồi, nên Hồng Hề Việt cũng không ngăn cản hắn nữa, mà gối đầu lên cánh tay phải của mình mỉm cười nhìn Diệp Cốc Thanh đang xanh mặt đứng dậy mặc quần áo. Ánh mắt Hồng Hề Việt vẫn gắt gao dán lấy Diệp Cốc Thanh, nhìn thấy hắn đứng dậy mặc quần áo thì càng nhìn không rời mắt, y muốn nhìn xem trên người diệp cốc thành rốt cuộc là có cái bớt kia hay không.

Diệp Cốc Thanh không phải người chết, dĩ nhiên cảm thấy được ánh mắt như lửa của Hồng Hề Việt. Tuy nói đều là nam nhân, ở trước mặt y thay quần áo cũng không có gì nha, nhưng Diệp Cốc Thanh thật sự chán ghét tính cách của Hồng Hề Việt, cầm theo quần áo đi qua một bên.

Thứ muốn nhìn không nhìn được, Hồng Hề Việt cũng không phải là không cảm thấy mất mát, lúc này mình cũng không có khả năng đi qua lột sạch đồ của Diệp Cốc Thanh, ngược lại mình còn muốn ở lại Diệp gia một khoảng thời gian nữa, muốn nhìn cũng không cần phải ngày hôm nay.

Quay đầu nhớ lại bộ dáng mềm mềm nhũn nhũn của Đường Khanh Ly mấy năm về trước, lại nhìn đến Diệp Cốc Thanh lúc này đã là một người trưởng thành. Hồng Hề Việt càng muốn biết, nếu Diệp Cốc Thanh thật sự là Đường Khanh Ly, vậy mấy năm qua rốt cuộc hắn đã trải qua như thế nào a, mới có thể khiến cho tính cách của hắn thay đổi nhiều như vậy.

Cứ ở một chỗ tưởng tượng cũng không làm được gì, y muốn chính là chân tướng rõ ràng. Nhưng mà trước khi chân tướng được phanh phui, y nhất định phải đứng dậy khỏi giường Diệp Cốc Thanh. Híp mắt hít vào một hơi, ngửi ngửi khắp cả giường đều là mùi của Diệp Cốc Thanh, trong lòng Hồng Hề Việt không hề muốn đứng dậy, nhưng mà không thể không đứng dậy.

Từ nhỏ đến lớn, trên đời này trừ bỏ Đường Khanh Ly và sư tôn, còn có người nào có thể làm cho y miễn cưỡng chính mình?

Chờ đến khi Hồng Hề Việt chậm chạp rời giường, Diệp Cốc Thanh đã rửa mặt xong xui ngồi bên bàn uống trà. Tiểu Thúy bưng bữa sáng vào nhìn Hồng Hề Việt vẽ mặt lười biếng từ trong phòng của thiếu gia nhà mình đi ra, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Đêm qua nàng vẫn một mực canh giữ bên ngoài phòng không rời nửa bước, người này đi vào vậy mà mình lại không biết? Quan trọng hơn nữa là, lúc trước Đại thiếu gia không thích gần gũi với ai, lần này Hồng công tử có thể ngủ cùng một giường, quả thật là không thể tưởng tượng nổi. Nhìn Hồng công tử vẽ mặt lười biếng, tinh thần không tốt, giống như là ngủ không ngon giấc. Tức là ngủ không được, cái đó phải có nguyên nhân a....

Thế là, trong đầu tiểu nha hoàn tiểu Thúy không khỏi hiện lên cảnh thiếu gia nhà mình cùng Hồng công tử cả người trần truồng nằm trên giường, như vậy rồi như vậy hình ảnh quay cuồng.... Nghĩ đến những cảnh kia, tiểu nha hoàn ngây thơ xấu hổ đến mặt đỏ bừng. Nhưng mà còn chưa chờ nàng giấu đi vẻ thẹn thùng, liền nghe thấy Diệp Cốc Thanh ho khan kịch liệt.

Lập tức, hình ảnh trong đầu tiểu Thúy biến mất, ánh mắt chuyển đến thiếu gia nhà mình đang che miệng ho khan, trong lòng âm thầm nghi hoặc, thân thể này của thiếu gia có thể thỏa mãn Hồng công tử sao? Nhưng mà, thiếu gia đối với Hồng công tử cũng không tệ, sáng sớm đã dậy kêu người trong phòng bếp mang đồ ăn sáng đưa đến phòng cho Hồng công tử.

Thật ra tiểu nha hoàn đã hoàn toàn hiểu lầm mà không ngờ được rằng, sở dĩ Diệp Cốc Thanh cho người đem đồ ăn vào phòng của Hồng Hề Việt, chỉ là muốn người này nhanh nhanh xéo khỏi phòng hắn!

Nghe thấy Diệp Cốc Thanh ho khan, Hồng Hề Việt nghiêng đầu nhìn tiểu nha hoàn còn đang đứng ngẩn ngơ, buồn bực trong lòng lần nữa dâng lên. Bước nhanh đến bên người Diệp Cốc Thanh, Hồng Hề Việt đưa tay vỗ vỗ lưng hắn.

“Vẫn còn thất thần làm gì? Còn không mau đi mời đại phu!”

Tiểu nha hoàn đang thất thần nghe được tiếng rống giận của Hồng Hề Việt, lập tức phục hồi tinh thần. Mở to hai mắt nhìn về mặt tức giận cùng ho đến mặt đỏ bừng của Đại thiếu gia, tiểu nha hoàn lên tiếng, lập tức chạy ra ngoài.

“Cảm ơn, không sao.” Sau khi Diệp Cốc Thanh dứt cơn, liền đưa tay đẩy Hồng Hề Việt ra.

“Độc tố bên trong cơ thể ngươi đã không thể kéo dài được nữa, phải nhanh giúp ngươi giải độc.”

Nghe được lời nói của Hồng Hề Việt, Diệp Cốc Thanh không khỏi sửng sốt, hẳn thật chưa từng nghĩ đến Hồng Hề Việt sẽ có ý định giúp hắn. Lại nói tiếp, Hồng Hề Việt giúp chẳng qua chỉ là cơ thể này, nhưng mà quyền sử dụng cơ thể này là của mình, mà hẳn chính là Diệp Cốc Thanh, đối với việc làm có lợi cho mình, hẳn không có lý do gì để từ chối.

“Vậy làm phiền ngươi rồi.”

Diệp Cốc Thanh đồng ý cũng làm cho Hồng Hề Việt càng kinh ngạc hơn, lúc đầu y nghĩ Diệp Cốc Thanh chắc rằng sẽ từ chối, nhưng mà y không ngờ đối phương lại đồng ý nhanh như vậy, rành mạch như vậy. Nhưng mà đây không phải là chuyện tốt sao, ít nhất Diệp Cốc Thanh sẽ không như lúc trước luôn kháng cự y, để cho y từ từ tiếp cận hắn.

Rất nhanh Vu đại phu đã đến, sau khi bắt mạch cho Diệp Cốc Thanh, liền kê đơn thuốc cho tiểu nha hoàn ra ngoài tiệm bốc thuốc. Đồng thời cũng dặn dò Diệp Cốc Thanh phải chú ý giữ ấm.

Diệp Cốc Thanh gật đầu, thấy Vu đại phu muốn đi liền kêu gã sai vặt dẫn người ra ngoài.

Thấy mọi người đã rời đi, Hồng Hề Việt thu lại nụ cười thường ngày trên mặt, chậm rãi đi tới trước mặt Diệp Cốc Thanh.

“A Ly, đại phu này ta không tin được, đơn thuốc mà ông ta kê tí nữa cũng đừng uống. Đợi một lát ta sẽ xem cho ngươi, bây giờ cơ thể ngươi không chịu nổi kích thích, những thứ kia ít nhiều đều mang theo độc tính, vẫn là không nên dùng.” Thấy Diệp Cốc Thanh không có phản ứng, Hồng Hề Việt thở dài nói: “Độc trong cơ thể ngươi ta không xác định được là loại nào, nhưng mà ta đã dùng bồ câu đưa thư báo tin cho Y Tiên. Đợi đến lúc Y Tiên xác định được, ta liền giải độc cho ngươi.”

7. Chương 7: Điều Kiện

Chuyện Hồng Hề Việt ngủ lại phòng Diệp Cốc Thanh rất nhanh đã truyền đến tai Diệp lão gia. Ánh sáng xong chưa lâu, Diệp lão gia liền chấp tay dẫn theo quần gia đi đến phòng Diệp Cốc Thanh. Lúc này Diệp Cốc Thanh đang ngồi đọc sách, mà Hồng Hề Việt đã quay lại phòng.

Nhìn thấy Diệp lão gia đi đến, Diệp Cốc Thanh đặt quyển sách xuống bàn rồi đứng lên, nhẹ giọng kêu một tiếng ‘Phụ thân’.

“Thân thể như thế nào rồi, tốt hơn chưa?” Diệp lão gia mỉm cười để cho Diệp Cốc Thanh ngồi xuống, quan tâm hỏi.

“Tốt hơn nhiều, hôm nay phụ thân như thế nào lại rảnh mà ghé qua đây?” Diệp Cốc Thanh mỉm cười cầm lên ấm trà trên bàn, vén tay áo rộng thùng thình rót cho Diệp lão gia một chén.

“Chính là sang đây nhìn xem, lát nữa còn phải đến cửa hiệu. Năm mới cũng gần đến rồi, tiền công cho mấy người làm cũng nên phát thôi.” Diệp lão gia nhìn Diệp Cốc Thanh với vẻ mặt vô cùng hòa ái, trong mắt cũng tràn đầy vui mừng.

Nghe Diệp lão gia nói xong, Diệp Cốc Thanh nhẹ gật đầu. Hai người ngồi một chỗ hàn huyên vài câu. Diệp lão gia nhìn sắc mặt Diệp Cốc Thanh, ho vài tiếng làm thanh cổ họng, nâng tách trà lên nhấp một ngụm.

“À, Tử Ngâm, ta nghe hạ nhân nói, tối hôm qua Hồng công tử nghỉ ở phòng con?” Dứt lời, Diệp lão gia lại nhìn Diệp Cốc Thanh, thấy vẻ mặt bình thản của đối phương, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

“Vâng,” Diệp Cốc Thanh thừa nhận. “Tôi hôm qua Hồng công tử uống nhiều quá, không cẩn thận nên đi nhầm vào phòng con. Con thấy bên ngoài trời cũng lạnh nên không cho y đi về, lỡ xảy ra chuyện gì? Có phải là đám nô tài lại ở trước mặt người nói lung tung cái gì rồi không?”

“Cái đó cũng không có.” Diệp lão gia phát tay cười với Diệp Cốc Thanh, vội vàng nói: “Chính là thân thể con vừa mới chuyển tốt, ta lo lắng con chịu không nổi. Aizz, con xem, ta cũng đã già đến hồ đồ rồi.”

Nghe vậy, Diệp Cốc Thanh không khỏi cảm thấy ấm áp: “Cảm ơn phụ thân đã quan tâm, trong lòng con biết rõ, hơn nữa Hồng công tử là nam nhân, con cũng không có khả năng có quan hệ gì với y a.”

Nói đến đây, Diệp lão gia dĩ nhiên là không cần nói gì nữa, sau khi dặn dò Diệp Cốc Thanh thêm vài câu, liền dẫn theo quần gia rời khỏi.

Diệp Cốc Thanh đứng ở cửa nhìn theo bóng lưng Diệp lão gia rời đi, nét cười trên mặt chậm rãi tiêu tan. Quay đầu nhìn tiểu Thúy đứng khom người ở một bên, trong lòng có chút không vui. Hắn không nghĩ tới trong phòng mình vậy mà lại sắp xếp tai mắt, nếu là như vậy, mấy ngày nay hắn làm gì, đoán chừng sớm đã bị mấy người Diệp lão gia biết hết. Mặc dù mình vẫn thành thành thật thật ở trong phòng tĩnh dưỡng thân thể, hơn nữa bọn họ cũng không ảnh hưởng gì đến mình, nhưng mà cứ bị người ta nhìn chằm chằm vào như vậy, trong lòng giống như là ăn phải ruồi khiến người ta chán ghét.

Cho tiểu Thúy lui ra, Diệp Cốc Thanh một mình đi vào phòng trong, trong lòng không khỏi sinh ra một tia chán ghét. Mau chóng chuyển ra ngoài, phải mau chóng chuyển ra ngoài! Trong đầu chỉ tràn ngập một ý nghĩ này.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hắn là con nối dõi duy nhất của Diệp gia, hơn nữa thân thể không tốt, Diệp gia có thể bỏ mặc hắn chuyển ra khỏi Diệp gia như vậy?

Nâng tay xoa xoa thái dương co rút đau đớn, Diệp Cốc Thanh choàng áo ngoài rồi mở cửa ra khỏi phòng. Thấy tiểu Thúy vội vã nhắc chân chạy theo, Diệp Cốc Thanh mở miệng bảo nàng trở về, một mình đi đến hoa viên.

Còn chưa tới cửa vào hoa viên, một cỗ mùi thơm đánh tới trước mặt. Ngửi ngửi mùi hương thơm ngát ấy, Diệp Cốc Thanh chỉ cảm thấy tâm thần chấn động. Khóe miệng hơi cong nhắc chân đi vào hoa viên. Lúc vào trong cổng vòm, Diệp Cốc Thanh nhìn thấy cả vườn mai trắng thì trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Bông tuyết trắng tinh động trên đầu cành, gió nhẹ thổi qua kéo theo vài bông tuyết khẽ rơi lại khiến cho khung cảnh tươi đẹp tăng thêm một phần sinh động. Trong lúc Diệp Cốc Thanh đang thưởng thức cả vườn mai trắng, phía sau vang lên tiếng bước chân, sau đó một tiếng ‘Đại thiếu gia’ truyền vào tai.

Diệp Cốc Thanh quay đầu, nhìn thấy một nữ nhân khoảng chừng bốn mươi tuổi đang cúi đầu đứng phía sau mình. Chỉ thấy biểu lộ của nàng nhàn nhạt, hình như là không quá thích khi nhìn thấy mình. Diệp Cốc Thanh dĩ nhiên là không thêm để ý vì sao nàng lại như vậy với mình, lên tiếng liền không để ý tới nàng nữa, tiếp tục dọc theo vườn mai tiến về phía trước. Nào biết, đối phương dường như không có ý tứ rời đi, vẫn luôn ở phía sau di chuyển theo hắn.

Diệp Cốc Thanh cũng không để ý đến cử động của đối phương, nhưng nữ nhân kia lại mở miệng trước: “Đại thiếu gia, phu nhân đang tụng kinh ở am đường phía trước, người vẫn là không cần đi qua. Nếu như người có việc gì chỉ cần nói cho nô tỳ biết là được rồi, phu nhân bên kia người vẫn là không cần đi qua.”

Lời nói của nữ nhân lại khiến cho Diệp Cốc Thanh có chút mất hứng, nghiêng đầu nhìn đối phương mang một bộ dạng rất biết vâng lời đứng phía sau mình, Diệp Cốc Thanh cười cười khẽ nói: “Sao vậy? Mẹ ruột của mình mà ngay cả ta muốn gặp cũng không được gặp? Người quản cũng quá rộng rồi!”

Nghe thấy Diệp Cốc Thanh nói, nữ nhân đối diện ngẩng đầu nhìn Diệp Cốc Thanh, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Thấy Diệp Cốc Thanh đang nhìn mình, đối phương vội vàng cúi đầu xuống không nói gì nữa.

Diệp Cốc Thanh liếc nàng, hừ lạnh một tiếng tiếp tục đi lên phía trước. Đi chưa xa lắm, đã đến cuối hành lang, ở nơi đó sừng sững một am đường nho nhỏ. Diệp Cốc Thanh nhìn nữ nhân phía sau muốn nói lại thôi, cong khóe miệng đi vào trong am đường.

Sau khi Diệp Cốc Thanh tiến vào am đường, chỉ thấy Diệp phu nhân một thân áo tơ trắng, đang quỳ trước tượng Phật, tay trái cầm phật châu, tay phải gõ mõ, môi khẽ nhúc nhích dường như đang tụng kinh. Nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, Diệp phu nhân vẫn quỳ như trước cũng không quay đầu lại nói: “Lệ Xuân, làm xong chuyện rồi sao?”

Nghe vậy, nữ nhân tên gọi Lệ Xuân từ phía sau Diệp Cốc Thanh đi lên trước, đi đến bên cạnh Diệp phu nhân khẽ nói: “Phu nhân, đã làm xong. Còn có, Đại thiếu gia đến...”

Lệ Xuân vừa dứt lời, động tác gõ mõ của Diệp phu nhân thoáng dừng. Chỉ nghe nàng tụng thêm một câu, liền vịn tay Lệ Xuân đứng lên.

“Người tới đây làm gì? Có việc gì chỉ cần nói một tiếng cho hạ nhân là được.” Diệp phu nhân nhìn cũng không nhìn Diệp Cốc Thanh một cái, tự mình vịn tay Lệ Xuân đi đến trước bàn ngồi xuống.

“Không có gì, nhiều ngày không thấy mẫu thân nên muốn tới đây xem. Có phải quấy rầy đến người?” Diệp Cốc Thanh không dời mắt nhìn phản ứng của Diệp phu nhân.

Quả nhiên, khi Diệp Cốc Thanh nói xong, tay đang nâng chén trà của Diệp phu nhân bỗng dừng lại. Sau đó, đảo mắt khôi phục lại thái độ bình thường.

“Thật không? Là do ta sai sót. Nếu như người nhìn cũng đã nhìn rồi, người hãy về đi, về sau để ta đi nhìn người cũng được.” Dứt lời, Diệp phu nhân nói với Lệ Xuân: “Lệ Xuân, tiễn Đại thiếu gia ra ngoài.”

Lệ Xuân vừa nghe, lập tức đưa tay làm tư thế xin mời với Diệp Cốc Thanh. Thấy thế, Diệp Cốc Thanh cũng không có lý do gì ở lại, nói vài tiếng chào hỏi với Diệp phu nhân liền ra khỏi am đường.

Lúc này Diệp Cốc Thanh càng cảm thấy thái độ của Diệp phu nhân đối với hắn có vấn đề, cho nên hắn nghiêng đầu nhìn Lệ Xuân vẫn vẻ mặt không chút biểu tình bên cạnh, quyết định thăm dò nữ nhân này một chút, muốn từ nàng tìm ra manh mối.

“Mẫu thân vẫn là không muốn gặp ta, rốt cuộc là ta phải làm sao mới có thể khiến bà vui vẻ?”

Nghe được lời nói của Diệp Cốc Thanh, Lệ Xuân ngược đầu nhìn hắn một cái: “Đại thiếu gia không cần suy nghĩ nhiều, tính tình phu nhân chính là như vậy. Nếu như người muốn làm cho phu nhân vui vẻ, sau này ít đến nhìn là được. Được rồi, nô tỳ chỉ tiễn đến đây thôi, Đại thiếu gia mời trở về.” Dứt lời, Lệ Xuân không đợi Diệp Cốc Thanh có phản ứng, quay người đi về hướng am đường.

Diệp Cốc Thanh đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng lưng Lệ Xuân mà chau mày, dường như đang nghĩ đến cái gì. Cảm thấy có người tới gần, Diệp Cốc Thanh xoay đầu liền nhìn thấy Hồng Hề Việt đứng phía dưới tàn mai trắng.

“Ném mùi thất bại rồi hả?” Hồng Hề Việt sóng vai đi cùng Diệp Cốc Thanh, nghiêng đầu nhìn vẻ mặt không biểu tình của Diệp Cốc Thanh thì cười đến vui vẻ.

“Người theo dõi ta?” Diệp Cốc Thanh bỗng nhiên dừng chân nhìn Hồng Hề Việt bên cạnh.

“Cái gì mà theo dõi a? Không cần nói khó nghe như vậy, ta chỉ là nhầm chán muốn đi dạo một chút, không nghĩ tới thấy người nói chuyện cùng phu nhân.”

Biết rõ từ miệng của Hồng Hề Việt không có khả năng phun ra lời nói thật, Diệp Cốc Thanh cũng không muốn tiếp tục để ý y, đi thẳng lên trước. Hồng Hề Việt cũng không thêm để ý đến thái độ của Diệp Cốc Thanh, thấy người đi đằng trước mình, Hồng Hề Việt nghiêng đầu đưa mắt nhìn về phía am đường nho nhỏ cuối hành lang kia, trong mắt đều là lãnh ý.

Diệp Cốc Thanh về lại thư phòng, Hồng Hề Việt cũng sát theo sau. Thấy Diệp Cốc Thanh rút ra một quyển trên giá sách, Hồng Hề Việt cũng cười đi theo.

“Tâm tình không tốt?” Hồng Hề Việt đã dự liệu sẽ không có được câu trả lời của Diệp Cốc Thanh, nhưng y cũng không tức giận, nhìn Diệp Cốc Thanh cầm sách đi đến bên bàn ngồi xuống, Hồng Hề Việt liền khoanh tay dựa vào giá sách, tiếp tục cười nói: “Nếu như bà ấy không muốn gặp người, vậy người cần gì phải lấy mặt nóng dán mũi lạnh. Hơn nữa người có từng nghĩ, nữ nhân kia sao lại đối xử lạnh nhạt với người như vậy?”

Hồng Hề Việt nói mấy câu liền kéo được sự chú ý của Diệp Cốc Thanh lên người y, thấy Diệp Cốc Thanh nhìn qua, Hồng Hề Việt không khỏi có chút vui mừng, tiếp tục nói: “Có lẽ bởi vì ngươi không phải là đứa con do bà sinh ra?”

“Khuyên ngươi một câu, không có bằng chứng không nên nói bậy, cho dù ta không phải là con ruột của bà, cũng chưa hẳn là ‘A Ly’ mà ngươi muốn tìm.” Diệp Cốc Thanh lạnh giọng.

“Cái đó cũng không nhất định, trên tay ngươi có vết sẹo năm đó ta không cẩn thận gây ra, mà cái bớt trên người ngươi lại không cho ta xem, thật là, cho người ta liếc mắt một cái thì có làm sao, ta cũng không ăn thịt ngươi.” Hồng Hề Việt nhìn Diệp Cốc Thanh mà nhỏ giọng oán thăm.

Diệp Cốc Thanh làm bộ như không nghe Hồng Hề Việt nói, cúi đầu tiếp tục nhìn quyển sách trên tay, nhưng mà chưa đợi hắn đọc đến hàng thứ hai, chỉ cảm thấy một bóng đen bao phủ trước mặt, quyển sách trên tay liền bị người rút ra.

“Ngươi làm gì vậy?” Lần này, Diệp Cốc Thanh thật sự đã hết kiên nhẫn.

Thấy Diệp Cốc Thanh không vui, hai mắt Hồng Hề Việt lóe lên một cái, mở miệng nói: “Để cho ta nhìn xem trên người ngươi có bớt hay không, nếu như ngươi không cho ta xem, bất luận có hay không, ta sẽ tình nguyện tìm người chữa trị cho ngươi, thế nào? Ngươi đồng ý hay không?”

Không thể phủ nhận, lời nói của Hồng Hề Việt quả thật làm cho Diệp Cốc Thanh động tâm. Hồng Hề Việt nếu như hoài nghi mình là ‘A Ly’ càng không có khả năng lừa gạt mình, nếu như đồng ý với bên kia thì thế nào? Tuy rằng hắn không thích ánh mắt của Hồng Hề Việt nhìn mình, nhưng mà để ý liếc một cái cũng không mất một miếng thịt, lại có thể khiến cho y tìm người chữa trị cho mình, nhất cử lưỡng tiện, có sao không làm?

Sau khi quyết định, Diệp Cốc Thanh nặng nề gật đầu với Hồng Hề Việt, mở miệng nói: “Được, ta đồng ý với ngươi.”

8. Chương 8: Giảng Co

Câu trả lời của Diệp Cốc Thanh khiến cho hai mắt Hồng Hề Việt sáng ngời, nhìn nhìn chậu than đặt trên bàn không còn quá nóng, hất cằm ý bảo Diệp Cốc Thanh đi theo. Diệp Cốc Thanh không biết rốt cuộc Hồng Hề Việt là có ý gì, nhưng vẫn đi theo y rời khỏi thư phòng.

Ngoài dự liệu của Diệp Cốc Thanh, Hồng Hề Việt chỉ dẫn hắn đến phòng ngủ của hắn. Hồng Hề Việt ngồi trên giường, bộ dạng không xương dựa vào thành giường, nghiêng đầu nhìn về mặt kỳ quái của tiểu nha hoàn, ngay sau đó qua nhìn về phía Diệp Cốc Thanh. Thấy rõ hàm ý trong mắt Hồng Hề Việt, Diệp Cốc Thanh phất tay bảo tiểu Thúy ra khỏi phòng. Sau đó từng bước đi đến trước mặt Hồng Hề Việt, nhìn thấy gương mặt tươi cười xinh đẹp của nam nhân liền chuyển mắt qua một bên.

“Dừng lẽ mề nữa, cởi đi.” Hồng Hề Việt đưa ngón tay thon dài vuốt vuốt cằm, hai mắt tỏa sáng như những vì sao.

Diệp Cốc Thanh nghe Hồng Hề Việt nói, nhìn y một cái liền không chậm chạp nữa, thoải mái cởi từng lớp áo trên người. Nhưng hắn không biết, tuy rằng Hồng Hề Việt đang mang vẻ mặt đùa giỡn, nhưng trong lòng y lại hết sức khẩn trương. Bởi vì y sợ Diệp Cốc Thanh không phải là Đường Khanh Ly mà mình đã tìm kiếm bấy lâu, sợ hãi hy vọng trong lòng mình biến thành thất vọng....

Nhìn thấy Diệp Cốc Thanh cởi nốt lớp áo cuối cùng, làn da trắng bệch hiện ra trước mắt mình. Hồng Hề Việt dùng tay chống cằm bĩu môi nhìn Diệp Cốc Thanh.

“Chắc chắc chắc, vóc người giống như con gà luộc, thật sự là một điểm đáng xem cũng không có.”

Nghe vậy, Diệp Cốc Thanh cũng không tức giận, trầm giọng nói: “Nếu như ngươi nhắm mắt lại có thể nhìn thấy chỗ ngươi muốn nhìn, vậy ngươi liền nhắm mắt đi, không ai miễn cưỡng.”

Diệp Cốc Thanh nói xong, Hồng Hề Việt không nói gì nữa, đứng lên đi đến trước mặt Diệp Cốc Thanh, Hồng Hề Việt xoay lưng hắn về phía mình, đưa tay kéo xuống áo lót bên trong đã cởi đến xương hở điệp

(*là chỗ xương ở 2 bả vai đằng sau lưng.). Nhưng điều khiến cho Hồng Hề Việt thất vọng chính là, ở vị trí kia không có vết bớt mà Đường Khanh Ly có.

“Không có khả năng, điều này không có khả năng, cái bớt kia rõ ràng nên ở chỗ này. Điều này không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.”

Không cần Hồng Hề Việt nói, Diệp Cốc Thanh nghe thấy đối phương thì thảo cũng tự hiểu, trong ký ức của hắn cũng không thấy có cái bớt kia trên người mình. Diệp Cốc Thanh vốn định kéo áo lên, nhưng Hồng Hề Việt giống như phát điên mà đưa năm ngón tay bóp chặt cổ Diệp Cốc Thanh.

Cho dù trước kia hay là hiện tại, Diệp Cốc Thanh cũng chỉ là một người bình thường, căn bản không biết võ công. Trước kia khi không có việc gì thường cùng mấy ông lão trong công viên học mấy chiêu thái cực quyền. Nhưng mà mấy chiêu mèo quào này so với một tuyệt thế cao thủ của Hồng Hề Việt trước mặt này lại giống như phù du lay đại thụ, tay hắn còn chưa kịp đụng đến một góc áo của Hồng Hề Việt, đã bị y nắm hai tay bắt chéo sau lưng, bóp cổ hắn ném mạnh lên giường.

Mặt giường dưới thân tuy rằng mềm mại, nhưng chung quy ván giường cũng làm bằng gỗ, lần này ném xuống dĩ nhiên cũng đủ khiến cơ thể đã không tốt khỏe gì của Diệp Cốc Thanh ăn đủ. Còn chưa chờ Diệp Cốc Thanh ngồi dậy, Hồng Hề Việt đã đến trước giường, tập trung nội lực vào tay phải. Những nơi mà bàn tay y đi qua, quần áo của Diệp Cốc Thanh đều hóa thành vãi vụn, một đám một đám tán loạn bên cạnh hắn.

Cả đời Diệp Cốc Thanh tuy rằng gặp qua mấy chuyện lúng túng cũng không ít, nhưng mà một chút cũng không giống hôm nay, không có sức phản kháng chịu đựng xâm lược. Hỏa khí từ đáy lòng hắn bỗng nhiên cuộn cuộn bốc lên, lúc này trong cơn phẫn nộ Diệp Cốc Thanh đá văng bàn tay Hồng Hề Việt đang sắp đụng đến đai lưng của mình, nhanh chóng trở mình lăn đến cuối giường.

“Hồng Hề Việt, ngươi bị con mẹ nó thần kinh gì vậy?” Diệp Cốc Thanh đứng ở trên giường cao nhìn xuống Hồng Hề Việt đang càng ngày càng tới gần mình.

“Không có khả năng, trên tay ngươi có vết sẹo kia, không có khả năng cái bớt kia không có trên người ngươi, điều đó không có khả năng!”

“Không có thì không có, đó là sự thật, cho dù ngươi giết chết ta cũng không có khả năng.”

Lời nói của Diệp Cốc Thanh khiến cho Hồng Hề Việt mãnh liệt ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lẽo khiến Diệp Cốc Thanh không khỏi run lên. Lúc này Diệp Cốc Thanh vô cùng hối hận lời nói vừa rồi của mình, người này hỉ nộ vô thường, làm việc khiến người ta khó mà đoán được, hơn nữa y lại còn là quỷ khát máu mà trên giang hồ người nghe người biến sắc, nếu như y thật sự giết mình, cái đó cũng chỉ có thể nhận là xui xẻo a.

Tinh thần khẩn trương cao độ khiến hô hấp của Diệp Cốc Thanh càng ngày càng dồn dập, trái tim đã bắt đầu đập quá giới hạn. Đưa tay chống lên mặt tường phía sau, Diệp Cốc Thanh cố gắng duy trì bản thân, không để mình ngã xuống trước mặt Hồng Hề Việt. Nhưng mà hắn đã đánh giá quá cao khả năng thừa nhận của thân thể Diệp đại thiếu gia, một giây sau khi Diệp Cốc Thanh quyết tâm thì liền ngã xuống trước mặt Hồng Hề Việt, Diệp Cốc Thanh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lập tức chìm vào một mảnh hắc ám.

Hồng Hề Việt lòng tràn ngập sát ý, khoảnh khắc chuẩn bị ra tay, cứ như vậy trở mắt nhìn Diệp Cốc Thanh ngã xuống trước mặt mình. Tiếng cơ thể chạm với giường khiến cho Hồng Hề Việt đang run rẩy mãnh liệt bỗng chốc khôi phục lại tinh thần, nhìn thấy Diệp Cốc Thanh hôn mê bất tỉnh trước mặt mình, Hồng Hề Việt nhíu mày đỡ người dậy.

Hồng Hề Việt khoanh chân ngồi sau lưng Diệp Cốc Thanh, hai tay đảo quanh khẽ xoay rồi sau đó dán lên lưng Diệp Cốc Thanh. Trong lúc không ngừng truyền nội lực vào trong cơ thể Diệp Cốc Thanh, Hồng Hề Việt bỗng nhiên nhìn thấy bên hông Diệp Cốc Thanh có một vết sẹo nhìn không rõ ràng lắm.

Trong lúc thất thần Hồng Hề Việt cảm giác có chút không thoải mái, nhanh chóng khôi phục tinh thần lại bị nội lực đang đưa vào trong người Diệp Cốc Thanh mạnh mẽ dội ngược lại, khiến lồng ngực Hồng Hề Việt chấn động, lập tức một sợi tơ máu đỏ thẫm dọc theo khoeo miệng chảy xuống. Mà Diệp Cốc Thanh không còn được chống đỡ bỗng kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể lung lay ngã xuống trước mặt Hồng Hề Việt.

“A Ly, A Ly, thật xinh lỗi, ngươi tỉnh lại đi.”

Hồng Hề Việt đặt Diệp Cốc Thanh nằm xuống giường, đưa tay bắt mạch của hắn, phát hiện mạch đập của hắn rất hỗn loạn, hơn nữa còn có chút ẩn ẩn biến mất. Thấy thế, Hồng Hề Việt càng hoảng sợ, biết rõ cứ tiếp tục như vậy Diệp Cốc Thanh sẽ chết, Hồng Hề Việt cắn răng lấy ra một ngân châm giấu trong ống tay áo đâm xuống huyệt vị trên đỉnh đầu Diệp Cốc Thanh, ngay sau đó, bỏ ngón trỏ và ngón cái vào miệng thổi lên một tiếng vang dội. Mà lát sau, một con ưng màu đen liền đập cửa sổ bay vào.

Hồng Hề Việt vốn muốn tìm giấy bút để viết thư bỏ vào ống trúc cho chim ưng mang đi, nhưng lại không yên lòng Diệp Cốc Thanh đang hôn mê trên giường, nhìn quanh một vòng, thấy bên người Diệp Cốc Thanh có một mảnh vải màu trắng do mình xé rách, lập tức cắn ngón tay dùng máu viết ra mấy chữ nhét vào ống trúc trên chân chim ưng.

Chim ưng kia dĩ nhiên là đã được huấn luyện qua, chỉ thấy nó sau khi được Hồng Hề Việt ra lệnh, liền kêu một tiếng vỗ cánh bay ra ngoài.

Nhìn chim ưng biến mất ngoài cửa sổ, Hồng Hề Việt thở dài một hơi quay đầu lại. Nhìn Diệp Cốc Thanh sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, Hồng Hề Việt đưa tay cầm lên áo ngủ bằng gấm ở giữa giường đắp lên cơ thể lạnh lẽo của Diệp Cốc Thanh.

Thời điểm đắp chăn cho Diệp Cốc Thanh, Hồng Hề Việt không cẩn thận đụng phải vết sẹo bên hông kia. Trong ấn tượng của Hồng Hề Việt, vết sẹo kia nguyên bản là gần giữa một chút, gần như là ở trung tâm. Nhưng y quên mất, người theo thời gian chậm rãi lớn lên, thì vết bớt cũng có thể theo xương cốt phát triển mà thay đổi vị trí, hơn nữa cái bớt ở bên hông Diệp Cốc Thanh rõ ràng đã bị người nào đó xóa đi, hơn nữa cũng không phải dùng thuốc bình thường, cho nên chỉ liếc qua căn bản không nhìn ra gì.

Vuốt ve gương mặt Diệp Cốc Thanh, Hồng Hề Việt không nhận được vui mừng vì lúc ấy mình không nổi điên lên mà giết hắn, nếu không cả đời này y chỉ sợ sẽ không cách nào tha thứ cho mình...

Cùng lúc đó, tiểu nha hoàn nghe thấy tiếng ưng kêu thì lập tức chạy đến phòng ngủ Diệp Cốc Thanh. Nhìn thấy Hồng Hề Việt đang ngồi trước giường thiếu gia nhà mình, mà thiếu gia nhà mình hình như là đang ngủ, tiểu nha hoàn liền an tâm. Song khi ánh mắt của nàng lướt qua khoe môi còn dính máu của Hồng Hề Việt, trái tim vừa mới thả xuống ngay lập tức nảy lên.

“Hong công tử, khoe miệng của người bị sao vậy?” Nói xong, tiểu Thúy chậm rãi tiến đến gần.

Nhưng mà theo từng bước chân tiểu Thúy đến gần, từng mảnh quần áo của Diệp Cốc Thanh cũng dần đập vào mắt. Ngẩng đầu nhìn khoe miệng dính máu của Hồng Hề Việt, ánh mắt lại chuyển đến khuôn mặt tái nhợt của Diệp Cốc Thanh, tiểu nha hoàn lập tức trợn tròn mắt.

“Người, người, Thiếu gia nhà chúng ta làm sao vậy?”

Nghe tiểu nha hoàn chất vấn, Hồng Hề Việt chậm rãi quay đầu về phía nàng. Sát ý trong mắt tuy rằng đã lui, nhưng vẫn còn lạnh lẽo sắc bén khiến cho tiểu nha hoàn mới ra đời chưa được bao lâu sợ tới mức mặt không còn chút máu.

“Đi ra ngoài!” Hồng Hề Việt nói xong, thấy tiểu nha hoàn vẫn run rẩy đứng đó không chịu rời đi, Hồng Hề Việt nhíu mày nói lần nữa: “Ta lặp lại lần nữa, người lập tức đi ra ngoài cho ta, nếu không đừng trách ta đối với người không khách khí.”

Nghe vậy, tiểu Thúy nhanh chóng hồi phục tinh thần. Cẩn trọng nhìn Diệp Cốc Thanh trên giường, lập tức quay người lao ra khỏi phòng.

Hồng Hề Việt dĩ nhiên là không có chú ý hướng đi của tiểu Thúy, chỉ thấy ánh mắt y nhu hòa nhìn Diệp Cốc Thanh trên giường, giống như là nghĩ đến chuyện gì vui vẻ.

Nhưng cũng không lâu lắm, ngoài văng vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, mạch suy nghĩ bị cắt đứt khiến Hồng Hề Việt không vui mà nhíu mày nhìn cửa ra vào. Đợi đến lúc Diệp lão gia về mặt kinh hoàng dẫn theo quần gia cùng mấy gia nô cơ thể khỏe mạnh đi vào, Hồng Hề Việt cũng không đứng lên.

“Hong công tử, đứa con nhà ta nếu có chỗ nào đắc tội, lão gia này thay nó xin lỗi người, nhưng mà xin hãy buông tha cho nó. Thân thể nó không tốt, chịu không được giày vò, có chuyện gì thì hãy nói trước đã.”

Nghe Diệp lão gia nói xong, Hồng Hề Việt ngẩng đầu nhìn thấy bộ dạng lo lắng không khỏi bật cười. Thấy thế, Diệp lão gia lại càng bồn chồn, không biết mình nói sai cái gì, vẫn là đứa con nhà mình làm ra chuyện gì với người ta, mới khiến người ta trở thành như vậy.

“Diệp lão gia thật là biết nói chuyện, ta vốn là không có làm chuyện gì với A Ly nha, ngược lại là ông!” Nói xong, ánh mắt Hồng Hề Việt nhìn Diệp lão gia càng lạnh lẽo: “A Ly hẳn đã trúng độc hơn mười năm, ông vậy mà cho đến bây giờ vẫn viện lý do không chịu chữa trị, ông chính là chăm sóc cho hắn như vậy sao?!”

Lời nói của Hồng Hề Việt khiến Diệp lão gia sững sờ, thấy Hồng Hề Việt gọi ra tên Diệp Cốc Thanh thì trong miệng thì trào mếu máu.

“Sao vậy? Diệp lão gia sẽ không thể không biết, người nằm trên giường căn bản không phải con ruột của ông sao?”

9. Chương 9: Y Tiên Thường Dương Tử

Nghe thấy lời nói của Hồng Hề Việt, Diệp lão gia khẽ nhú mày, bàn tay thả bên người không tự chủ siết chặt. Hồng Hề Việt đứng đối diện Diệp lão gia, nhìn thấy động tác của ông, lãnh ý trong mắt dần sâu, xoay người nhìn Diệp Cốc Thanh trên giường, thấy hắn nhú mày, thể là đuôi ngón tay vuốt xuống giúp hắn.

Thấy thế, trái tim Diệp lão gia mãnh liệt co rút, cao giọng quát: “Đừng đụng vào Tử Khâm!”

Nghe vậy, Hồng Hề Việt quay đầu lại nhìn ông, không khỏi bật cười: “Diệp lão gia, người nằm trên giường tên gọi là Đường Khanh Ly, cũng không phải là Tử Khâm Diệp Cốc Thanh gì đó nha! A Ly chính là người Ký Châu, mười hai năm trước vì một việc ngoài ý muốn mà bị mất tích không thấy đâu. Cha của A Ly tìm hắn chín năm, ta cũng tìm hắn ba năm! Diệp lão gia, ông không thử nghĩ kỹ lại xem, A Ly có phải mười hai năm trước đã được ông nhận vào Diệp gia hay không!”

Hồng Hề Việt càng nói thì vẻ mặt Diệp lão gia càng cứng ngắc, nghiêng đầu nhìn mấy người đầy tớ đằng sau, chỉ một lúc ánh mắt lại trở nên vững vàng như cũ: “Tử Khâm chính là con ruột của ta, Diệp gia trên dưới hơn mười miệng ăn có thể làm chứng. Người nói Tử Khâm là người quen cũ của người, có bằng chứng không? Nếu không có bằng chứng thì đừng có ăn nói lung tung!”

Hồng Hề Việt nghe Diệp lão gia nói, nụ cười trên mặt càng lớn, quay người ngồi xuống đầu giường Diệp Cốc Thanh, lười biếng tựa vào thành giường, ngón tay chơi đùa lọn tóc của Diệp Cốc Thanh, nói: “Nếu như ta có thể nói A Ly không phải là con ruột của ông, dĩ nhiên có bằng chứng chứng minh hắn là Đường Khanh Ly, mà không phải là Diệp Cốc Thanh. Còn có, tình huống thân thể của A Ly cũng không khá lắm, ta đã mời Y Tiên Thường Dương Tử tới đây chữa trị cho hắn, mấy ngày nữa người đó sẽ tới Tuyên Thành.”

Dứt lời, Hồng Hề Việt bỗng quay đầu nhìn về phía Diệp lão gia, nụ cười trên mặt đã tắt, trong mắt đều là hàn ý: “Thân thể A Ly làm sao biến thành như vậy, chắc hẳn trong lòng Diệp lão gia sẽ rõ ràng hơn ta. Ta vốn phải thay A Ly báo thù, nhưng mà xét thấy các người cũng đã có công lao nuôi dưỡng nhiều năm, ân oán lần này coi như thanh toán xong. Còn có, mấy ngày nữa Diệp lão gia không cần chạy tới nơi này, chỉ cần để lại mấy tiểu nha hoàn ở chỗ này hầu hạ là được rồi.”

Hồng Hề Việt nói xong, vung tay nói ‘tiễn khách’ liền quay đầu không thèm để ý đến sắc mặt xanh mét của Diệp lão gia.

Thấy thế, Diệp lão gia lại càng tức giận, thấy Hồng Hề Việt ngồi ở trên giường vẫn mang bộ dạng phong khinh vân đạm, cắn răng nói với đám đầy tớ phía sau: “Mang thiếu gia về đây cho ta!”

Diệp lão gia vừa dứt lời, đầy tớ đứng đợi đã lâu ở phía sau ngay lập tức vọt lên. Mà Hồng Hề Việt ngồi trên giường vẫn như trước không nhanh không chậm vuốt tóc Diệp Cốc Thanh, thẳng đến khi những người này cách y chỉ còn hai bước chân, Diệp lão gia chỉ cảm thấy trước mắt mình lóe lên một cái, mấy tên đầy tớ lập tức dùng một tư thế quỷ dị đứng im tại chỗ.

Giờ phút này Diệp lão gia đã có chút sợ, nhìn thấy ánh mắt của Hồng Hề Việt cũng không khỏi lộ ra chút sợ hãi. Hồng Hề Việt nhú mày nhìn đám người đứng trước giường, một tay ném hết cả đám người thân hình so với mình còn khỏe mạnh hơn nhiều ra khỏi phòng.

Đợi đến khi sáu tên đầy tớ đều bị ném ra ngoài, Hồng Hề Việt vẫn thấy Diệp lão gia cùng quần gia sững sờ đứng nguyên tại chỗ, trầm giọng nói: “Nếu như không phải nghĩ đến trước giường A Ly có máu, ta đã sớm giết các người rồi! Cút ra ngoài cho ta!”

Nghe vậy, thân hình Diệp lão gia cùng quần gia không khỏi run lên, quần gia lập tức khôi phục lại tinh thần rồi kéo Diệp lão gia đang không cam lòng ra khỏi phòng. Mà sáu người vạm vỡ bên ngoài cũng đã hồi phục, từng người lồm cồm bò dậy rồi nhanh chóng chạy đi.

Diệp lão gia nhìn thấy bộ dạng đầy tớ nhà mình, vẻ mặt trắng bệch nhin không được dậm chân. Thấy thế, quần gia kéo Diệp lão gia lại mở miệng nói: “Lão gia đừng tức giận, nhìn là biết Hồng công tử thật sự để tâm tới Thiếu gia a, sẽ không làm thương tổn Thiếu gia, chúng ta chẳng qua chỉ là người dân bình thường, vốn không phải là đối thủ của y, trước hết cứ rời đi đã, đợi đến ngày mai lại nghĩ cách.”

Lúc này Diệp lão gia cũng không nghĩ ra cách nào, nghe quần gia nói thế cũng chỉ có thể từ bỏ, quay đầu lại nhìn về phòng trong, rồi sau đó rời đi. Lúc ra khỏi cửa, nhìn thấy tiểu nha hoàn đang đứng run lẩy bẩy ngoài cửa, dặn dò nàng chăm sóc cho Diệp Cốc Thanh thật tốt, sau đó đi ra ngoài.

Hồng Hề Việt ở trong phòng nghe thấy tiếng Diệp lão gia rời đi, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Đưa tay vuốt ve cái trán của Diệp Cốc Thanh, nhẹ giọng nói: “A Ly, chia cắt mười hai năm, vì sao người không còn nhận ra ta?”

Người trên giường vẫn nhắm chặt hai mắt, tất nhiên sẽ không thể trả lời y. Hồng Hề Việt đưa tay gài lại gộc chăn cho hắn, mình cũng nằm xuống giường.

Đảo mắt là đã đến ba mươi tết, mà Y tiên Thường Dương Tử Hồng Hề Việt hy vọng đã lâu cũng dẫn theo một tiểu đồng tử thông thả đi đến. Sau khi bị chặn lại ở cửa, tiểu đồng tử bên người Thường Dương Tử tức giận đến phồng má trợn mắt đang xắn tay áo lên muốn đánh đối phương. May mà quần gia ra ngoài làm việc nhìn thấy được, liền hỏi nhiều hơn một câu, mới biết đối phương chính là Y tiên mà Hồng Hề Việt nhắc đến, lập tức dẫn người đi vào phòng ngủ.

Một lát sau, Thường Dương Tử đi vào tiểu viện của Diệp Cốc Thanh, Hồng Hề Việt nhìn thấy đối phương, không kịp hàn huyên liền kéo đến bắt mạch cho Diệp Cốc Thanh.

Mới đầu, Thường Dương Tử vẫn là nhếch miệng có chút không quá cam tâm tình nguyện, nhưng mà sau khi nhìn thấy sắc mặt của Diệp Cốc Thanh, lập tức trở nên nghiêm túc không nói thêm gì nữa. Hồng Hề Việt tránh chỗ cho Thường Dương Tử, đứng một bên nhìn chăm chăm vào từng cử động của Thường Dương Tử.

“Yên tâm, ta sẽ không giết hắn.” Dứt lời, Thường Dương Tử trợn mắt nhìn Hồng Hề Việt, tiếp tục bắt mạch cho Diệp Cốc Thanh.

Cũng không lâu lắm, Thường Dương Tử thở ra một hơi, để tay Diệp Cốc Thanh vào lại trong áo ngủ bằng gấm liền đứng dậy đến bên cạnh bàn.

“Trước đó vài ngày ta đã bắt mạch cho A Ly, phát hiện trong cơ thể hắn có chứa kịch độc, hơn nữa ngũ tạng có dấu hiệu bị tổn thương.”

Thường Dương Tử uống một ngụm trà do tiểu đồng tử đưa đến, gạt đầu phụ họa một tiếng: “A..., đệ nói không sai. Từ mạch nhìn ra được, người này cùng với tính chất ngũ độc chưởng của Giang Chi Lâm vô cùng giống nhau. Chất độc này đã có hơn mười năm, hơn mười năm trước vị công tử này có lẽ vẫn là một đứa nhỏ, nhưng mà Giang Chi Lâm vào hơn hai mươi năm trước đã biến mất, sao có thể đột nhiên ra tay với một đứa bé được? Cái này có chút không thuyết phục a.”

Nghe vậy, Hồng Hề Việt không khỏi nhú mày, quay đầu nói với tiểu nha hoàn vẫn đợi ở cửa: “Gọi lão gia người tới đây một chuyến, có liên quan đến chuyện của A Ly, ta tìm ông ta hỏi cho rõ ràng.”

Tiểu Thúy nhận được mệnh lệnh của Hồng Hề Việt, dĩ nhiên không dám xem thường, khom người đáp lại liền nắm váy chạy tới chính viện. Thấy tiểu nha hoàn chạy ra, lông mày Hồng Hề Việt nhú lại càng chặt, sự nghi ngờ trong lòng cũng càng ngày càng sâu.

Giang Chi Lâm vốn là con trai trưởng của Mạc Bắc Giang. Sau vì tâm tư bất chính tu luyện Ngũ độc chưởng, tiếp theo danh chấn giang hồ. Bởi vì giết quá nhiều người, bị Võ Lâm Minh cùng nhau đánh chết,

từ đó về sau liền biến mất trong giang hồ, mà ngũ độc bí kiếp trong tay gã cũng bị tiêu hủy.

Một người đã chết gần hai mươi năm, sao có thể ra tay với Đường Khanh Ly, điều này khiến cho Hồng Hề Việt nghĩ không ra.

Thường Dương Tử ngồi bên cạnh gọi tiểu đồng tử nhà mình qua ăn điểm tâm, ngẩng đầu nhìn thấy Hồng Hề Việt đang nhú mào đứng ở cửa không biết đang suy nghĩ cái gì. Nhớ lại bộ dạng khẩn trương của Hồng Hề Việt đối với cái người trên giường, cảm thấy thật sự hiếu kỳ. Thế là, liền mở miệng gọi người qua.

“Hồng Hề Việt, vị công tử trên giường là gì của đệ? Mấy tháng không gặp, cũng không phải là đệ đem mình gả cho người ta đi?”

Nghe Thường Dương Tử nói, Hồng Hề Việt nhin không được liếc y một cái, nhắc vạt áo ngồi xuống bên cạnh Thường Dương Tử.

“Ta vẫn cảm thấy cách làm người của huynh thật sự phải xin lỗi gương mặt đó của huynh a, đoán chừng cũng chỉ có đứa nhỏ nhà huynh mới không chê cười.” Hồng Hề Việt nhấp một ngụm trà thản nhiên nói.

Nghe vậy, Thường Dương Tử xùy một tiếng quay đầu nhìn tiểu đồng tử bên cạnh đang ôm điểm tâm ăn, trên mặt dính tùm lum, bận rộn giúp đối phương lau mặt, sau đó ôn nhu dặn dò tiểu đồng tử ăn chậm một chút.

“Đệ còn chưa nói cho ta biết người đó là ai, như thế nào lại mạo danh kỳ diệu quan tâm người ta như vậy? Không phải là ta đoán đúng rồi đi, đệ thật sự ngủ cùng người ta rồi?”

Hồng Hề Việt nghe Thường Dương Tử nói mà khoe miệng giật giật, đặt chén trà trong tay xuống cười nói: “Cũng không nha, từ mười năm trước thì vẫn chưa ngủ cùng lần nào nữa.”

“Hơn mười năm trước, đệ khoác lác đi, hơn mười năm trước đệ mấy tuổi, có năng lực sao?” Thường Dương Tử liếc mắt nhìn Hồng Hề Việt đang cười, sau đó giống như nghĩ tới cái gì, hai mắt tròn tròn, tay phải bụm miệng, dứt quang hỏi: “Hắn, hắn không phải là.... chính là người đệ đã tìm trong ba năm...”

Liếc mắt nhìn biểu lộ khoa trương của Thường Dương Tử, Hồng Hề Việt gật đầu.

Hồng Hề Việt cùng Thường Dương Tử quen biết đã lâu, hai người đều có giao tình, cho nên chuyện mình tìm kiếm Đường Khanh Ly cũng không có giấu y. Tìm một đứa nhỏ vài tuổi, không khác gì mò kim đáy biển, Thường Dương Tử cảm thấy đó là một chuyện không thể nào, nhưng bởi vì Hồng Hề Việt cố chấp, y cũng không đành lòng nói ra khiến đối phương bị dả kích. Vốn là chuyện không thể nào, vậy mà hôm nay đúng là đã được Hồng Hề Việt tìm thấy, điều này làm cho Thường Dương Tử không thể không kinh ngạc.

“Đệ có thể chắc chắn hẳn chính là Đường Khanh Ly người muốn tìm sao?” Thường Dương Tử nhú mào lo lắng hỏi.

“Trong lòng xác nhận tám chín phần, nhưng có hai phần còn phải cần huynh giúp một tay.”

“Chuyện gì?”

“Cái bớt trên người A Ly bị người nào xóa mất rồi, thủ pháp thoát nhìn không phải do người bình thường làm. Y thuật của huynh cao minh, nhìn xem có thể khôi phục cái bớt lại nguyên dạng cho ta được không.”

Nghe xong lời Hồng Hề Việt nói, Thường Dương Tử lập tức xụ mặt: “Ta nói đệ là thật hay đùa vậy? Bớt bị xóa mất làm sao có thể khôi phục lại, nhưng mà bớt trên người mỗi người đều là độc nhất vô nhị, giống như là chỉ tay, nếu hắn thật sự có cái bớt kia, mười phần chính là hắn.”

Nghe vậy, Hồng Hề Việt nhướng mày: “Vấn đề là bây giờ ta căn bản không cách nào xác định được phần bị xóa đi có phải cái bớt hay không, hơn nữa chuyện khi còn bé hắn cái gì cũng không nhớ rõ, ta căn bản không thể nào xác nhận.”

Đang nói chuyện, tiểu nha hoàn dẫn theo Diệp lão gia vội vàng chạy vào tiểu viện. Nhìn bộ dạng lo lắng của đối phương, trong lòng Hồng Hề Việt bỗng nhảy một cái.

A Ly ở trong Diệp gia mấy chục năm, có chuyện gì xảy ra thì trong lòng Diệp lão gia rõ ràng nhất, nếu như A Ly không nhớ được, Diệp lão gia dĩ nhiên là nhớ rõ, như vậy, bắt đầu từ chỗ Diệp lão gia đoán chừng dễ dàng hơn nhiều.

10. Chương 10: Diệp Đại Thiểu Gia Tỉnh Lại

Diệp lão gia đi vào phòng liền lướt qua hai người đang ngồi ngay ngắn trước bàn đến thẳng bên giường, nhìn thấy đứa con nằm trên giường vẫn hoàn hảo không tổn thương gì nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh như trước, vành mắt Diệp lão gia hơi đỏ, nghẹn ngào kêu một tiếng: “Tử Khâm.”

Thấy thế, Thường Dương Tử nhìn nhìn Hồng Hề Việt, thấy đối phương không có ý tứ đứng dậy, thế là đứng lên đi đến trước giường lên tiếng chào hỏi. Nhìn Diệp lão gia đưa ánh mắt chuyển lên người mình, Thường Dương Tử học bộ dạng của sư phụ nhà mình mà đưa tay lên vuốt vuốt cằm.

“Diệp lão gia, lệnh lang đã trúng độc hơn mười năm, ông vẫn luôn không phát hiện sao?” Thường Dương Tử nhìn Diệp lão gia, trong lòng âm thầm tính toán mình có thể moi ra bao nhiêu thông tin từ miệng ông.

Nghe thấy Thường Dương Tử nói, Diệp lão gia không khỏi sững sờ, miệng khép khép mở mở hơn mười lần mới bắt đầu trả lời: “Cái này, cái này không có khả năng a. Ta đã mời tất cả đại phu của Tuyên thành, nhưng mà không có ai chẩn đoán nó bị trúng kịch độc cả. Xin hỏi tiên sinh có cách nào không, chỉ cần người có thể cứu được con ta, ta Diệp mỗ nguyện ý dâng lên tất cả gia sản.”

Lời hứa hẹn của Diệp lão gia khiến cho trong lòng Thường Dương Tử khê động, trong lòng âm thầm oán trách, cho dù Diệp lão gia cam lòng tặng cho, mình cũng không dám cầm a. Nếu để cho ông già nhà mình biết được, không phải là sẽ đánh gãy hai chân mình sao?

Tuy rằng Thường Dương Tử không ngừng lải nhải trong lòng, nhưng về mặt vẫn là không chút thay đổi: “Ai nha, Diệp lão gia khách khí rồi. Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, hơn nữa làm y cứu người chính là trách nhiệm của người thầy thuốc bọn ta, Diệp lão gia chỉ cần trả tiền xem bệnh cùng tiền thuốc là được rồi, gia sản gì gì đấy, ta Thường Dương Tử tuyệt đối không nhận.”

Nghe thấy Thường Dương Tử có thể cứu được Diệp Cốc Thanh, Diệp lão gia liền khuyu gối muốn quỳ xuống. Nhưng mà không chờ đầu gối Diệp lão gia chạm đất, Thường Dương Tử liền đưa tay đỡ người đứng lên.

“Diệp lão gia thật là khách khí, tại hạ thật sự nhận không nổi a. Nếu như người muốn cảm ơn, tại hạ vào Tuyên thành nhưng vẫn chưa có chỗ đặt chân, nếu như quý phủ còn phòng nào trống liền xin được ở lại quý phủ, năm mới này, cũng liền trải qua ở nhà người.”

“Hắn rồi, hắn rồi.” Nói xong, Diệp lão gia vội vàng quay người ra ngoài bảo quản gia sắp xếp phòng cho Thường Dương Tử, thấy y còn dẫn theo một tiểu đồng tử, lại sai hạ nhân ra ngoài mua ít đồ chơi cho con nít.

Thường Dương Tử vô cùng yêu thương tiểu đồng tử của mình, thấy Diệp lão gia quan tâm chăm sóc tiểu đồng tử giúp y, không khỏi tăng thêm mấy phần hảo cảm đối với Diệp lão gia. Quay đầu nhìn thấy Hồng Hề Việt ngồi bên bàn đang dùng vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn Diệp lão gia, đạo bước đi qua cạnh Hồng Hề Việt, dùng thân thể che lại Hồng Hề Việt.

“Ai nha, ta thấy Diệp lão gia cũng không giống người xấu, ít nhất đối với A Ly nhà đệ không có sai nha. Đệ nghe thấy không, ông ấy vừa mới nói chỉ cần ta có thể chữa được cho A Ly nhà đệ, ông ấy sẽ tặng toàn bộ gia sản cho ta. Chắc chắn, ra tay như thế này thì mấy người bình thường không thể nào so được. Ta thấy ông ấy thật sự rất dễ tâm A Ly nhà đệ.”

Nghe vậy, Hồng Hề Việt ngẩng đầu trợn mắt nhìn Thường Dương Tử, tức giận nói: “Hừ, nếu đúng là để tâm đến Đường Khanh Ly, sao ông ta lại có thể chăm sóc thành như vậy? Để A Ly trúng độc hơn mười năm mà không biết, nếu không phải ta ngẫu nhiên phát hiện, nói không chừng A Ly đã sớm đi đời nhà ma rồi!”

Bị Hồng Hề Việt nói cho ghen, Thường Dương Tử cũng không biết nói cái gì cho tốt. Chớp chớp hai mắt tỏ vẻ vô tội, ôm tiểu đồng tử nhà mình dịch đến bên cạnh, miễn cho lửa giận của người nào đó đốt tới trên

người mình.

Chất độc trên người Diệp Cốc Thanh đã ẩn nấp vài chục năm, dĩ nhiên không phải một sớm một chiều là có thể giải được. Biết rõ Diệp Cốc Thanh một lát cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, Hồng Hề Việt liền bảo y đến sương phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Có Thường Dương Tử ở bên, Hồng Hề Việt yên tâm mà lấy ra ngân châm mình đã đâm vào huyết vị trên đỉnh đầu của Diệp Cốc Thanh. Nhìn vẻ mặt ngủ đầy an tĩnh của Diệp Cốc Thanh, Hồng Hề Việt mấy ngày qua chưa ngủ ngon được lúc nào cũng chầm chậm nhắm mắt lại.

Cũng không lâu lắm, Diệp Cốc Thanh đang ngủ say chậm rãi mở mắt. Cảm thấy tay mình giống như có người cầm lấy, Diệp Cốc Thanh chậm chạp quay đầu lại, nhìn thấy Hồng Hề Việt đang ngủ bên cạnh không khỏi sửng sốt.

Dưới mắt đối phương là một quãng đen đậm, vừa nhìn liền biết rõ người này không nghỉ ngơi tốt. Không phải là y vẫn luôn ở bên giường mình đi? Diệp Cốc Thanh thầm hỏi trong lòng.

Bên tai vang lên tiếng bước chân, Diệp Cốc Thanh quay đầu ngược mắt nhìn về phía cửa, ngay lúc đó Hồng Hề Việt vốn đang ngủ say cũng mở choàng mắt. Nhìn thấy Diệp Cốc Thanh mở to mắt, trên mặt đều là kinh hãi. (*ngạc nhiên mừng rỡ.)

“A Ly, người tỉnh rồi? Có cảm thấy chỗ nào khó chịu hay không?”

Tiểu nha hoàn vừa vào cửa nhìn thấy thiếu gia nhà mình tỉnh lại thì nét mặt rạng rỡ, đưa tay rót chén nước, thử độ nóng rồi cầm đến trước mặt Hồng Hề Việt, để vào trong tay y.

“Hồng công tử, cho thiếu gia nhà nô tỳ uống chút nước đi.”

Đây là lần đầu tiên Hồng Hề Việt cảm thấy tiểu nha đầu này vừa biết quan tâm lại đáng yêu như vậy, gật đầu đáp lại. Một tay nhẹ nhàng đỡ Diệp Cốc Thanh dậy rồi để chén nước đến gần môi hắn.

Cổ họng khô khốc khiến Diệp Cốc Thanh không thềm khách khí, từng chút từng chút uống sạch nước trong chén.

“Cảm ơn.” Diệp Cốc Thanh nói lời cảm ơn với Hồng Hề Việt, trong mắt cũng có thêm vài phần chân thành.

Tiểu nha hoàn thấy thế, liền kể công: “Thiếu gia, người không biết đâu, người hôn mê ba ngày đều là Hồng công tử một bước cũng không rời mà chăm sóc cho người a.”

Nghe xong lời tiểu nha hoàn nói, Diệp Cốc Thanh đưa mắt chuyển đến trên mặt Hồng Hề Việt, lần nữa nói lời cảm ơn. Mà Hồng Hề Việt vẫn luôn nở nụ cười ôn nhu nhìn Diệp Cốc Thanh không hề mở miệng.

“Hồng công tử hẳn là mấy ngày nay không có nghỉ ngơi tốt, hiện tại ta cũng tỉnh rồi, trước Hồng công tử cứ về nghỉ ngơi một chút đi.”

Đưa tay kéo gối để dưới người Diệp Cốc Thanh, Hồng Hề Việt còn dùng chăn bao kín cả người Diệp Cốc Thanh vào bên trong, thấy gió không cách nào lọt vào được lúc này mới yên tâm.

“Không ngại a, ta cũng không thấy phiền. Hơn nữa hôm nay là ba mươi tết, ta muốn cùng với A Ly đón giao thừa.”

Khi vừa tỉnh lại, Diệp Cốc Thanh còn chưa kịp chú ý cách xưng hô của Hồng Hề Việt với mình, lúc này nghe được đối phương gọi mình là ‘A Ly’, Diệp Cốc Thanh thật sự cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Hồng công tử, nếu như không chê cứ gọi ta là Tử Khâm như người ta hay gọi đi, Cái tên ‘A Ly’... ta không quen.”

Nghe vậy, hai mắt Hồng Hề Việt tối sầm lại, lập tức gật đầu hỏi: “A... Tử Khâm, người thật sự một chút cũng không nhớ rõ chuyện trước kia?”

Từ lần đầu tiên Diệp Cốc Thanh nhìn thấy Hồng Hề Việt thì đã có chút đề phòng với y, nhưng mà người ta đã cẩn thận chiếu cố mình như vậy, nếu không chân thành với người ta một chút, Diệp Cốc Thanh cũng cảm thấy mình không tránh khỏi có chút quá đáng. Nhưng mà, khi lần đầu nhập vào cơ thể này của Diệp

đại thiếu gia, ký ức lúc tám tuổi của hắn hoàn toàn trống rỗng, cho dù mình muốn nói cho Hồng Hề Việt, thì cũng không biết gì mà nói.

“Hồng công tử, thật sự xin lỗi, chuyện tám tuổi lúc trước ta đã hoàn toàn không còn nhớ rõ.”

Thấy Diệp Cốc Thanh không giống như đang nói dối, Hồng Hề Việt nhẹ gật đầu cũng không nói gì thêm.

Lại nói đến Thường Dương Tử bên này.

Thường Dương Tử vào nhà không bao lâu, bảo người đi gọi Diệp lão gia. Đối với ân nhân có thể cứu con trai nhà mình, Diệp lão gia dĩ nhiên là không dám lãnh đạm. Bỏ xuống mọi chuyện trong tay liền đi đến phòng của Thường Dương Tử.

Thường Dương Tử nhìn thấy Diệp lão gia vào cửa, cười đến ảm áp. Sau khi dùng bộ dạng chủ nhà mời khách mà mời Diệp lão gia ngồi xuống, liền bắt đầu hỏi thăm về chuyện trúng độc của Diệp Cốc Thanh.

“Diệp lão gia, người không biết chuyện lệnh lang bị trúng độc, như vậy trước kia hắn có từng bị trọng thương hay không? Ví dụ như là bị người ta đánh qua một chưởng hay đại loại như vậy?”

Diệp lão gia nghe Thường Dương Tử nói xong, lông mày dần nhíu lại, trong mắt dường như có chút giãy giụa. Thấy thế, Thường Dương Tử cũng không hỏi ông trả lời, chỉ là nâng chén trà lên cười tùm tùm chờ Diệp lão gia lựa chọn.

Sau thời gian nửa chén trà, Diệp lão gia ngẩng đầu nhìn Thường Dương Tử cẩn thận nhẹ gật đầu: “Đúng, khi nó vừa bảy tuổi liền bị một lần trọng thương.” Nói xong, Diệp lão gia nâng chén trà nhấp một ngụm nhỏ: “Khi đó, ta cùng phu nhân mang theo Tử Khâm về thăm nhà, không ngờ lúc đi được nửa đường thì bị một ông lão điên điên khùng khùng lao tới, bắt mất Tử Khâm. Đám đầy tớ bên cạnh đều chạy lên trước để giành nó lại. Nhưng không ngờ thân thủ của ông lão kia rất linh hoạt, một mực ôm lấy Tử Khâm không chịu buông tay. Thời điểm ta cùng phu nhân đã lâm vào tuyệt vọng, ông lão kia giống như là bị biến đổi, đánh cho Tử Khâm một chưởng sau đó ném nó xuống đất, rồi liền biến mất không thấy tăm hơi.”

“May mà có đại phu đi theo, lúc này mới giữ được một mạng cho Tử Khâm. Nhưng từ lúc đó trở đi cơ thể Tử Khâm vẫn luôn không tốt, ta mời tất cả đại phu trong Tuyên thành cũng không làm được gì. Bọn họ chỉ nói nó bị thương quá nặng cần phải chậm rãi điều dưỡng, nhưng mà không có ai nói với ta Tử Khâm bị trúng độc.”

“Sau khi cơ thể Tử Khâm trở nên suy yếu, phu nhân ta liền tự trách mà giam mình ở am đường, mỗi ngày vì Tử Khâm mà tụng kinh lễ Phật, hy vọng cơ thể nó có thể chuyển biến tốt đẹp. Diệp gia chúng ta chỉ có mỗi nó là đích tôn, cho nên chuyện này đối với nhà chúng ta cũng là một điều cấm kỵ, căn bản không dám nhắc tới.” Nói xong, Diệp lão gia xoa xoa hai mắt đã rơi lệ, lập tức thở dài.

“Đại phu cũng đã nói, bệnh tình của Tử Khâm đã không còn ôm hy vọng gì nữa. Đứa nhỏ này mệnh khổ, chỉ hy vọng thời điểm ra đi có thể thoải mái một chút, cha mẹ vô năng, đời này chỉ có thể xin lỗi nó.”

Nghe vậy, Thường Dương Tử ngược lại không biết nói gì cho tốt, chỉ là an ủi vài câu rồi mới nói: “Làm cha mẹ, đều hy vọng con mình có thể bình an qua một đời. Diệp công tử gặp chuyện này, chính là do số mệnh của hắn, Diệp lão gia cùng phu nhân đã làm rất tốt, không phụ lòng thì không cần xin lỗi. Ta Thường Dương Tử nếu không gặp được Diệp lão gia thì thôi, nếu đã gặp liền không có lý do gì mà không giúp được. Diệp lão gia cứ yên tâm, có ta Thường Dương Tử ở đây, nếu như diêm vương muốn đoạt người trong tay ta, cũng phải nghĩ lại a.”

Nghe thấy Thường Dương Tử nói thế, Diệp lão gia liền cảm ơn rồi rút. Lời nên nói cũng đã nói xong, Thường Dương Tử tiễn người ra khỏi phòng. Quay đầu nhìn thấy Hồng Hề Việt đang dựa cột đằng sau, Thường Dương Tử lắc đầu đi đến bên cạnh y.

“Hồng Hề Việt, ta vừa thử thăm dò Diệp lão gia, ông ấy cũng không giống như đang nói dối. Nếu như Diệp công tử thật sự là do ông ấy nhận nuôi, ông ấy cũng không có lý do gì đối xử tốt với một đứa nhỏ không hề có quan hệ máu mủ với mình như vậy, hay là đệ đã thật sự tìm lộn người?”

Hồng Hề Việt lắc đầu nhìn chằm chằm vào gạch lát dưới chân: “Không có khả năng, trực giác của ta nói cho ta biết hắn chính là A Ly.” Nói xong, Hồng Hề Việt ngẩng đầu nhìn Thường Dương Tử: “Từ chỗ Diệp

lão gia không được, ta liền tìm cơ hội thăm dò Diệp phu nhân, ta cũng không tin không tìm ra dấu vết!”

11. Chương 11: Chuyện Biên

Đèn vừa tắt, Diệp Cốc Thanh hôn mê suốt ba ngày rốt cuộc cũng mở mắt. Lúc này, Hồng Hề Việt đã ra ngoài. Diệp Cốc Thanh xoa xoa cái trán có chút nặng nề, khó khăn dựng người dậy, xốc lên cái chăn bằng gấm rồi chậm rãi xuống giường.

Ngay lúc Diệp Cốc Thanh đang mang giày, cửa phòng bị đẩy ra, người tới không ai khác chính là Hồng Hề Việt. Lúc này Hồng Hề Việt đã thay bộ quần áo màu đỏ chói mắt, mặc vào một bộ trường bào trắng thuần. Màu trắng càng làm rõ thêm gương mặt tinh xảo, ánh nến chập chùng chiếu vào thoáng lộ ra vài phần lạnh lùng, nhưng lại khác hoàn toàn với vẻ yếu mị thường ngày.

Diệp Cốc Thanh mắt chớp cũng không chớp một cái nhìn Hồng Hề Việt đang chậm rãi đi đến gần mình, hần phát hiện Hồng Hề Việt thay đổi trang phục dường như khác hẳn với nhận thức bình thường của mình. Cho dù tính cách của người nam nhân này không được tốt, nhưng không thể phủ nhận y thật sự xuất chúng.

“Sao vậy? Mới ra ngoài một chút người đã không nhớ ta là ai?” Hồng Hề Việt một thân áo trắng mỉm cười nhắc lên vạt áo của mình ngồi xuống trước mặt Diệp Cốc Thanh, đẩy bàn tay đang mang giày của hắn, tay phải cầm lấy chân Diệp Cốc Thanh, cẩn thận giúp hắn mang giày.

“Được rồi, thân thể cảm thấy tốt hơn chút nào không?” Hồng Hề Việt đứng dậy, giúp hắn vuốt phẳng mấy nếp nhăn trên quần áo do bị đè.

Nghe thấy Hồng Hề Việt nói, Diệp Cốc Thanh đang thất thần liền vội vàng khôi phục lại tinh thần, nhìn khuôn mặt mỉm cười của Hồng Hề Việt mà nhất thời có chút lúng túng. Nghiêng đầu nhìn bàn tay của đối phương đang đặt trên vai mình, chống giường chậm rãi đứng dậy. Thấy vậy, Hồng Hề Việt thu lại bàn tay đang đặt trên vai Diệp Cốc Thanh, quay người lấy cái áo choàng treo trên giá khoác lên người cho hắn.

Hai người trầm mặc tiêu sái bước ra khỏi phòng, lúc này bên ngoài chỉ có một mình tiểu Thúy canh giữ, nhìn bầu trời trên cao đã mờ mịt hai người không tự chủ được thở dài.

“Đại thiếu gia, lão gia nói một chút nữa sẽ tổ chức bữa cơm tất niên bên Bắc viện, người cảm thấy thân thể như thế nào rồi? Nếu không, tiểu Thúy sẽ bưng đồ tới đây cho người.”

“Không cần đâu, chúng ta sẽ qua đó.” Diệp Cốc Thanh gật đầu nói.

Diệp Cốc Thanh cùng Hồng Hề Việt ngồi ở buồng ngoài nói chuyện một lát, thấy thời gian không còn sớm thì cùng nhau sánh vai đi đến Bắc viện.

Chỗ ở của Diệp Cốc Thanh chính là Diệp phủ Đông Sương, từ đây đến Bắc viện phải đi qua một hoa viên không quá lớn và một hành lang dài hơn mười thước. Khoảng cách này dựa theo tốc độ bình thường của một người thì hai ba phút đã có thể đi đến, nhưng mà cơ thể Diệp Cốc Thanh yếu ớt cần phải chiều cố, Hồng Hề Việt cùng hắn muốn đến nơi ước chừng cũng phải tốn hơn năm phút. Tốc độ của hai người rất chậm, thỉnh thoảng có cơn gió lạnh thổi đến cuốn lên sợi tóc của hai người, dưới ánh nến mờ ảo lại lộ ra vẻ hài hòa.

Nhìn thấy sợi tóc dây dưa cùng một chỗ, Diệp Cốc Thanh không để lại dấu vết mà tránh về bên cạnh. Hồng Hề Việt nhìn thấy động tác của Diệp Cốc Thanh thì cho rằng đối phương bị lạnh, liền bước lên phía trước Diệp Cốc Thanh hơn nửa bước vì hắn che đi cơn gió lạnh đang thổi tới.

Cảm thấy gió lạnh nhỏ đi rất nhiều, lại nhìn Hồng Hề Việt so với mình thì đi nhanh hơn nửa bước, Diệp Cốc Thanh mỉm môi không nói gì, nhưng trong lòng lại sinh ra một cỗ cảm động khó có thể kìm nén.

“A Ly mà người đang tìm kiếm kia đối với người rất quan trọng sao? Hắn là người nhà của người?”

Nghe vậy, Hồng Hề Việt vốn đang cúi đầu đi ở đằng trước liền dừng bước, quay đầu nhìn Diệp Cốc Thanh, dưới ánh nến mờ ảo nhìn không rõ nét mặt mà nhẹ gật đầu.

“Hắn rất quan trọng với ta, không có hắn, nói không chừng từ khi mới sinh ra ta đã sớm đông lạnh mà chết rồi. Hơn nữa A Ly là do ta làm lạc mất, hắn là trách nhiệm của ta, ta phải báo đáp cho hắn, hơn nữa là ta thiếu hắn một khoản nợ.”

Nghe Hồng Hề Việt nói, nhìn ánh mắt kiên định của y, bàn tay Diệp Cốc Thanh giấu ở trong ống tay áo không tự chủ được mà nắm chặt.

“Người kiên trì như vậy, nhất định người sẽ tìm thấy hắn.” Dưới ánh mắt sáng rực của Hồng Hề Việt, lúc nói chuyện Diệp Cốc Thanh chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc.

“Sẽ a, ta tin tưởng không lâu nữa thôi ta sẽ tìm thấy hắn.”

Đối với lời nói đầy ám chỉ của Hồng Hề Việt, Diệp Cốc Thanh chỉ nhẹ gật đầu không nói gì. Nghe thấy tiếng bước chân dồn dập ở phía trước, hai người đồng thời nhìn thấy ở cầu đá đối diện là quần gia đang chạy không kịp thở. Thấy thế, hai người lần nữa ăn ý mà đi lên phía trước.

Lúc hai người đến phòng đãi khách, ngoại trừ Diệp Cốc Thanh thì mọi người trong Diệp gia đều đã đến đông đủ. Trên bàn ngoại trừ người Diệp gia, còn có một người trẻ tuổi khoảng chừng hai bốn hai lăm, một gương mặt như búp bê nhìn thấy Diệp Cốc Thanh cùng Hồng Hề Việt đi vào, chớp chớp đôi mắt to tròn, nhếch miệng cười không ra tiếng. Mà ngồi bên cạnh y là một tiểu đồng tử khoảng bảy tám tuổi, thì há mồm nhìn chằm chằm Hồng Hề Việt mới vào cửa, dường như là nhìn thấy một chuyện không thể tin nổi.

Người Diệp gia khi nhìn thấy Diệp Cốc Thanh thì bày ra vẻ mặt khác nhau, không bắt ngờ khi Diệp lão gia là vẻ mặt vui mừng, Nhị di thái và Tam di thái là vẻ mặt không cam lòng, duy chỉ có Diệp phu nhân vẫn luôn cúi đầu cầm phật châu trong tay, dường như Diệp Cốc Thanh mới bước vào cửa chỉ là không khí.

“Tử Khâm a, thân thể thế nào rồi? Hôm nay là ba mươi tết, quý củ trong nhà là phải tụ tập trong ngày này a.” Dứt lời, Diệp lão gia vội vàng đứng dậy nhìn qua Thường Dương Tử bên cạnh, nói với Diệp Cốc Thanh: “Vị này chính là Thường đại phu, chính là Hồng, Hồng công tử đã mời đại phu đến cho con. Thường đại phu nói có thể chữa hết bệnh cho con. Chút nữa con phải kính Thường đại phu một ly biết chưa.”

Nghe xong, Diệp Cốc Thanh nhẹ gật đầu đáp: “Con biết rồi.” Dứt lời, Diệp Cốc Thanh liền đi đến vị trí bên cạnh Diệp phu nhân.

Hồng Hề Việt ngồi vào bên cạnh tiểu đồng tử, nhìn thấy Diệp Cốc Thanh cách mình khá xa. Hồng Hề Việt nhìn nhìn Nhị di thái ngồi bên cạnh Diệp Cốc Thanh, nhắc chân đi tới bên người nàng, cười nói: “Nhị phu nhân, thân thể Đại thiếu gia không tiện, người xem chúng ta có thể đổi vị trí được hay không, ta ở gần sẽ chiếu cố hắn tốt hơn.”

Hồng Hề Việt gọi một tiếng ‘Nhị phu nhân’ khiến trong lòng Nhị di thái rất hài lòng, lại nhìn đến nụ cười rung động lòng người trên mặt đối phương, trước ánh mắt của mọi người mà ngây ngốc gật đầu đứng lên. Đợi đến lúc nàng muốn đi đến chỗ đối diện, vội vàng hoàn hồn nhìn về Diệp lão gia đang ngồi trên ghế chính, thấy đối phương không có vẻ gì là không vui, cũng an tâm lại.

Một bữa cơm tất niên này cũng coi như là chủ khách đều vui, Diệp Cốc Thanh vừa tỉnh lại không thích hợp trải qua một mối, cho nên sau khi ăn xong cơm tất niên, Hồng Hề Việt liếc mắt ra hiệu cho Thường Dương Tử, Thường Dương Tử liền đề nghị tan cuộc. Lúc này Thường Dương Tử ở trong lòng Diệp lão gia không thể nghi ngờ là một vị cứu tinh, nghe y nói như vậy tự nhiên không dám để cho Diệp Cốc Thanh ở lại. Lập tức lên tiếng để cho hạ nhân dẫn hắn về, nhưng mà không đợi cho hạ nhân tiến đến, Hồng Hề Việt đã đứng lên.

Thấy vậy, trong mắt Diệp lão gia chợt lóe lên một tia lo lắng, vừa muốn mở miệng nói, đã bị Thường Dương Tử giữ tay lại. Vì ngại Thường Dương Tử nên Diệp lão gia cũng không tiện ở trước mặt y nói cái gì, đành phải trở mặt nhìn Hồng Hề Việt giúp Diệp Cốc Thanh ra cửa.

Sau khi Diệp Cốc Thanh rời đi, Diệp phu nhân cũng dẫn theo thiếp thân thị nữ của mình đi ra. Mà Nhị di thái và Tam di thái vốn đang muốn mời Diệp lão gia đến phòng của mình thì nhìn thấy Thường Dương Tử giữ lại Diệp lão gia khiến ông nhất thời không đi được, cho nên cũng riêng phần mình tản ra rồi.

Sau khi Diệp Cốc Thanh trở lại Đông Sương, tiểu nha hoàn đã chuẩn bị xong nước rửa chân. Thấy hai người vào cửa thì vội vàng bưng tới. Đẩy ra tiểu nha hoàn đang chuẩn bị ngồi xuống hầu hạ, Hồng Hề Việt

để cho nàng đứng dậy, tự mình xắn tay áo cầm lấy hai chân hơi lạnh của Diệp Cốc Thanh.

Diệp Cốc Thanh đang nhắm mắt dưỡng thần thì cảm thấy bàn tay rửa chân cho mình hình như có chút lớn, không giống như bàn tay của một tiểu nha đầu, thế là liền mở mắt. Chờ đến khi nhìn thấy người ngồi trước mặt mình vậy mà lại là Hồng Hề Việt, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi rồi mãnh liệt đứng lên. Bởi vì động tác quá kịch liệt, hai mắt Diệp Cốc Thanh liền hoa lên cơ hồ té về phía trước, may mà Hồng Hề Việt nhanh tay lẹ mắt đỡ người lại.

“Người đứng lên làm cái gì nha?” Hồng Hề Việt không vui nhú mày hỏi.

“Người... Hồng công tử không cần làm những việc này cho ta, những thứ này đều là do hạ nhân làm, người sao có thể...”

Nghe Diệp Cốc Thanh nói như vậy, Hồng Hề Việt là ai làm sao mà không hiểu được ý tứ của Diệp Cốc Thanh. Trong lòng nhin không được ấm áp, nhìn xem, A Ly của y tuy rằng đã không nhớ rõ mình là ai, nhưng vẫn sẽ đau lòng vì mình.

Tuy rằng trong lòng Hồng Hề Việt nghĩ như vậy, nhưng y cũng không dám nói ra. đành phải treo lên nụ cười trên choker thường ngày: “Sao lại không thể? Phu quân đã quên chúng ta là vợ chồng sao? Nếu là vợ chồng, như vậy thì từ đầu hạ phu quân cũng không có cái gì không đúng nha.” Nói xong, Hồng Hề Việt lại tiếp tục ngồi xổm xuống giúp Diệp Cốc Thanh rửa chân.

Biết rõ trong lòng của y cho rằng mình là Đường Khanh Ly, cho nên mới vì mình làm những thứ này, Diệp Cốc Thanh sao có thể để nguyên cho y giúp mình rửa chân, đưa tay giữ chặt cánh tay của y kéo lên. Có chút khó khăn nuốt nước miếng, biểu lộ nghiêm túc nhìn Hồng Hề Việt cười đến mê hoặc nói: “Hồng công tử, người thật sự không cần làm những thứ này. Ít nhất vẫn chưa chắc chắn rằng ta chính là Đường Khanh Ly mà người muốn tìm lúc trước, người không cần làm những thứ này cho ta.”

Nụ cười trên mặt Hồng Hề Việt chậm rãi rút đi, cuối cùng gật đầu lên tiếng: “Ta đã biết.” Dứt lời, Hồng Hề Việt nhận khăn vải tiểu nha hoàn đưa tới rồi cúi đầu lau sạch nước dính trên tay, im lặng thả xuống ống tay áo kéo đến khuỷu tay, ngẩng đầu nhìn nhìn Diệp Cốc Thanh đang biểu lộ phức tạp, cười đi ra khỏi gian phòng.

Thời điểm ra khỏi cửa, rốt cuộc nụ cười Hồng Hề Việt không còn giữ được nữa. Mà Thường Dương Tử đang đập trống đi đến nhìn thấy biểu lộ của Hồng Hề Việt, nhin không được thở dài.

“Hồng Hề Việt, đệ không thể dồn ép hắn quá, như vậy sẽ khiến hắn kháng cự lại đệ đấy.”

Hồng Hề Việt nhẹ gật đầu: “Ta biết rồi, chỉ là nghĩ đến đoạn thời gian A Ly mất tích kia phải chịu bao nhiêu đau đớn khổ sở, ta liền không khống chế được mình muốn đối tốt với hắn.”

Nghe vậy, Thường Dương Tử vì người bạn chí cốt cố chấp thành cuồng này mà thở dài một cái. Đưa tay vỗ vỗ bờ vai của y, ý bảo y phải thoải mái, buông lỏng tinh thần.

“Yên tâm đi, nếu như hắn thật sự là Đường Khanh Ly, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp hắn chữa trị thân thể hồi phục lại trí nhớ.”

Hồng Hề Việt đã cùng Thường Dương Tử ba năm, cho dù cả hai đã làm gì cho nhau cũng chưa từng nói qua một lời cảm ơn. Lúc này nghe Thường Dương Tử nói như vậy, trong lòng không khỏi có chút chua chua.

“Cảm ơn, đợi đến khi A Ly khôi phục, ta nhất định sẽ dẫn hắn đến nói lời cảm ơn với huynh.”

Hồng Hề Việt vừa dứt lời, Thường Dương Tử liền hạ một quyền xuống vai y. Cho tới bây giờ Hồng Hề Việt đều không đề phòng đối phương, bị Thường Dương Tử làm cho thân thể lùi về sau hai bước, hai người liếc nhìn nhau, lập tức bật cười.

“Ha ha ha... Bộ dạng hiện tại của đệ thật sự không thể nào không nhớ lại thời điểm lần đầu tiên ta gặp đệ, so sánh với bộ dạng chật vật của đệ lúc đó.”

Nhắc tới chuyện cũ hai người lần nữa nhìn nhau cười cười.

12. Chương 12: Hồng Hề Việt ‘thăm’ Đêm Diệp Phu Nhân

Tiểu đồng tử chỉ là một đứa nhỏ bảy tám tuổi, đúng là độ tuổi thích nghịch ngợm, được Hồng Hề Việt công lên vai lập tức hưng phấn kêu to. Diệp Cốc Thanh đứng ở trước cửa nhìn thấy Hồng Hề Việt ở trong sân cười đến vui vẻ, miệng cũng bất giác nở nụ cười...

13. Chương 13: Lăn Đầu Ôm

Mấy người trong sân cười đùa một trận sau đó liền đi tới chính sảnh.

Lúc này, Diệp lão gia đang đợi ở trong, thấy mấy người đi tới liền vội vã đứng dậy nghênh đón. Theo như quy củ, Diệp Cốc Thanh phải hướng Diệp lão gia dập đầu chúc tết, nhưng bận tâm tình huống thân thể của Diệp Cốc Thanh, cộng với Hồng Hề Việt ngăn cản, cuối cùng Diệp Cốc Thanh chỉ là hướng Diệp lão gia bái một cái.

Diệp lão gia đã sớm phân phó quản gian chuẩn bị tiền lì xì cho mấy người, Thường Dương Tử âm thầm ước lượng trọng lượng của tiền lì xì, nhất thời cười đến không ngậm được mồm.

Chờ đến khi mọi người trong Diệp gia đến đông đủ, mọi người nói thêm vài câu chúc may mắn, lại nhận được lì xì từ Đại phu nhân, Nhị di thái cùng Tam di thái mỗi người nhận được một bao lì xì. Hồng Hề Việt đưa tay nhận lấy tiền lì xì Lệ Xuân đưa tới, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt mệt mỏi của Diệp phu nhân. Thấy ánh mắt nàng nhìn qua Diệp Cốc Thanh không chút nào che giấu vẻ chán ghét, Hồng Hề Việt nhìn không được ở trong lòng cười lạnh một tiếng.

Vừa ăn xong điểm tâm, người đến chúc tết Diệp phủ lần lượt vào cửa, Diệp Cốc Thanh bọn họ ở trong phòng khách trong chốc lát, nghe những người kia cứ lặp lại mấy câu chúc tết thuận lợi may mắn, thật sự có chút nhàm chán. Thế là, liền lấy lý do ra khỏi chính sảnh.

Bởi vì dậy sớm, ra chính sảnh mới phát hiện trời mới tờ mờ sáng. Tiếng pháo nổ liên tiếp rung động toàn bộ Tuyên thành, đám người vốn tính tình lãnh đạm cũng không khỏi có cảm giác vui mừng của ngày tết.

Cái này dĩ nhiên là không so được với hiện đại, phương thức giải trí hằng hà vô số. Mấy người sau khi trở về Đông Sương, liền ngồi lại nói chuyện phiếm. Diệp Cốc Thanh cũng không quá quen thuộc với Thường Dương Tử, phần lớn thời gian đều là nghe Hồng Hề Việt nói chuyện với Thường Dương Tử, thỉnh thoảng có chen được vài câu.

Tiểu hài tử chính là không thể ngồi yên, sau khi ăn no liền bắt đầu chạy loạn trong phòng. Đợi đến khi tiểu đồng tử nghịch chán món đồ mình hứng thú trong phòng của Diệp Cốc Thanh, liền chạy về bên người Thường Dương Tử giật giật ống tay áo của y.

Nhìn thấy tiểu đồng tử đáng yêu của mình, Thường Dương Tử mỉm cười vuốt ve mái tóc mềm mại của bé hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu đồng tử hít hít mũi đưa tay gõ ra bàn tay của Thường Dương Tử đang ở trên đỉnh đầu mình, bĩu môi nói: “Dương Tử ca ca, nơi đây thật nhàm chán a, chúng ta ra ngoài chơi đi? Lần đầu tiên đến đây chắc là có nhiều đồ thú vị, huynh dẫn đệ ra ngoài được không?”

Cho tới bây giờ Thường Dương Tử chưa lần nào cự tuyệt tiểu đồng tử nhà mình, nghe bé nói như vậy liền ngẩng đầu nhìn Hồng Hề Việt cùng Diệp Cốc Thanh nói: “Ta mang tiểu gia khóa này ra ngoài chơi, các người có muốn ra ngoài dạo một chút không?”

Từ khi tới đây Diệp Cốc Thanh cũng chưa ra cửa lần nào, chỉ là nhàm chán đi lại trong sân. Giờ phút này nghe thấy đề nghị của Thường Dương Tử không khỏi có chút động tâm, nhưng nghĩ đến thân thể suy kém của mình, lại có chút chần chờ.

Hồng Hề Việt bên cạnh dường như nhìn ra được Diệp Cốc Thanh do dự, ở phía sau đặt tay lên vai hắn cười nói: “Không cần lo lắng, có Thường Dương Tử bên cạnh, người không có việc gì đâu.”

Quay đầu lại nhìn vào mắt Hồng Hề Việt, Diệp Cốc Thanh mím môi khẽ gật đầu.

Diệp lão gia lo lắng cho thân thể Diệp Cốc Thanh nên không muốn cho hắn ra cửa, nhưng nhìn thấy Thường Dương Tử bên cạnh liền miễn cưỡng gật đầu. Ngay sau đó lại để cho quản gia lấy năm mươi lượng bạc từ phòng thu chi đưa cho Diệp Cốc Thanh để hắn tiêu vật.

Năm mươi lượng bạc có thể cho một gia đình bình thường sống cả nửa đời, Diệp lão gia ra tay rộng rãi như vậy khiến cho Thường Dương Tử lần nữa tặc lưỡi. Ra cửa lớn liền một quyền đánh lên sau lưng Hồng Hề Việt.

“Tiểu tử đệ vẫn nói người ta đối với A Ly nhà mình không tốt, đệ xem thử đi, ra cửa liền cho năm mươi lượng bạc tiêu vật. Sư phụ keo kiệt nhà ta còn chưa có ra tay hào phóng với ta như vậy...”

Nghe vậy, Hồng Hề Việt trợn mắt nhìn Thường Dương Tử bắt đầu phàn nàn sư phụ nhà mình, hỏi: “Ghen tị?” Thường Dương Tử phồng má nhẹ gật đầu. Thấy thế, Hồng Hề Việt liếc y một cái, tiếp tục nói: “Vậy huynh liền viết một bức thư cho sư phụ huynh, nói cho người biết lão nhân gia huynh muốn cắt đứt quan hệ với người, tìm nơi nương tựa ở Diệp gia đi. Ta thấy Diệp lão gia đối với huynh cũng không tệ, nói không chừng còn thu huynh làm nghĩa tử gì đó nha, đến lúc đó tiền tiêu vật hay cái gì tự nhiên sẽ không ít.” Nói xong, Hồng Hề Việt vỗ vỗ vai Thường Dương Tử: “Đến lúc đó huynh cũng đừng quên người huynh đệ này.”

Thường Dương Tử nghe Hồng Hề Việt nói xong, nhìn y quay đầu về phía trước vẫn không quên trường mắt với mình, Thường Dương Tử không khỏi rùng mình. Trong lòng âm thầm mắng Hồng Hề Việt không có lương tâm...

Trong đầu tưởng tượng đến cảnh sư phụ nhà mình sau khi đọc thư xong cầm chổi lao xuống núi, Thường Dương Tử mang theo gương mặt túng quẫn xoa xoa da gà nổi đầy người nắm tay tiểu đồng tử bên cạnh đi về phía trước.

Ngón tay nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé đầy thịt của tiểu đồng tử, trong lòng Thường Dương Tử không khỏi lặng lẽ cảm thán, ừ, vẫn là tiểu đồng tử nhà mình có lương tâm!

Diệp Cốc Thanh đi trên đường nhìn thấy mấy quán hàng rong trên đường cùng với người đến người đi, phát hiện nơi này cũng không kém trên tivi là bao. Hiếu kỳ trong lòng chậm rãi thối lui, Diệp Cốc Thanh ngoái đầu nhìn Hồng Hề Việt.

“Sao vậy? Có món nào thích sao?” Hồng Hề Việt bước nhanh vài bước đuổi kịp Diệp Cốc Thanh sánh vai cùng đi, bề ngoài của hai người xuất chúng khiến người qua đường không khỏi liên tục quay đầu lại.

“Cũng không có cái nào đặc biệt yêu thích, trong nhà cái gì cũng có, ta chỉ là ra ngoài xem náo nhiệt thôi.

Nghe Diệp Cốc Thanh nói vậy, Hồng Hề Việt không khỏi bật cười. Nghiêng đầu nhìn gò má Diệp Cốc Thanh muốn nói gì đó, nhưng lại nhịn xuống. Nhìn thấy Hồng Hề Việt giống như muốn nói gì, nhưng lại cố kỵ mình, trong lòng Diệp Cốc Thanh có chút mâu thuẫn, do dự cả buổi mới mở miệng ra nói: “Người muốn nói gì thì cứ nói đi.”

Nghe vậy, Hồng Hề Việt bất ngờ quay đầu nhìn Diệp Cốc Thanh, tầm mắt hai người giao nhau, ánh mắt coi trọng cùng nhu hòa của Diệp Cốc Thanh khiến cho Hồng Hề Việt không khỏi cảm thấy chấn động. Biểu lộ có chút cứng nhắc, tim đập cũng có chút nhanh hơn, Hồng Hề Việt quay đầu, tránh khỏi ánh mắt của Diệp Cốc Thanh, lúc này mới cảm thấy áp lực dường như nhỏ đi rất nhiều, âm thầm thở phào một hơi.

Nhưng mà, nghĩ đến cơ hội muốn cho Diệp Cốc Thanh hiểu rõ Đường Khanh Ly, Hồng Hề Việt dĩ nhiên sẽ không buông tha như vậy.

“Kỳ thật cũng không có gì muốn nói, chẳng qua là ngẫu nhiên nghĩ tới A Ly. Trước kia chúng ta gạt sư phụ lên đi xuống núi, hẳn lúc nào cũng đòi ta mua cho hắn kẹo bằng đường. Bởi vì không nỡ ăn, cuối cùng kẹo bằng đường liền tan hết chảy đầy tay hắn, nhìn thấy kẹo đường không còn dễ nhìn như lúc trước, hắn sẽ khóc nói là mình đã không chiều cổ chúng nó thật tốt. Rốt cuộc ta không có biện pháp, liền trộm xuống núi mua cho hắn lần nữa.”

“Hắn rất đáng yêu.” Diệp Cốc Thanh nói.

“Đúng vậy a, sư phụ nói A Ly căn cốt không tốt, chỉ dạy cho hắn chút ít phòng thân, Bởi vì tính cách ta hiếu động, mỗi lần bị sư tôn phát hiện trách phạt, hắn liền ở bên cạnh cùng ta.” Nhắc tới chuyện cũ, Hồng

Hề Việt cảm thấy hốc mắt có chút nóng, khổ sở trong lòng dường như muốn tràn ra.

“A Ly là do ta làm lạc mất, nếu như không phải do ta để A Ly lại bên đường, hẳn sẽ không bị người ta bắt cóc.”

Thấy Hồng Hề Việt nhắc lại chuyện năm đó mà hai mắt rưng rưng, Diệp Cốc Thanh cũng cảm thấy có chút khổ sở. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Hồng Hề Việt cho tới bây giờ, Diệp Cốc Thanh đã thấy qua Hồng Hề Việt quyến rũ, Hồng Hề Việt lãnh khốc, nhưng chưa từng thấy qua y ưu thương như vậy.

Dừng lại bước chân, Diệp Cốc Thanh nghiêng người nhìn Hồng Hề Việt, khuyên nhủ y: “Chuyện năm đó không thể hoàn toàn trách người được, muốn trách chỉ trách kẻ xấu trên đời quá nhiều, chỉ tại Đường Khanh Ly quá mức dễ tin người khác.”

Diệp Cốc Thanh an ủi lại khiến Hồng Hề Việt kinh ngạc một phen, khi y đang nhìn khuôn mặt của đối phương, Diệp Cốc Thanh đưa tay lau đi nước mắt trên mặt y, ánh mắt nghiêm túc nhìn y khẽ nói: “Đừng khóc, chuyện cũng đã xảy ra, tự trách mình cũng vô ích. Hơn nữa người dụng tâm tìm lâu như vậy, cũng đủ để bù lại khuyết điểm của mình rồi.”

“A Ly, ta biết người sẽ không trách ta, thật xin lỗi...” Nói xong, Hồng Hề Việt đưa tay ôm lấy Diệp Cốc Thanh..

Diệp Cốc Thanh bị động tác của Hồng Hề Việt làm cho kinh hãi mà cứng người, nhưng lập tức liền thả lỏng. Quay đầu nhìn ánh mắt ám muội của người xung quanh, Diệp Cốc Thanh lúng túng vỗ vỗ bả vai Hồng Hề Việt ý bảo đối phương buông ra, nhưng mà bị đối phương làm như không thấy.

Thường Dương Tử bên kia đang kéo tiểu đồng tử nhà mình đến ven đường nhìn đồ lạ, nhìn thấy Hồng Hề Việt bị Diệp Cốc Thanh ôm vào trong ngực, giống như bị sét đánh. Tay phải vô thức đặt trong miệng cắn một cái, còn thiếu điều đem cả bàn tay nhét vào.

Tiểu đồng tử nhú mày nhìn động tác của Thường Dương Tử, bất đắc dĩ giật giạt vạt áo đối phương, chỉ vào ngón tay đang nhét vào miệng của y, quệt miệng hỏi một câu: “Dương Tử ca ca, huynh không thấy bản sao?”

Nghe vậy, Thường Dương Tử đang cắn ngón tay cúi đầu nhìn tiểu đồng tử nhà mình, theo ngón tay của bé nhìn thấy ngón tay mình đang thọc trong miệng, lập tức rút khăn ra lau lau.

“Bảo bảo, đệ nói có phải Hồng ca ca của đệ bị bệnh rồi không?” Thường Dương Tử ngồi xổm xuống bên cạnh tiểu đồng tử chỉ chỉ về phía Hồng Hề Việt cùng Diệp Cốc Thanh đang ôm nhau hỏi.

Nghe thấy Thường Dương Tử hỏi, tiểu đồng tử nhàn nhạt lườm Thường Dương Tử một cái, mở miệng nói: “Đệ thấy Hồng ca ca không có bệnh a, là Dương tử ca ca huynh bị bệnh đấy! Không được nhìn lên, sư phụ nói nhìn lên người ta sẽ bị đau mắt hột!” Dứt lời, tiểu đồng tử giơ bàn tay nhỏ bé mập mạp trùm lên hai mắt Thường Dương Tử.

Thường Dương Tử: “...”

Hai mắt bị cản trở Thường Dương Tử vội vàng kéo hai tay của tiểu đồng tử xuống, há mồm cắn lên bàn tay tiểu đồng tử còn chưa kịp rút lại, tiểu đồng tử sợ tới mức đưa hai tay giấu ra sau.

Nhìn thấy đã qua nửa chén trà còn chưa thấy Hồng Hề Việt cùng Diệp Cốc Thanh tách ra, Thường Dương Tử sờ sờ cằm, cảm thấy huynh đệ kết nghĩa của mình hình như là xuân tâm nảy mầm.... (*tình yêu nảy mầm)

Mặc dù người nghĩa đệ này có chút thần kinh, ý vào mình có bộ da tốt liền bốn phía ‘đùa giỡn’ phụ nữ cùng phụ nam, nhưng mà tiếp xúc thân mật với một người như vậy, theo như mình biết thì là lần đầu tiên a. Đùng nói là Hồng Hề Việt thật sự có cảm giác với Diệp Cốc Thanh đi...

A, nói như vậy cũng có chút không ổn, không nói đến Diệp Cốc Thanh có phải chính là Đường Khanh Ly mà Hồng Hề Việt tìm kiếm hay không, ngay cả chuyện Diệp Cốc Thanh là con trai trưởng của Diệp gia cũng có chút không dễ rồi.

Thường Dương Tử chặc chặc lưỡi định thu hồi ánh mắt, hai người ôm nhau phía trước rốt cuộc cũng tách ra. Đường như cảm thấy ánh mắt của Thường Dương Tử, Hồng Hề Việt quay đầu chớp chớp mắt nhìn Thường Dương Tử, lộ ra nụ cười đầy ý vị thâm trường.

Hồng Hề Việt cũng âm thầm lo lắng cho Thường Dương Tử không biết, người nghĩa đệ này đã sớm bái thiên địa với Diệp Cốc Thanh, chỉ còn thiếu bước cuối cùng mà thôi...

14. Chương 14: Hai Hồn Một Thể?

Đạo quanh một vòng trên phố, mấy người cảm thấy không có gì thú vị liền một đường hồi phủ. Lúc ngang qua một quán trà, nghe được mấy vị khách nhân trên bàn dường như đang tranh luận một vấn đề.

Bởi vì thanh âm quá lớn, không khỏi kéo qua sự chú ý của mấy người. Chờ nghe xong nội dung tranh luận của đám người, Hồng Hề Việt liền thay đổi sắc mặt. Tay nắm thành quyền muốn xông vào quán trà. Nhưng lại bị Diệp Cốc Thanh giữ lại.

“Người cản ta làm gì? Bọn họ là đang trừ người chết a!” Hồng Hề Việt căm tức nhìn đám người trong quán trà, dường như muốn trừng thành lỗ trên người bọn họ.

“Không phải là ta chưa chết sao, để ý mấy lời hồ ngôn loạn ngữ này làm gì.” Diệp Cốc Thanh kéo Hồng Hề Việt đi, nhưng Thường Dương Tử lại dẫn theo tiểu đồng tử nhà mình nghênh ngang đi vào quán trà, Hồng Hề Việt cũng theo sát, Diệp Cốc Thanh nhìn bóng lưng của cả hai, đứng tại chỗ do dự một lát cũng bước vào theo.

Người làm trong quán trà thấy có mấy người khách đi vào, lại chú ý đến các ăn mặc không giống như người bình thường, vội vàng tươi cười cúi người tiếp đón.

“Mấy vị khách quan mời vào trong, ngồi phòng thượng hạng phía trên không?” Tiểu nhị hỏi.

“Không cần, ngồi chỗ này.” Thường Dương Tử chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh.

Tiểu nhị sững sốt nhìn đám người Diệp Cốc Thanh một chút, lập tức cúi người lên tiếng dẫn bọn họ đến bàn lớn. Giật xuống khăn trắng trên vai, nhanh chóng lau bàn lại một lượt rồi để cho mấy người ngồi xuống.

Đám người dung mạo xuất chúng bỗng nhiên xuất hiện trong quán trà, không khỏi khiến người khác ghé mắt. Nhất là Hồng Hề Việt, nhìn chằm chằm như muốn đem tròng mắt móc ra dán lên người y. Thấy thế, Hồng Hề Việt đưa tay kéo lấy cánh tay của Diệp Cốc Thanh, giống như không xương mà dán lên người đối phương.

Diệp Cốc Thanh nghiêng đầu nhìn Hồng Hề Việt, cũng không có cự tuyệt như lúc trước, chỉ là dời mắt qua chỗ khác, mà Thường Dương Tử đang vuốt ve mái tóc mềm mại của tiểu đồng tử nhà mình cũng ngồi đợi xem kịch vui.

Bị đám người Diệp Cốc Thanh ảnh hưởng, quán trà yên tĩnh một lát lại bắt đầu khôi phục lại huyên náo như lúc trước, nhưng ánh mắt vẫn thỉnh thoảng liếc qua bên này. Nếu là người bình thường khi bị nhìn chằm chằm như vậy đoán chừng đã sớm chịu không nổi, nhưng mà mấy người này lại như không để ý, ngồi ngay ngắn trên ghế chờ tiểu nhị mang lên Bích Loa Xuân.

“Các người không tin cũng được, Đại thiếu gia lúc trước quả thật đã không được nữa rồi, sau khi xung hỉ lại đột nhiên khôi phục. Người nói chuyện này có kỳ quái hay không? Theo hần lần tới lần lui giày vò mấy lần, đoán chừng không được mấy ngày liền không chịu nổi.” Một người qua đường giáp trên mặt là râu quai nón thấp giọng nói.

“Sao người biết rõ như vậy?” Người qua đường ắt nắm chén trà tròn mắt nhìn người qua đường giáp tò mò hỏi.

Thấy thế, người qua đường giáp đặt chén trà xuống bàn, vẻ mặt đắc ý lướt qua đám người nói: “Cháu của dì của vợ ta chính là đại phu chữa trị cho Đại thiếu gia, chính nó đã chẩn đoán như vậy làm sao có thể giả được.”

Nghe vậy, người qua đường bính liền liếc một cái, cười nhạo nói: “Thôi đi, nếu như cháu của dì của vợ người thật sự có y thuật cao mình, vậy người đó đã chữa bệnh nói Đại thiếu gia sống không được lâu, tại sao còn có thể sống đến bây giờ? Nói cho cùng vẫn là người của Diệp gia thường ngày làm việc thiện mới có thể hồi đáp lên người Diệp Đại thiếu gia.”

“Chính là như vậy.” Người qua đường ắt liền tường đầu thảo mà phụ họa theo.

(*Tường đầu thảo (): cỏ mọc đầu tường | cỏ mọc trên đầu tường vốn yếu ớt nên luôn đong đưa theo gió -> chỉ người lập trường không kiên định; gió chiều nào nghiêng theo chiều đó; ngã theo chiều gió)

Thấy người qua đường bính đối chọi với mình, người qua đường giáp liền hiếu thắng không theo, lúc này vỗ bàn nói ra: “Nếu như người không tin chúng ta liền đánh cược!”

“Đánh cược gì nha?” Người qua đường bính không cam lòng yếu thế nói.

“Đánh cược Diệp đại thiếu gia không sống nổi quá mùa đông sau!”

Mấy người trong đại sảnh lớn tiếng la hét chuyện kiêng kỵ nhất trong Diệp gia, không ít người trong đây đều có ân huệ của Diệp gia, nghe thấy đối thoại của bọn họ tuy rằng trong lòng bất mãn, nhưng cũng không ai muốn mới ngày đầu tiên của năm mới đã đánh nhau với đám lưu manh kéo theo một năm xui xẻo.

Hồng Hề Việt ở bên cạnh tay nắm thành quyền, ngón tay đã chuyển thành trắng bệch. Nhưng ngại Diệp Cốc Thanh nên vẫn cố kìm chế. Mà Thường Dương Tử nghe thấy đoạn đánh cược kia thì lộ ra hứng thú mười phần, nghiêng đầu trao đổi ánh mắt với Hồng Hề Việt, ngay sau đó đứng lên đi đến phía đối diện.

Người qua đường giáp đang cao hứng bỗng nhiên có người cắt ngang thì lộ ra vẻ không vui, vừa muốn mở miệng nói chuyện liền thấy Thường Dương Tử ở trước bàn mình, vừa cười vừa nói: “Vậy có muốn đánh cược với ta không?”

“Người?” Người qua đường giáp liếc mắt cao thấp đánh giá Thường Dương Tử một vòng, ngón tay xoa cằm có chút do dự.

Thấy thế, Thường Dương Tử cử động thân thể cười nói: “Ta thì sao? Chẳng lẽ ngươi không dám?”

Chiêu khích tướng của Thường Dương Tử không nghi ngờ liền thành công, sau khi y vừa dứt lời, trên mặt người qua đường giáp hiện vẻ lên giận dữ, lúc này đập bàn đứng lên: “Đại gia ta có gì mà không dám! Thành giao, ngươi muốn đánh cược thế nào?”

So với vẻ mặt căm tức của người qua đường giáp, vẻ bình tĩnh của Thường Dương Tử lại khiến cho mọi người cảm thấy bồn chồn, duy chỉ có một bàn bên cạnh Thường Dương Tử vẫn là một biểu tình không đổi, nhưng mà bây giờ ánh mắt mọi người đang tập trung trên người Thường Dương Tử, ngược lại không chú ý đến bọn họ.

“Ta đây liền đánh cược trong vòng ba tháng, Diệp đại thiếu gia sẽ trở nên khỏe mạnh cường tráng mà xuất hiện trước mắt các ngươi, như thế nào? Có dám cược không?”

Diệp đại thiếu gia chón Tuyên thành không thể nghi ngờ là người gần như chết rồi, nghe thấy Thường Dương Tử nói như vậy, người qua đường giáp sững sốt một chút rồi sau đó giữa đầu bật cười: “Tiểu tử, vừa tới Tuyên thành sao? Có lòng tốt nhắc nhở ngươi phải chịu khó nghe ngóng một chút, đến lúc đó có thua cũng đừng trách ta khi dễ ngươi.”

“Cảm ơn vị huynh đài này đã nhắc nhở, nhưng mà tính ta tới bây giờ chuyện gì cũng không bỏ qua. Ba tháng sau gặp nhau ở quán trà, đến lúc đó người thua cuộc phải đập đầu, gọi đối phương là gia gia, như vậy được không?”

Người qua đường giáp không nói gì, chỉ đưa tay ra đánh ba chưởng cùng Thường Dương Tử. Thấy mục đích của mình đã đạt được, Thường Dương Tử quay người trao đổi ánh mắt với đối phương ý bảo rời đi.

Sau khi đám người Diệp Cốc Thanh rời khỏi quán trà, ngón tay Hồng Hề Việt khẽ chuyển, chỉ nghe thấy phía sau vù vù hai tiếng, lập tức vang lên tiếng hét thảm. Diệp Cốc Thanh vốn định quay đầu lại nhìn, nhưng mà lại bị Hồng Hề Việt kéo đi.

Ngồi trong xe ngựa trở về Diệp phủ, Diệp Cốc Thanh nhìn lên hai người trước mặt hô hấp ổn định thần sắc thư thái mà nhú nhú mày. Hắn thật sự nghĩ không ra hôm nay Thường Dương Tử đánh cược cùng với người qua đường giáp rớt cuộc là có ý tứ gì.

Cho mình hả giận? Đánh cược còn không bằng nhào lên trực tiếp đánh bọn họ một trận cho nhanh. Chứng minh y thuật mình cao mình? Diệp Cốc Thanh cảm thấy Thường Dương Tử cũng không phải người thích khoe khoang? Càng nghĩ càng cảm thấy tình hình đối phương xấu hơn một chút...

Không đợi Diệp Cốc Thanh hiểu ra dụng ý của Thường Dương Tử, hai người đối diện liền mở miệng thảo luận.

“Thường Dương Tử, hôm nay có chút quá rồi. Lấy A Ly... à Tử Khâm ra nói đùa cũng phải có giới hạn.” Hồng Hề Việt dựa vào thùng xe về mặt đầy bát mãn nhìn Thường Dương Tử.

“Cái đó không phải chơi đùa gì nha, đệ nói ba tháng sau, ta trị liệu tốt cho Diệp Đại thiếu gia, đệ nói bọn họ có cảm thấy ta ăn gian hay không?”

Hồng Hề Việt: “...”

Diệp Cốc Thanh: “...”

Thấy không có ai để ý đến mình, Thường Dương Tử dừng một chút, lúc này mới nhớ tới với tư cách là nhân vật mấu chốt trong trận cá cược này, lúc này đang ngồi cùng mình trên một cái xe, lập tức về mặt túng quần đưa tay lên sờ sờ mũi. Còn tiểu đồng tử bên cạnh cũng khoanh tay nhìn y, gật đầu nói: “Dương Tử ca ca, huynh đã quên sự phụ đã từng nói qua ‘làm người phải phúc hậu’ sao? Cẩn thận trở về núi đệ liền nói cho sự phụ của huynh biết huynh đã làm những chuyện gì!”

Nghe thấy tiểu đồng tử nói, về mặt Thường Dương Tử lập tức cứng đờ lay lay búi tóc của tiểu đồng tử: “Bảo Bảo, đệ cũng nói làm người phải phúc hậu, đệ sẽ không đối xử với Dương Tử ca ca như vậy đúng không? Nếu như Dương Tử ca ca bị lão đầu kia phạt đến Diện Bích, sau này sẽ không dẫn đệ ra ngoài chơi được rồi, còn có mấy món ăn ngon, sau này đệ cũng không ăn được nữa.”

Thường Dương Tử nhìn thấy ngón tay tiểu đồng tử đang khẽ xoay xoay, mỉm cười sờ đầu bé. Nhưng mà đúng lúc này Hồng Hề Việt liền cắt ngang: “Hừ hừ, Bảo nhi đã quên Hồng ca ca cũng có thể dẫn đệ ra ngoài chơi, ăn đồ ăn ngon sao. Sự phụ đệ không phải dạy đệ nói xấu là không ngoan sao? Cẩn thận sau này sự phụ của đệ biết liền đuổi đệ xuống núi!”

Nhìn ba người trước mặt, Diệp Cốc Thanh nhớ tới lúc trước trên mạng có lưu truyền một câu: Trong lòng một hán tử đều có một đứa bé. Diệp Cốc Thanh cảm thấy lời này hình dung vào mấy người trước mặt là đúng nhất.

Quả nhiên, bạn trên mạng không lừa ta.

Trong tiếng cười đùa của mấy người xe ngựa dần tiến đến Diệp phủ, ở bên ngoài chạy lâu như vậy lại thêm sáng sớm đã rời giường, Diệp Cốc Thanh ở trong khách thính nghỉ ngơi một chút liền cảm thấy cơ thể mệt mỏi xâm chiếm đại não. Kêu tiểu Thúy hầu hạ Hồng Hề Việt cùng Thường Dương Tử bọn họ uống trà, Diệp Cốc Thanh lên tiếng cáo từ liền tự mình đi về phòng.

Lẳng lẳng nằm trên giường, Diệp Cốc Thanh mệt mỏi không thôi nhin không được nhớ tới chuyện phát sinh trên đường. Diệp Cốc Thanh không thể tin mình lại có thể cho Hồng Hề Việt ôm mình ở trước mặt bao người lâu như vậy... Điều này nghe qua có chút không khoa học.

Không thể phủ nhận Hồng Hề Việt là một người không tệ, nhưng mà hắn nghĩ mãi cũng không rõ tại sao giữa mình và y lại đột nhiên thay đổi nhiều như vậy, đừng nói nguyên nhân là do trận bệnh này? Rõ ràng mình trước kia không phải như vậy.

Đưa tay sờ sờ ngực, cảm thấy trái tim không ngừng nảy lên lồng ngực, trong đầu Diệp Cốc Thanh bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ. Mình bỗng nhiên đối với Hồng Hề Việt thân mật như vậy có phải là do Diệp đại thiếu gia ở bên trong ảnh hưởng?

Mình có thể mặc danh kỳ diệu xuyên đến chỗ này, làm sao lại không thể xuất hiện được hiện tượng trong một thân thể tồn tại hai linh hồn đây? Nếu quả thật cảm xúc của Diệp đại thiếu gia ảnh hưởng đến mình,

như vậy chờ đến khi Thường Dương Tử chữa trị cho mình thì linh hồn ẩn nấp bên trong sẽ đoạt lại quyền khống chế thân thể này sao?

Đến lúc đó mình sẽ như thế nào? Là bị giam cầm bên trong cơ thể này, hay vẫn giống như xưa là linh hồn phiêu du bốn phía? Hay là trực tiếp tan thành mây khói?

Nghĩ đến đây, Diệp Cốc Thanh bất giác siết chặt hai tay, suy nghĩ dâng lên trong lòng không khỏi khiến hắn bức bối. Biết rõ tiếp tục nghĩ cũng không nghĩ ra biện pháp nào, Diệp Cốc Thanh cũng không tiếp tục hao phí đầu óc, kéo chăn đắp lên người rồi chìm vào giấc ngủ.

15. Chương 15: Chữa Thương

Diệp gia là vào mười lăm năm trước định cư tại Tuyên thành, mười lăm năm cảm rã tại một thành trấn, mặc dù thời gian cũng không phải là ít, nhưng so với thế gia vọng tộc tồn tại hơn trăm năm thì lại không đáng nhắc tới.

Mười lăm năm trước, tài sản của Diệp gia chỉ có một tũ lâu nho nhỏ, thua xa thực lực của hiện tại. Sau một năm chẳng biết tại sao, Diệp gia trước sau tiếp quản mấy tũ lâu lớn, lại tiếp quản mấy hiệu tư lư nổi danh trong thành. Nhưng hết thấy lại chẳng có bao nhiêu người để ý đến. Đợi đến khi mọi người phát hiện tũ lâu cùng hiệu tư lư kia bị đổi chủ, Diệp lão gia đã sớm mua một chỗ tốt nhất trong Tuyên thành, dựng lên trang viên này.

Sau khi Diệp gia trở thành thương nhân lớn nhất chốn Tuyên thành, con trai độc nhất Diệp gia liền bệnh nặng, Diệp lão gia gần như đã mời hết tất cả đại phu Tuyên thành để đến chữa bệnh cho Diệp đại thiếu gia, tuy nhiên lại không có chút khởi sắc. Có lẽ để tích phúc cho Diệp đại thiếu gia ốm yếu kia, Diệp lão gia bắt đầu tích cực làm việc thiện, một lần làm chính là kéo dài đến vài chục năm.

Mười mấy năm Diệp gia cũng đã có địa vị tại Tuyên thành, tin tức sự kiện gì có liên quan đến Diệp gia tự nhiên sẽ đều bị người ta phá lệ nhìn chăm chú. Cho nên, chuyện Thường Dương Tử ngay mừng một ở trong quán trà lấy con trai người ta ra làm cá cược, buổi chiều liền truyền đến tai Diệp lão gia, lúc này Diệp lão gia đang tức giận đến độ ném vỡ luôn bát rửa bút bằng ngọc mình yêu thích nhất.

Ngày thứ ba kể từ ngày đánh cược, Thường Dương Tử liền bắt đầu trị độc cho Diệp Cốc Thanh. Bởi vì Thường Dương Tử nói thủ pháp chữa bệnh của mình là phương pháp bí truyền, cho nên không muốn có người ngoài đứng xem, ngay cả Hồng Hề Việt cũng bị chặn ngoài cửa.

Diệp Cốc Thanh im lặng nằm trong phòng cả người đều bị châm kim, bộ dạng lúc này của hắn so với con nhím cũng không khác là bao rồi. Lặng im nhìn nóc nhà, Diệp Cốc Thanh âm thầm tính toán xem bao lâu nữa sẽ lấy châm ra.

Bởi vì thời gian đã rất lâu rồi, Diệp Cốc Thanh muốn trở mình, nhưng nhìn đến cả người đầy ngân châm, hắn rất khó cam đoan chính mình sẽ không bị những ngân châm vừa dài vừa thô này đâm thủng... Cho nên chỉ có thể nhẫn nại, nghĩ đến những chuyện trước kia để giết thời gian.

Thường Dương Tử giương mắt từ trên nhìn xuống mặt không biểu tình của Diệp Cốc Thanh, tiếp tục động tác vẽ ngân châm trong tay đâm xuống huyết vị trên đùi Diệp Cốc Thanh, thấy đối phương không có phản ứng, lần nữa rút ra rồi đâm vào.

“Diệp thiếu gia, đợi đến khi thân thể ngươi chữa khỏi, có nghĩ tới muốn làm chuyện gì không? Kế thừa gia nghiệp? Hay là muốn ra ngoài lang bạt một phen?”

Nghe Thường Dương Tử hỏi, Diệp Cốc Thanh giương mắt nhìn y mở miệng nói: “Bị giam ở tiểu viện này lâu như vậy, nếu như quả thật có thể khôi phục lại dĩ nhiên là muốn ra ngoài nhìn ngẫm. Nếu như có thể làm nên sự nghiệp, cái đó dĩ nhiên là vô cùng tốt a.”

Nghe vậy, Thường Dương Tử thấp giọng bật cười. Ngân châm trong tay chuẩn xác đâm vào bàn chân của Diệp Cốc Thanh. Bỗng nhiên xuất hiện đau đớn khiến cho Diệp Cốc Thanh nhíu mày hô lên một tiếng rồi ngay sau đó cũng không phát ra âm thanh nào khác.

Nhìn Diệp Cốc Thanh bị đâm giống như con nhím, trong mắt Thường Dương Tử hiện lên một tia tán thưởng. Đặt khăn vải bọc ngân châm trong tay lên trên bàn nhỏ bên cạnh, kéo một cái ghế đến đầu giường Diệp Cốc Thanh.

“Diệp thiếu gia, ta hỏi ngươi một chuyện, ngươi có thể nói cho ta biết trong lòng ngươi nghĩ như thế nào có được hay không?”

Diệp Cốc Thanh đầu bắt động liếc qua Thường Dương Tử bên cạnh giường nói: “Thường đại phu cứ gọi tôi Tử Khâm là được rồi.”

Thường Dương Tử gật đầu nói: “Được, Tử Khâm ngươi có từng nghĩ, nếu như Hồng Hề Việt không nhận làm người, ngươi thật sự là Đường Khanh Ly thì ngươi sẽ làm gì? Ngươi có thể cam đoan sẽ bỏ phần gia nghiệp này mà theo y trở về sao?”

“Sẽ không, cũng không phải quá để tâm đến phần gia nghiệp này. Những thứ này chỉ cần cố gắng một chút cũng sẽ có lại, nhưng mà trong lòng vẫn có chút không tiếp thu được. Nhưng nếu ta quả thật là Đường Khanh Ly mà y tìm kiếm, ta sẽ đi theo y trở về nhìn lại nơi mà ta đã sống khi còn bé, sau đó mới rời đi. Ta nghĩ cuộc sống của ta, không muốn có gì thay đổi cùng trời buột.”

Thường Dương Tử nghe Diệp Cốc Thanh nói xong thì khẽ gật đầu không nói gì, ngón tay nhẹ nhàng vé ngân châm trên ngực Diệp Cốc Thanh, tiếp tục cùng Diệp Cốc Thanh câu được câu không trò chuyện để phân tán lực chú ý của hắn.

Diệp Cốc Thanh cũng không nói dối Thường Dương Tử, sau khi Hồng Hề Việt nói mình có thể là Đường Khanh Ly mà y muốn tìm, hắn liền tưởng tượng ra con đường sau này mà mình sẽ đi. Tuy rằng gia sản Diệp gia phong phú, dùng Diệp gia để làm điểm khởi đầu quả thật có thể bớt đi mấy năm tổn sức. Nếu như Diệp gia không giao gia sản cho hắn, thật ra cũng không có gì khác biệt, chỉ cần có tiền vốn, lợi dụng tri thức hiện đại tổng hợp tài nguyên ở nơi này, có phương tiện cơ hội hắn không tin không làm ra một phen sự nghiệp.

Thời gian chậm rãi trôi qua, khi ngân châm cuối cùng lấy ra khỏi cơ thể Diệp Cốc Thanh. Nhìn thấy cảnh từng ngân châm rút ra khỏi người mình, Diệp Cốc Thanh bỗng nhiên cảm thấy có chút đau răng...

Chờ sau khi mọi thứ xong xuôi, Thường Dương Tử vỗ vỗ vai hắn nói: “Được rồi, có thể đứng lên cử động một chút.”

Cơ thể Diệp Cốc Thanh đã sớm cứng ngắc nên chỉ có thể giật giật cái cảm tỏ vẻ đã biết rồi, sau khi Thường Dương Tử đem tất cả công cụ cất vào trong một hộp vuông bằng gỗ, quay đầu thấy người kia vẫn nằm thẳng đơ trên giường thì không khỏi bật cười. Nhắc chân đi ra mở cửa, để cho Hồng Hề Việt đang đợi ở ngoài đi vào.

“Vào đây xoa bóp cho hắn đi, hình như đều cứng ngắc rồi.”

Sau khi Thường Dương Tử nói xong Hồng Hề Việt liền đi đến trước giường, vén áo ngồi xuống trước mặt Diệp Cốc Thanh vươn tay bắt đầu giúp hắn xoa bóp tứ chi. Thấy thế, Thường Dương Tử bĩu môi im lặng kháng nghị đối phương bên trọng bên khinh.

Thường Dương Tử ôm lấy hộp gỗ nhỏ, vừa đi tới cửa lại đột nhiên xoay đầu lại nói: “Đợi lát nữa đừng ăn quá nhiều, uống nhiều canh bổ sung khí huyết một chút, buổi tối chúng ta phải chích máu.”

Hồng Hề Việt thay Diệp Cốc Thanh đáp lời, thấy y ra ngoài liền quay đầu xoa bóp cánh tay cho Diệp Cốc Thanh.

Nhìn nửa bên mặt Hồng Hề Việt, Diệp Cốc Thanh nhớ tới vấn đề Thường Dương Tử hỏi mình nên nhịn không được hỏi: “Nếu như ta không phải người ngươi muốn tìm, sau này ngươi sẽ tiếp tục tìm sao?”

Diệp Cốc Thanh vừa dứt lời, chỉ thấy bàn tay Hồng Hề Việt đang nắm cánh tay mình run lên, ngay sau đó nhìn hắn nhẹ gật đầu: “Đương nhiên sẽ tiếp tục tìm, thẳng đến khi tìm được hắn mới thôi.”

“Nếu hắn không muốn trở về cùng ngươi?”

“Ta đây liền theo hần, thẳng đến khi hần muốn trở về mới thôi.” Dứt lời, ngón tay trắng nõn của Hồng Hề Việt xẹt qua lồng ngực Diệp Cốc Thanh, mỉm cười nói: “Tóm lại, ta sẽ dùng tất cả phương pháp để khiến hần trở về.”

Diệp Cốc Thanh nhìn biểu hiện của Hồng Hề Việt thì chỉ giật giật môi không nói gì, cảm thấy thân thể đã khôi phục không sai biệt lắm, liền dựa vào y mà ngồi dậy.

Sau khi Diệp Cốc Thanh uống xong một chén trà, tiểu nha hoàn liền bưng một khay đến. Sau khi đem khay bỏ lên bàn, nhắc lên nắp đậy thổ sứ thì lập tức một mùi hương nồng đậm vị thuốc theo hơi nóng phiêu tán vào trong không khí.

Ngửi ngửi mùi thuốc nồng đậm, Diệp Cốc Thanh quay đầu nhìn Hồng Hề Việt. Chỉ thấy đối phương tròn mắt nhìn hần, cầm lấy cái thìa gầy gầy cháo thuốc bên trong hỏi: “Người nhìn ta như vậy là muốn ta nuốt cho người ăn sao?”

Nghe Hồng Hề Việt nói, khóe miệng Diệp Cốc Thanh co rút vội lắc lắc đầu cầm lấy thìa trong y tự mình cúi đầu ăn.

Chiều hoàng hôn, Thường Dương Tử dẫn tiểu đồng tử nhà mình mỉm cười bước vào gian phòng Diệp Cốc Thanh. Diệp Cốc Thanh đã sớm chuẩn bị chờ hai người đến, nhìn thấy cả hai liền lên tiếng chào hỏi, dẫn bọn họ đi vào nội thất.

Diệp Cốc Thanh nằm trên giường, đặt cánh tay phải trước mặt Thường Dương Tử không nhúc nhích. Chỉ thấy trên cổ tay hần được buộc một dây lụa màu đỏ, bởi vì thời gian quá dài, cả bàn tay đã hiện lên màu xanh tím.

Thường Dương Tử ngược lại không còn giữ lấy biểu tình cứng nhả như bình thường, trong tay là một lưỡi dao mỏng như cánh ve đang cẩn thận lật qua lật lại trên ánh nến. Ngay sau đó lật cổ tay Diệp Cốc Thanh lại nhẹ nhàng cứa qua cổ tay hần một cái.

Tiểu đồng tử đứng bên cạnh mắt chớp cũng không chớp một cái nhìn theo động tác của Thường Dương Tử, sợ bỏ qua một chi tiết nào đó. Thấy máu tràn ra từ vết cắt, điềm tĩnh đặt nến trong tay xuống bàn nhỏ bên cạnh, dùng bàn tay nhỏ nhỏ nắm chặt cổ tay Diệp Cốc Thanh. Sau đó một dòng máu tím đậm chậm rãi chảy vào ly.

Diệp Cốc Thanh không nhìn xem Thường Dương Tử rốt cuộc là lấy máu ra như thế nào, bề ngoài cũng không có khác lắm khi lấy máu ở bệnh viện, nhưng khác ở chỗ không có kim tiêm, chỉ là một dao cắt qua tay.

Ước chừng sau nửa nén hương, Thường Dương Tử gỡ bàn tay đang nắm lấy cổ tay Diệp Cốc Thanh ra, sau đó để cho tiểu đồng tử lấy khăn vải lau sạch sẽ máu trên vết thương, rắc lên một tầng thuốc bột rồi dùng khăn vải quấn lại.

“Ba ngày chích máu một lần là được rồi, bình thường ăn nhiều đồ bổ sung khí huyết một chút.” Nói xong, Thường Dương Tử nhìn Diệp Cốc Thanh gật đầu, đứng lên: “Diệp thiếu gia nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta lại đến châm cứu cho người.”

Thấy vậy, Diệp Cốc Thanh ngồi dậy kêu tiểu Thúy tiễn Thường Dương Tử cùng tiểu đồng tử ra ngoài, không cần thận trọng đến miệng vết thương chỗ cổ tay. Nhìn thấy máu nhuộm đỏ khăn vải, Thường Dương Tử trở lại đỡ Diệp Cốc Thanh nằm xuống, lại để cho tiểu Thúy hầu hạ hần rồi dẫn tiểu đồng tử ra ngoài.

Hồng Hề Việt đang tựa vào cây cột trước phòng cúi đầu vuốt ve túi thơm bên hông, nghe thấy tiếng bước chân vang lên, Hồng Hề Việt vội vàng xoay người lại gật đầu với Thường Dương Tử, liền đi vào.

Thấy Hồng Hề Việt như vậy, Thường Dương Tử mặt không biểu tình kéo cánh tay Hồng Hề Việt. Hồng Hề Việt nghiêng đầu nhìn Thường Dương Tử, tuy rằng không nói gì, nhưng trong mắt lại tràn đầy nghi hoặc.

“Hồng Hề Việt, đệ có thể nói cho ta biết, đệ lao tâm lao lực đối với Diệp thiếu gia như vậy, thật sự chỉ bởi vì hần là Đường Khanh Ly trước kia sao?”

Nghe vậy, Hồng Hề Việt xoay người đối diện với Thường Dương Tử: “Đương nhiên, bằng không thì huynh cảm thấy ta có thể đem hần trở thành ai?”

Nghe Hồng Hề Việt nói, Thường Dương Tử không nhịn được bật cười.

“Đệ hỏi một chút bản thân đệ thật sự như vậy sao? Mặc dù đệ đem Diệp thiếu gia trở thành Đường Khanh Ly, nhưng mà đệ không thấy đệ đối tốt với hắn có chút quá mức sao?”

“Thì sao? Huynh cùng hắn đều là huynh đệ của ta, ta đối tốt với hắn chẳng qua là do áy náy với hắn, muốn đền bù tổn thất cho hắn. Huynh sợ ta bên trọng bên khinh?” Hồng Hề Việt khoác tay lên vai Thường Dương Tử cười cười: “Yên tâm đi, ta biết rõ ta đang làm cái gì.”

Biết ý tứ trong lời nói của mình Hồng Hề Việt nghe không hiểu, tiểu đồng tử đang đứng trước mặt nên Thường Dương Tử không tiện nói rõ, chỉ là nhìn y một cái, nói ‘Hy vọng là như vậy’ liền dẫn tiểu đồng tử của mình đi. Mà Hồng Hề Việt đứng trước cửa nhìn theo bóng lưng đối phương, nhất thời có chút không hiểu, nhưng mà nghĩ đến Diệp Cốc Thanh trong phòng, lập tức ném Thường Dương Tử ra sau đầu quay người đi vào.

16. Chương 16: Tiểu Hồng Thụ Tinh Thần Phân Liệt

Vào chạng vạng tối ngày thứ ba Thường Dương Tử chữa trị cho Diệp Cốc Thanh, Diệp lão gia dẫn theo Nhị di thái cùng Tam di thái đi đến Đông Sương, lúc này Thường Dương Tử vừa mới lấy máu của Diệp Cốc Thanh xong, nhìn thấy ba người liền cười rồi lên tiếng chào hỏi.

Tam di thái nhìn chén máu màu tím sậm trong tay tiểu đồng tử, không khỏi tò mò hỏi: “A, trong tay đĩa nhỏ này là cái gì nha? Là thuốc của Tử Khâm sao?”

Nghe thấy Tam di thái nói, lực chú ý của Diệp lão gia cùng Nhị di thái chuyển đến cái chén trên tay tiểu đồng tử.

Thường Dương Tử nhìn bộ dạng nhú mày của ba người, âm thầm đưa tay đẩy tiểu đồng tử một cái. Tiểu đồng tử nhận được ám chỉ liền tiến lên một bước, giữa đầu nhìn mấy người kia nói: “Đây là máu lấy ra từ cơ thể của Diệp thiếu gia, bởi vì thân thể Diệp thiếu gia có độc tố, cho nên máu so với người bình thường thì màu sắc đậm hơn một chút.”

Nghe tiểu đồng tử nói thứ trong chén là máu của Diệp Cốc Thanh, trong mắt Nhị di thái cùng Tam di thái không hẹn mà cùng lộ ra một tia chán ghét. Thường Dương Tử bất động thanh sắc quan sát biểu lộ của ba người, trong lòng âm thầm cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Diệp lão gia, Diệp thiếu gia cần phải ba ngày lấy máu một lần, thời gian lâu dài ta sợ hắn sẽ chịu không được. Ông là phụ thân của hắn, có lẽ máu của ông với Diệp thiếu gia có khả năng tương thích với nhau, cho nên từ hôm nay trở đi ông nên chuẩn bị một chút, ta muốn lấy ít máu của ông đưa vào cơ thể Diệp thiếu gia.” Dứt lời, Thường Dương Tử vỗ vỗ đầu tiểu đồng tử tiêu sái ra khỏi phòng.

Diệp lão gia chấp tay đứng ở cửa ra vào phòng Diệp Cốc Thanh, nghĩ đến lời Thường Dương Tử vừa nói, vẻ mặt ngưng trọng, tay ở phía sau nắm chặt buông ra, lại nắm chặt buông ra, qua mấy lần, mới mang theo vẻ mặt không kiên nhẫn cùng với hai vị di thái đi vào bên trong.

Bởi vì liên tục lấy máu hai lần, sắc mặt Diệp Cốc Thanh có chút không tốt lắm, tuy rằng mỗi ngày đều ăn thêm đồ ăn cùng thuốc để bổ sung khí huyết, nhưng tốc độ bổ sung cũng không bắt kịp tốc độ thải ra.

Hồng Hề Việt ngồi trên giường cẩn thận giúp hắn để cánh tay được băng bó vào bên trong chăn, nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân liền quay đầu lại. Diệp Cốc Thanh trên giường nhìn theo ánh mắt Hồng Hề Việt, phát hiện người đến là Diệp lão gia cùng hai vị di nương liền vội vàng muốn ngồi dậy.

Thấy thế, Hồng Hề Việt nhường mào, xoay người đỡ Diệp Cốc Thanh, muốn phụ cho hắn một phần lực, miễn cho vết thương ở cổ tay bị bung ra, Diệp lão gia cũng vội vàng bước nhanh qua ấn vai Diệp Cốc Thanh để cho hắn nằm xuống, lúc ánh mắt Diệp lão gia xẹt qua Hồng Hề Việt ngồi ở đầu giường, hiện lên vẻ chán ghét.

“Tử Khâm, cảm thấy sao rồi?” Diệp lão gia ngồi xuống ghé cạnh giường Diệp Cốc Thanh mà Nhị di thái đã chuẩn bị cho ông.

“Tốt hơn nhiều, thân thể cũng thoải mái hơn nhiều.”

Nghe Diệp Cốc Thanh trả lời như vậy, Diệp lão gia lên tiếng đã biết, cũng không nói gì thêm. Ngược lại Nhị di thái bên cạnh nhìn Hồng Hề Việt đứng trước giường Diệp Cốc Thanh, hai mắt dao động, cười duyên nói: “Là Hồng công tử mấy ngày nay vẫn luôn chiếu cố cho Tử Khâm sao, thật sự đã làm phiền người.”

Nghe vậy, Hồng Hề Việt giương mắt nhìn Nhị di thái, đảo mắt một cái nói: “Ta cùng Tử Khâm coi như là vợ chồng, thì tử chiếu cố phu quân vốn là chuyện dĩ nhiên, Nhị di thái nói cái gì mà phiền hay là không phiền.”

Hồng Hề Việt vừa nói xong, mọi người ở đây không khỏi cứng đờ. Diệp lão gia âm thầm hung hăng trừng Nhị di thái, mở miệng khuyên Diệp Cốc Thanh nghỉ ngơi cho tốt, lập tức quay người rời khỏi phòng.

Hồng Hề Việt nghiêng người dựa vào cột giường, híp mắt nhìn Diệp lão gia cùng hai vị di thái rời khỏi phòng, trong miệng phát ra một tiếng hừ lạnh.

Xem như ông cũng đã chiếu A Ly, Hồng Hề Việt y cũng không có ý định tìm ra tật xấu của lão nhân này làm gì. Nhưng nếu đối phương không thức thời chạy đến trêu chọc y, dù sao y cũng không phải là cái gì thánh nhân, cũng không cần phải nhượng bộ với ông. Không muốn y thoải mái, người đó cũng đừng hòng được thoải mái!

Nhìn Diệp Cốc Thanh trên giường, thấy đối phương khép mắt dường như đang nghỉ ngơi, lửa giận trong lòng Hồng Hề Việt biến mất. Đưa tay giúp hắn hạ gối đầu xuống thấp, đắp kín chăn liền có ý định rời đi. Nào biết ngay lúc y rút tay về, Diệp Cốc Thanh đột nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay y.

Bị người bóp chặt mệnh môn, Hồng Hề Việt theo phản xạ muốn phản kích. Nhưng mà biết rằng cầm lấy tay mình chính là Diệp Cốc Thanh, Hồng Hề Việt cứng rắn thu hồi lại nội lực, bản thân bị nội lực phản phệ liền chấn động, cổ họng ngồn ngột. Bởi vì sợ Diệp Cốc Thanh nhìn ra khác thường, Hồng Hề Việt nuốt xuống máu đã trào ra khỏi cổ họng, cong khóe miệng cho Diệp Cốc Thanh một nụ cười mỉm không lộ răng.

Đưa tay gỡ xuống bàn tay Diệp Cốc Thanh, Hồng Hề Việt xoay người nhú mày sờ lên ngực, lập tức đi đến trước bàn rót một chén nước trà đem máu loãng trong miệng nuốt xuống. Vì phòng ngừa Diệp Cốc Thanh sinh nghi, Hồng Hề Việt uống xong một chén liền quơ quơ trước mặt Diệp Cốc Thanh, hỏi: “Muốn uống không?”

Thấy Diệp Cốc Thanh lắc lắc đầu, Hồng Hề Việt đặt chén xuống bàn, một lần nữa đến bên cạnh Diệp Cốc Thanh ngồi xuống.

“Có chuyện gì sao?”

Diệp Cốc Thanh ngẩng đầu nhìn vẻ mặt tươi cười của Hồng Hề Việt, nhú mày nói: “Đừng nói chúng ta là phu thê nữa, phụ thân vốn không thích người, nói như vậy ông sẽ càng ghét người hơn.”

Lời của Diệp Cốc Thanh khiến Hồng Hề Việt cảm thấy buồn bực, bờ môi giật giật mở miệng nói: “Vậy còn người, người có phải là giống như Diệp lão gia cũng chán ghét ta hay không?”

Diệp Cốc Thanh khẽ giật mình, phục hồi lại tinh thần mở miệng giải thích: “Ta không chán ghét người, cảm thấy như vậy thì có chút ủy khuất người.”

Diệp Cốc Thanh vừa dứt lời, Hồng Hề Việt đưa tay ôm lấy đầu hắn hung hăng đặt một nụ hôn lên trán hắn, Diệp Cốc Thanh chỉ cảm thấy trán nóng bừng, ngay sau đó Hồng Hề Việt cũng buông hắn ra.

Không đợi Diệp Cốc Thanh mở miệng, Hồng Hề Việt quệt môi cười nói: “Ừ, cảm giác so với A Ly của hơn mười năm trước cũng tương tự nhau.”

Diệp Cốc Thanh: “...”

“Ai nha, nhaoáng một cái đã hơn mười năm rồi, quên rằng A Ly đã trưởng thành. Ta rõ ràng kích động một cái đã hôn người rồi, thật sự quá thất lễ.” Nói xong, Hồng Hề Việt vẻ mặt thẹn thùng xoay người sang chỗ khác.

Hành động kỳ quái của Hồng Hề Việt lại thành công phá vỡ biểu tình bình thản của Diệp Cốc Thanh, trên trán một loạt chấm đen chậm rãi trôi qua... giờ phút này, Diệp Cốc Thanh chỉ cảm thấy Hồng Hề Việt tuyệt đối là tâm thần phân liệt!

Hài lòng nhìn gương mặt đen thui của Diệp Cốc Thanh, Hồng Hề Việt chớp chớp mắt dùng thái độ ngả ngớn nhéo nhéo cầm đối phương, rồi sau đó cười cười đứng dậy rời đi.

Lại nói đến sau khi Diệp lão gia dẫn theo Nhị di thái và Tam di thái rời đi, đuổi hai người về chính viện, mình thì đi đến gian phòng của Thường Dương Tử.

Lúc này, Thường Dương Tử đang ôm tiểu đồng tử nhà mình, dùng tay nhéo nhéo hai má tròn trịa. Cảm thấy trước mắt tối sầm lại, ngẩng đầu liền nhìn thấy Diệp lão gia vẻ mặt bình tĩnh đang bước đến.

Buông tiểu đồng tử trong ngực ra, Thường Dương Tử đứng dậy sửa sang lại quần áo bị tiểu đồng tử ngồi có chút loạn, nói: “Diệp lão gia tới đây là có chuyện gì sao?”

“Là có chuyện muốn hỏi Thường đại phu.” Dứt lời, Diệp lão gia thấy Thường Dương Tử đứng đó, duỗi tay hướng cái ghế mà y vừa ngồi nói: “Thường đại phu, mời ngồi.”

Thường Dương Tử nhẹ gật đầu vén vạt áo lên ngồi xuống, nâng tay rót một chén trà đưa đến trước mặt Diệp lão gia. Quay đầu nhìn tiểu đồng tử đang đứng bên cạnh mình ngó Diệp lão gia, Thường Dương Tử đưa tay vỗ vỗ bờ mông đầy thịt của nó để nó đi vào nội thất chơi.

Nhìn tiểu đồng tử vào trong, Diệp lão gia có chút khó xử nhìn Thường Dương Tử đang cười tủm tỉm, nói: “Thường đại phu, vừa rồi người nói cần phải lấy máu của ta để cho Tử Khâm là sự thật?”

“Tất nhiên là thật, ta không có khả năng đem an nguy của lệnh lang ra nói giỡn.”

Thấy vậy, Diệp lão gia vội vàng khoát khoát tay nói: “Không phải, Thường đại phu hiểu lầm rồi. Làm như vậy thật sự có thể chữa khỏi cho Tử Khâm?”

“Diệp lão gia ở đây là đang chất vấn y thuật của ta sao?” Thường Dương Tử nở nụ cười.

Diệp lão gia: “...”

Biết lúc này mình nói cái gì cũng không đúng, Diệp lão gia dứt khoát trầm mặc. Ngưng mi cúi đầu nhìn mặt đất, trong mắt thoáng hiện lên vẻ do dự. Thấy thế, Thường Dương Tử cũng không ép ông mở miệng, nhàn nhả nâng chén trà lên thổi thổi lá trà ở phía trên nhấp một ngụm.

Ước chừng uống xong một chén trà nhỏ, Diệp lão gia giống như đã hạ quyết tâm. Thường Dương Tử thấy ông như vậy thì trái tim nhảy dựng, nhưng trên mặt vẫn là bất động thanh sắc.

“Thường đại phu, ta, ta phải nói thật cho người. Đứa nhỏ Tử Khâm này... kỳ thật không phải là thân sinh cốt nhục của Diệp mẫu.”

Nghe vậy, mắt phượng Thường Dương Tử nhướng lên, vẻ mặt ‘khiếp sợ’, bàn tay cầm chén trà run run, khóe miệng hạ xuống, cả buổi mới mở miệng nói: “Cái này, cái này làm sao có khả năng? Diệp lão gia đối xử tốt với Diệp thiếu gia như vậy, sao có khả năng không phải là thân sinh cốt nhục?” Dứt lời, Thường Dương Tử mặt đầy cảm thán tiếp tục nói: “Diệp lão gia không hổ là người lương thiện được dân chúng Tuyên thành tán thưởng, con người nhân từ như vậy cho dù là thánh nhân cũng khó mà bắt kịp.”

Thường Dương Tử nói xong, đứng dậy đi đến trước mặt Diệp lão gia, dưới ánh mắt kinh ngạc của đối phương, chắp tay cúi đầu lấy lòng ông: “Tấm lòng của Diệp lão gia như vậy, thật sự khiến cho tại hạ bội phục, xin nhận tại hạ một lạy!”

Nghe xong, Diệp lão gia vội vàng đứng dậy đỡ cánh tay Thường Dương Tử, sắc mặt cũng không tốt lắm.

“Nếu như Diệp thiếu gia không phải là thân sinh cốt nhục của Diệp lão gia, như vậy người thân của hắn hiện đang ở nơi nào?”

“Cái đó ta không biết. Năm đó ta ngẫu nhiên gặp nó té xỉu giữa đường, thấy nó tuổi còn nhỏ liền động lòng trắc ẩn, mang nó về phủ đệ. Nhưng đứa nhỏ này cái gì cũng không nhớ rõ, chỉ không ngừng gọi ‘Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt’ ta cũng hỏi không được gì, cho nên giữ nó lại đây.”

‘Việt Việt’... A, người mà đứa nhỏ A Ly gọi năm đó không phải là Hồng Hề Việt sao. Nhưng mà, dường như cũng không đúng nha, nếu như Diệp Cốc Thanh không phải con ruột của Diệp lão gia, vậy ông ta làm sao

sẽ mang hấn về nhà? Tại sao Diệp Cốc Thanh lại trúng Ngũ Độc Chưởng? Cái này dường như là còn chỗ nào thiếu sót nữa nha?

Thường Dương Tử liếc nhìn Diệp lão gia, nghiêng người đối mặt với Diệp lão gia hỏi: “Lúc trước ta có nghe qua Diệp lão gia có con trai, nhưng tại sao lại cảm thấy so với tuổi của Diệp thiếu gia có chút không giống a.”

Nghe thấy Thường Dương Tử nói, thân thể Diệp lão gia run lên, cười gượng nói: “Ha ha, đó là người ngoài không biết được số tuổi cụ thể của Tử Khâm. Đương nhiên là không phải thật. Không có máu mủ ruột thịt, như vậy máu cho Tử Khâm phải làm sao bây giờ?”

Nghe vậy, Thường Dương Tử cười nói: “Không cần lo lắng, có Thường Dương Tử ta ở đây, dĩ nhiên là không còn vấn đề gì nữa.”

17. Chương 17: Thường Dương Tử Cảnh Báo

Lúc Hồng Hề Việt hứng trí bưng bưng đi đến chỗ Thường Dương Tử để khoe khoang mình và Diệp Cốc Thanh lại tiến thêm một bước, thì nhìn thấy Diệp lão gia đi ra khỏi phòng Thường Dương Tử. Nụ cười trên mặt Hồng Hề Việt chậm rãi thối lui, nghiêng người đứng ở góc tường chờ Diệp lão gia rời đi, lúc này mới quay người đi qua.

“Không bên cạnh Đại thiếu gia nhà đệ còn đến đây tìm ta làm chi?” Thường Dương Tử liếc mắt nhìn Hồng Hề Việt thản nhiên nói.

“Tất nhiên là đến để sủng hạnh huynh rồi.” Hồng Hề Việt dứt lời, dãn người đến, thời điểm gần như là áp cùng một chỗ với đối phương, thấy đối phương không có chút nào ý tứ muốn trốn tránh, thế là nhếch miệng, nhanh chóng lách mình ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

Động tác của Hồng Hề Việt rất nhẹ, nhưng lại cực nhanh, lúc ngồi xuống ghế, cái ghế căn bản không lệch khỏi vị trí chút nào cũng không phát ra bất luận âm thanh gì. Hai chân khoắc lên tay vịn của ghế, Hồng Hề Việt hướng Thường Dương Tử ngả ngón huyết sáo chớp chớp mắt.

Thấy thế, Thường Dương Tử cũng không để ý, chậm rãi vén vạt áo ngồi xuống ghế phía đối diện y.

“Vừa rồi Diệp lão gia đến nơi này nói cho ta một bí mật của Diệp thiếu gia, đệ có muốn nghe hay không?”

Thời điểm Thường Dương Tử nói được một nửa, Hồng Hề Việt đã hạ chân xuống, vẻ mặt chờ mong nhìn Thường Dương Tử, cũng đợi lời nói tiếp theo của đối phương. Nhưng khi Thường Dương Tử nhìn thấy vẻ mặt này của y, khẽ cười một tiếng, há mồm nhét bánh ngọt vào trong miệng không để ý tới y nữa.

Hồng Hề Việt đợi đến sột ruột liền đứng dậy đi đến bên người Thường Dương Tử, đặt mông ngồi xuống cạnh y thúc giục: “Huynh đừng ăn nữa, nhanh nói đi. Lão già kia rốt cuộc là nói cho huynh cái gì?”

“Sột ruột rồi hả? Không phải đệ muốn sủng hạnh ta sao? Hiện tại đến, người ta đợi không kịp nữa rồi.” Thường Dương Tử híp mắt nhếch miệng mỉm cười nhìn y.

Nghe những lời này Hồng Hề Việt đâu còn khả năng không biết được Thường Dương Tử là đang ép mình nhận sai, nếu là bình thường, Hồng Hề Việt dĩ nhiên là không để ý tới y, nhưng là chuyện liên quan đến Diệp Cốc Thanh, hay phải nói là chuyện của Đường Khanh Ly, y không có khả năng không cúi đầu.

“Đại ca, ta sai rồi, sau này ta không nói những lời như vậy nữa.”

Hồng Hề Việt tòng thiện như lưu mà nói, thấy đối phương mí mắt cũng không nâng lên, cắn răng tiếp tục nói: “Được rồi, chỉ cần huynh nói cho ta biết lão già kia nói cho huynh cái gì, huynh muốn cái gì ta cũng đáp ứng!”

(*Tòng thiện như lưu: biết nghe lời phải thiện ý của người khác một cách tự nhiên và nhanh chóng.)

Thường Dương Tử thấy tốt liền thu*, nghe y nói như vậy liền cười cười nhìn vẻ mặt nôn nóng của Hồng Hề Việt, nói ra: “Được rồi, đây chính là đệ nói, nhớ kỹ lời đệ nói hôm nay.” Thấy Hồng Hề Việt gật đầu,

Thường Dương Tử dừng một chút, liền thuật lại một lần những lời Diệp lão gia vừa nói lúc nãy cho Hồng Hề Việt nghe.

(*Kiến hảo tựu thu (): thấy được rồi thì thu tay | chỉ làm việc có chừng mực, dừng tay đúng lúc.)

Sau khi nghe xong Thường Dương Tử nói, Hồng Hề Việt trầm mặc. Ngón tay trắng nõn bắt giắc gõ gõ mặt bàn, dĩ nhiên là đang suy tư cái gì đó. Thấy thế, Thường Dương Tử cũng không cắt ngang y, lẳng lặng ngồi bên cạnh ôm mâm trái cây ăn đến sung sướng.

“Tử Khâm là A Ly, điểm này đã hoàn toàn chắc chắn, nhưng lúc trước ta đã từng thăm dò qua Diệp phu nhân, Diệp lão gia cùng Diệp phu nhân đúng là có một đứa con, nhưng mà đứa bé kia từ hơn mười năm trước đã chết. Nó chết trước hay sau khi A Ly vào Diệp phủ thì ta không dám xác định, nhưng mà ta có thể khẳng định, Diệp lão gia đang nói dối. Nhưng mà ông ta muốn giấu giếm cái gì ta không biết, ta chỉ muốn chắc chắn Tử Khâm là A Ly là được rồi.”

“Đệ không muốn biết, nhưng mà ta cảm thấy hứng thú. Theo như đệ nói Diệp phu nhân đã từng nói những lời kia, ta đã cảm thấy Diệp gia này khắp nơi đều lộ vẻ kỳ quái. Theo như tin tức đệ tìm hiểu được, một nhà Diệp lão gia là từ mười lăm năm trước đến Tuyên thành, ông ta vốn là một ông chủ từ lâu nho nhỏ, vì sao chỉ qua thời gian ngắn ngủi hai năm liền biến thành phú thương số một Tuyên thành? Đệ không cảm thấy bên trong này còn có cớ sự sao?”

Nghe xong, Hồng Hề Việt lắc đầu: “Bên trong rốt cuộc có cớ sự hay không đệ không có hứng thú tìm hiểu, chỉ cần A Ly tốt là được, những thứ khác không có quan hệ với ta. May mắn mấy năm qua bọn họ không bạc đãi A Ly, nếu không ta nhất định sẽ khiến ông ta trả giá thật lớn!”

Biết rõ Hồng Hề Việt lại lên cơn nóng giận, Thường Dương Tử cũng không nói thêm gì nữa. Hai người cùng nhau nói chuyện một lát, tiểu đồng tử bên trong nội thất thật sự là nhàm chán liền chạy ra. Hồng Hề Việt nhìn sắc trời không còn sớm, liền đứng dậy rời khỏi phòng.

Đứng trong viện, Hồng Hề Việt nhìn ánh nến lập lòe trong phòng Diệp Cốc Thanh mà xuất thần. Thẳng đến khi tiểu nha hoàn bưng chậu đồng tử phòng đi ra, Hồng Hề Việt mới hồi phục lại tinh thần.

Tiểu nha hoàn nhìn thấy Hồng Hề Việt đứng trong sân, bưng chậu đồng tử tới chỗ y.

“Hồng công tử sao lại đứng đây? Thiếu gia vừa mới ngủ. Người có vào nhìn hay không?”

“Không cần, người có việc thì đi trước đi.”

“Vâng, Hồng công tử cũng nghỉ ngơi sớm một chút.” Dứt lời, tiểu nha hoàn bưng chậu đồng tử ra khỏi Đông Sương.

Hồng Hề Việt vẫn đứng ngoài sân như trước, đối mặt với cửa phòng đóng chặt của Diệp Cốc Thanh, im lặng siết chặt hai tay. Cuối cùng, vẫn là đi về phía phòng Diệp Cốc Thanh.

Thời điểm đi vào bên trong, Hồng Hề Việt theo bản năng thả nhẹ bước chân. Nhẹ nhàng vén lên cái màn, nhìn thấy Diệp Cốc Thanh đang ngủ say, trong lòng bỗng có chút kích động. Mặc dù khi nhìn đến vết sẹo trên cánh tay Diệp Cốc Thanh, y đã bắt đầu xác định Diệp Cốc Thanh chính là Đường Khanh Ly mình tìm kiếm ba năm, nhưng sau khi xác định, trong lòng vẫn không khỏi có chút chấn động.

Muốn tiến lên ôm lấy đứa bé nhỏ mập mạp trong trí nhớ kia, nhưng lại sợ động tác của mình đánh thức hắn. Cho nên chỉ có thể đứng trước giường nhìn hắn, thẳng đến khi hai mắt có chút đau xót mới hồi phục tinh thần. Cúi người giúp Diệp Cốc Thanh vén lại góc chăn, nhìn hắn không có đề lên cổ tay bị thương, lúc này mới yên tâm.

Sáng sớm, Thường Dương Tử ngồi trong phòng cảm thấy hiếu kỳ, bình thường Hồng Hề Việt vẫn muốn đến chiếu cố Diệp Cốc Thanh vậy mà hôm nay không xuất hiện, thấy không có trong phòng Diệp Cốc Thanh, liền đi đến phòng Hồng Hề Việt.

Thường Dương Tử đưa tay gõ cửa phát hiện bên trong dường như không có người, không khỏi có chút kỳ quái. Chờ một chút rồi trực tiếp đẩy cửa bước vào. Song khi y đẩy cửa bước vào phòng, đập vào mắt chính là cảnh tượng Hồng Hề Việt khuôn mặt trắng bệch ngồi trên giường. Thấy thế, Thường Dương Tử không khỏi rung mình, bước nhanh về phía trước kiểm tra hơi thở, lúc này mới yên tâm.

Sau một nén nhang, Hồng Hề Việt đưa chân khí vào đan điền, mở to mắt không khỏi sững sờ nhìn Thường Dương Tử trước mặt mình. Vén áo chậm rãi xuống giường.

“Đệ bị sao vậy?”

Hồng Hề Việt rời giường rót một chén trà nhấp một ngụm, quay đầu trả lời: “Không có gì, chỉ là bị chút nội thương.”

“Nội thương? Đêm qua đệ ra ngoài? Là người nào mà có thể đả thương được đệ?”

Thường Dương Tử làm huynh đệ với Hồng Hề Việt lâu như vậy, đối với thực lực của y tự nhiên là rõ như lòng bàn tay. Võ Lâm Minh muốn bắt y lại cũng không có biện pháp, lại bị người nào đó đánh cho nội thương? Đừng nói là Tuyên thành này ẩn giấu một võ lâm cao thủ?”

“Không phải, đừng đoán bậy, lúc này A Ly đã dậy rồi đi, đệ qua đó nhìn xem.” Dứt lời, Hồng Hề Việt đi ra cửa.

Diệp Cốc Thanh ăn xong điểm tâm cũng cảm thấy kỳ quái, Hồng Hề Việt bình thường đều cùng một chỗ ăn điểm tâm với mình vậy mà không thấy bóng dáng. Không chờ đến tiểu Thúy đi xem có chuyện gì quan trọng, Hồng Hề Việt đã đi đến, Hối Diệp Cốc Thanh đã ăn xong điểm tâm chưa, liền phân phó tiểu Thúy bưng thêm mấy món đến.

“Cơ thể cảm thấy sao rồi? Có thấy tốt hơn chút nào chưa?”

“Đã là bệnh mãn tính hơn mười năm, một chốc cũng không thể tốt được, nhưng mà cơ thể thoải mái hơn nhiều. Hôm nay sắc mặt người hơi kém, có phải nghỉ ngơi không tốt?”

Nghe thấy Diệp Cốc Thanh quan tâm mình, trong lòng Hồng Hề Việt không khỏi cảm thấy ấm áp, lập tức lắc đầu nói: “Ừ, đêm qua gặp ác mộng, hừng đông mới ngủ được. Không cần lo lắng.”

Đợi đến khi tiểu nha hoàn bưng đến điểm tâm cho Hồng Hề Việt, hai người chấm dứt đoạn đối thoại ngắn ngủi. Diệp Cốc Thanh ngồi đối diện Hồng Hề Việt, nhìn cái người đang cúi đầu ăn, trong lòng lại lần nữa không khống chế được một hồi đập loạn.

Nhẹ vuốt vuốt ngực, Diệp Cốc Thanh hoài nghi Diệp đại thiếu gia chân chính ít khi xuất hiện lại đến quấy phá. Nhưng mà vẫn cảm thấy kỳ quái như lúc trước, hẳn không có cảm giác được Diệp đại thiếu gia tồn tại. Chẳng lẽ loại cảm giác này là do tự mình phát ra? Hẳn vẫn cho rằng mình đối với Hồng Hề Việt không có nhiều hảo cảm đặc biệt, chẳng lẽ mình thật sự thích Hồng Hề Việt?

Biểu tình Diệp Cốc Thanh nhất thời có chút căng cứng, không ngừng âm thầm chất vấn mình, thật sự là thích hay không thích Hồng Hề Việt.

Cảm thấy ánh mắt Diệp Cốc Thanh, Hồng Hề Việt đang ngồi nhai đồ ăn liền ngẩng đầu nhìn về phía hắn, thấy đối phương vẫn nhìn mình không dời mắt. Hồng Hề Việt dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn, mở miệng hỏi: “Nhìn ta làm gì? Chẳng lẽ muốn ta dứt cho người ăn?” Nói xong, Hồng Hề Việt dừng lại một chút, dùng ánh mắt ám muội nhìn Diệp Cốc Thanh hỏi: “Hay Tử Khâm còn đang nhớ lại dư vị của nụ hôn ngày hôm qua?”

“Cái gì hôn? Hai người hôn?”

Hồng Hề Việt vừa dứt lời, thì thấy Thường Dương Tử đang dẫn tiểu đồng tử đi đến.

Thấy Thường Dương Tử đi vào, Hồng Hề Việt nhường mầy ngời thẳng lại tiếp tục ăn cháo bát bảo. Tiểu đồng tử về mặt mở mắt nhìn Hồng Hề Việt lại nhìn Diệp Cốc Thanh, ngửa đầu nhìn Thường Dương Tử, sau đó giật giật vạt áo y.

“Dương Tử ca ca, đệ ngửi thấy một mùi rất quái dị.”

“Mùi gì?” Thường Dương Tử tròn mắt hỏi.

“Không biết.” Nói xong, tiểu đồng tử nhét cái hộp vào trong tay Thường Dương Tử, hai cái chân ngắn cùn vội bước đến bên người Hồng Hề Việt vui vẻ ăn chực.

Diệp Cốc Thanh sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, đứng dậy đi vào phòng trong cởi ra quần áo trên người rồi nằm xuống giường.

Thường Dương Tử một bên lật qua lật lại hộp ngân châm, một bên mở miệng nói: “Hôm nay sau khi châm cứu xong phải nghỉ hai ngày, nhiều lần quá cũng không phải chuyện tốt. Hiện tại đã là đầu xuân rồi, người cũng không cần nằm ổ tại phòng, ra ngoài hít thở không khí cũng không có hại đối với cơ thể người.”

“Ừ.” Diệp Cốc Thanh nhắm mắt đáp lại.

Bởi vì thời điểm Thường Dương Tử châm cứu cho Diệp Cốc Thanh cấm không cho người khác đi vào, cho nên Hồng Hề Việt ăn xong điểm tâm, liền chơi đùa cùng tiểu đồng tử. Sau khi nhìn thấy Thường Dương Tử ra khỏi phòng, Hồng Hề Việt không khỏi có chút ngạc nhiên, bình thường đang trong lúc châm Thường Dương Tử không ra khỏi đó.

Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Hồng Hề Việt, Thường Dương Tử nhấp một ngụm nước tiểu đồng tử đưa tới, nghiêng đầu nhìn Hồng Hề Việt, Thường Dương Tử cau mày.

“Hồng Hề Việt, vừa rồi đệ nói hôn Diệp thiếu gia là sao? Các người xem như là người thân, cũng là đồng môn, theo như vai vế mà nói, Diệp thiếu gia còn phải gọi đệ một tiếng sư thúc, nếu như giữa hai đứa thật sự nảy sinh tình cảm, cái đó chính là loạn luân! Loạn luân đệ hiểu không?!”

“Ta không có! Ta chỉ là trêu chọc A Ly mà thôi.”

Nghe vậy, Thường Dương Tử không nhịn được cười lạnh một tiếng: “Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, đệ tự mình ngẫm lại đi!”

18. Chương 18: Tiểu Hồng Thụ Bao Che

Đảo mắt đã hơn một tháng trôi qua, trải qua gần hai tháng châm cứu, Diệp Cốc Thanh cảm thấy cơ thể so với trước kia thì tốt hơn rất nhiều, bởi vậy, số lần châm cứu cùng lấy máu cũng giảm dần, bình thường vẫn còn dùng thêm chút dược thiện cùng thuốc bắc chậm rãi điều trị. Lúc nhàn rỗi Diệp Cốc Thanh ngoại trừ làm ổ trong thư phòng đọc mấy loại sách về những cố sự bên ngoài, còn đi theo Thường Dương Tử học một bộ quyền dưỡng sinh, thời điểm không có chuyện gì làm thì ở trong sân đuổi đuổi tay, đá đá chân.

Thời tiết hôm nay cũng xem như tốt, ở trong sân làm một bài quyền, Diệp Cốc Thanh nhận khăn vải từ tay tiểu nha hoàn lau lau mồ hôi trên mặt rồi quay về phòng. Mấy ngày nay Hồng Hề Việt thường xuyên ở chung một chỗ với Thường Dương Tử thăm thăm thì thì không biết là đang nghiên cứu cái gì, Diệp Cốc Thanh không có hứng thú tham dự, sau khi ăn xong điểm tâm liền đến thư phòng giết thời gian. Ngay khi Diệp Cốc Thanh vừa đặt mông ngồi xuống khoảng một nén nhang, quản gia Diệp phủ đã vội vàng chạy tới Đông Sương.

“Chào thiếu gia.” Quản gia đứng ngoài cửa sổ thư phòng cúi chào Diệp Cốc Thanh.

Nghe thấy quản gia nói, Diệp Cốc Thanh hạ sách, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. “Lưu quản gia đến Đông Sương là có việc sao?”

“Phu nhân bị bệnh, đã mời đại phu bên ngoài nhưng đều vô dụng. Lão gia bảo nô tài tới đây mời Thường đại phu nhìn thử xem sao.”

Nghe thấy Diệp phu nhân bị bệnh, Diệp Cốc Thanh có chút kinh ngạc. Mấy ngày hôm trước lúc hắn cùng Hồng Hề Việt, Thường Dương Tử ở trong hoa viên nói chuyện phiếm thì thân thể Diệp phu nhân vẫn còn tốt, nhìn thấy hắn còn quảng cho ánh mắt xem thường, sao chỉ có mấy ngày nói bệnh liền bệnh?

Đặt sách trong tay xuống, Diệp Cốc Thanh vén áo đi ra thư phòng. “Lưu quản gia, bệnh của mẫu thân ta có nghiêm trọng không? Sao không có ai nói cho ta một tiếng?”

Nghe vậy, ánh mắt Lưu quản gia nhìn Diệp Cốc Thanh lóe lên một cái, cúi đầu nói: “Phu nhân nghe nói mấy ngày nay Thiếu gia ở trong thư phòng chuyên tâm đọc sách nên không muốn để người đến làm phiền, mấy ngày hôm trước đã khá hơn, hôm nay thì không rời giường được rồi. Lão gia để nô tài đến mời Thường đại phu qua nhìn một chút.”

Thấy thế, Diệp Cốc Thanh nhẹ gật đầu mang theo Lưu quản gia đến trước phòng Thường Dương Tử.

Sau khi Diệp Cốc Thanh gõ vài tiếng, cửa phòng liền mở. Mở cửa là tiểu đồng tử bên cạnh Thường Dương Tử, tuy rằng đã bỏ đi trang phục mùa đông nhưng cơ thể tròn vo vẫn khiến cho người ta yêu thích. Ngẩng đầu nhìn thấy người đến là Diệp Cốc Thanh, tiểu đồng tử dùng tay giữ cửa quay đầu vào trong hô một tiếng. Ngay sau đó, Thường Dương Tử liền đi ra, theo phía sau y, còn có Hồng Hề Việt quần áo xộc xệch.

Nhìn thấy bộ dạng của Hồng Hề Việt, trái tim Diệp Cốc Thanh bỗng ngừng đập, hai bàn tay rủ bên người nắm chặt lại đem lực chú ý chuyển đến trên người Thường Dương Tử.

“Thường đại phu, phụ thân muốn mời người đến am đường một chuyện.”

“Bảo Bảo, đem hòm thuốc của ta ra đây.” Thường Dương Tử nói với tiểu đồng tử xong, quay đầu nhìn Lưu quản gia hỏi: “Diệp phu nhân xảy ra chuyện gì? Triệu chứng bệnh như thế nào?”

Lưu quản gia nghe Thường Dương Tử nói mà trên mặt có chút lúng túng, ánh mắt di chuyển qua người Diệp Cốc Thanh cùng Hồng Hề Việt rồi vòng trở lại: “Cái này... Thường đại phu vẫn là đi cùng với nô tài nhìn qua rồi sẽ biết.”

Thấy Lưu quản gia nói như vậy, Thường Dương Tử cũng không miễn cưỡng. Đúng lúc tiểu đồng tử đem hòm thuốc trong phòng đi ra. Thường Dương Tử nhận lấy từ tay tiểu đồng tử liền dẫn nó đi theo.

Nhưng mà, thời điểm Thường Dương Tử dẫn tiểu đồng tử đi theo Lưu quản gia tiến đến bậc thang, đột nhiên quay lại nói với Diệp Cốc Thanh đang đứng dưới mái hiên: “Tử Khâm không qua nhìn sao? Ta nghĩ tin Diệp phu nhân bị bệnh, Tử Khâm người cũng vừa mới biết đi?”

“Ừ, Lưu quản gia vừa nói cho ta biết. Đi thôi, ta và các người cùng đi nhìn xem.”

“Ta cũng đi.” Hồng Hề Việt đứng trước cửa đột nhiên lên tiếng, quay đầu thấy Diệp Cốc Thanh đang nhìn mình thì cong khóe miệng không nói gì.

Diệp Cốc Thanh nhìn thấy y như vậy cũng không mở miệng, cúi đầu bước xuống bậc thềm, theo Thường Dương Tử ở phía trước đi về phía am đường. Nhưng mà, trong đầu của hắn không ngừng lặp đi lặp lại hình ảnh Hồng Hề Việt quần áo không chỉnh tề từ trong buồng của Thường Dương Tử đi ra.

Hắn đã sớm biết tình cảm giữa Hồng Hề Việt cùng Thường Dương Tử rất tốt, nhưng cho dù tình cảm tốt, thì quần áo không chỉnh tề đi ra từ buồng của đối phương cũng có chút cảm giác kỳ quái. Thảo luận chuyện gì mà có thể làm quần áo rối loạn như vậy?

Lúc này, trong đầu Diệp Cốc Thanh ngoại trừ loại vận động không dành cho trẻ em cũng không nghĩ ra được gì khác. Nhưng mà, nói về chuyện không phù hợp với trẻ em, nếu bọn họ thật sự làm loại chuyện đó, hình như tiểu đồng tử vẫn còn bên cạnh a? Nhìn vào mức độ sùng ái thường ngày của Thường Dương Tử đối với tiểu đồng tử, dĩ nhiên sẽ không có khả năng làm trước mặt nó.

Nghĩ tới đây, Diệp Cốc Thanh không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Diệp Cốc Thanh vừa hồi phục lại tinh thần bỗng cảm thấy dường như có ánh mắt đang nhìn hắn chằm chằm, quay đầu qua thì thấy Hồng Hề Việt đầy mặt đăm chiêu đang nhìn mình.

“Có chuyện gì sao?” Diệp Cốc Thanh hỏi.

“Không có gì, đang nghĩ chút nữa sau khi Diệp phu nhân nhìn thấy người sẽ nói cái gì a.”

Diệp phu nhân vốn không ưa mình, điểm ấy từ lần đầu tiên Diệp Cốc Thanh nhìn thấy Diệp phu nhân cũng đã cảm nhận được. Nghĩ đến ngày gặp mặt tại am đường, Diệp phu nhân đã nói những lời kia với hắn, Diệp Cốc Thanh không xác định Diệp phu nhân sinh bệnh còn có thể thẳng thừng đuổi hắn ra khỏi am đường được hay không. Nhưng mà, hắn cũng không muốn nghĩ đến những chuyện sắp sửa xảy ra, hắn sẽ cố gắng hoàn thành nghĩa vụ của mình, sẽ không làm cho người ta ở sau lưng nghị luận mình là một đứa lòng lang dạ sói.

Nháy mắt mọi người đã tới am đường, lúc này thị nữ bên cạnh Diệp phu nhân Lệ Xuân đang canh giữ ở cửa ra ngoài, thấy mọi người đi đến thì vội vàng chạy ra đón. Ngay khi ánh mắt rơi xuống Diệp Cốc Thanh mặc bộ thanh sam, khuôn mặt Lệ Xuân lập tức cứng đờ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

“Lão gia đang ở bên trong, Thường đại phu người vào xem một chút đi.”

Thường Dương Tử khẽ gật đầu, lưng đeo hòm thuốc đi vào am đường. Diệp Cốc Thanh cùng Hồng Hề Việt cũng theo sát phía sau. Nhưng mà, lúc Diệp Cốc Thanh đi đến bên cạnh Lệ Xuân, đối phương đột nhiên đưa tay ngăn hãm lại.

“Đại thiếu gia, tinh thần phu nhân không quá ổn định, người không nên đi vào, ngày khác hãy tới thăm.”

Lệ Xuân vừa dứt lời, chỉ nghe thấy Hồng Hề Việt bên cạnh hừ một tiếng, chậm chậm đến trước mặt Diệp Cốc Thanh: “Hừ! Tử Khâm muốn nhìn mẹ mình, còn phải đợi người quyết định hay sao? Người bắt quả cũng chỉ là một đầy tớ trong Diệp gia, Tử Khâm là Đại thiếu gia của Diệp gia, cho dù người không ở bên cạnh hầu hạ hãm, đó cũng là chủ tử của người! Hiện tại xem ra đầy tớ cũng dám leo lên đầu chủ nhân ngồi rồi, Diệp phu nhân thật sự có bản lĩnh mới đem người dạy thành như vậy.”

Lệ Xuân bị Hồng Hề Việt mỉa mai một trận, khiến cho sắc mặt một hồi trắng một hồi xanh cúi đầu không dám lên tiếng. Diệp Cốc Thanh nhìn bộ dạng của nàng cũng không dám mở miệng, lời Lệ Xuân nói vừa rồi quả thật cũng khiến hãm có chút tức giận. Đúng lúc này, Diệp lão gia về mặt giận dữ từ phòng đi ra.

Liếc nhìn qua mọi người, trầm giọng nói: “Các người ở cửa ồn ào cái gì, không biết phu nhân bên trong đang bệnh sao?!”

Thấy thế, Hồng Hề Việt muốn mở miệng, nhưng mà lại Diệp Cốc Thanh ở phía sau giật giật góc áo, liền ngừng lại.

“Thật xin lỗi, phụ thân. Chuyện này là lỗi của con, con nghe quản gia nói, mẫu thân bị bệnh nên mới đến xem, Lệ Xuân nói tinh thần mẫu thân không tốt lắm nên để con ngày khác hãy tới. Người thay con nói với mẫu thân một tiếng, con trở về đây.”

Nói xong, Diệp Cốc Thanh nhìn Hồng Hề Việt một cái làm bộ muốn quay về, còn chưa chờ hãm xoay người, đã bị Diệp lão gia gọi lại.

“Đã đến thì vào đi, đừng nghe bọn họ nói bậy.”

Diệp Cốc Thanh quay đầu thoáng trao đổi ánh mắt với Hồng Hề Việt, hai người lập tức đi theo Diệp lão gia vào phòng.

Lúc này Diệp phu nhân đang nằm trên giường bên trong am đường, khuôn mặt bình thường bảo dưỡng coi như không tệ đã mất đi vẻ rực rỡ ngày xưa, sắc mặt xanh trắng nhìn qua quả thật dọa người.

Diệp Cốc Thanh đi đến bên giường cúi đầu kêu một tiếng mẫu thân, Diệp phu nhân vốn đang nhắm mắt để cho Thường Dương Tử bắt mạch, nghe thấy giọng Diệp Cốc Thanh liền chậm rãi mở mắt. Nhìn thấy Diệp Cốc Thanh, trong mắt đầy vẻ chán ghét, đối với tiếng gọi của Diệp Cốc Thanh, coi như không nghe thấy.

“Tử Khâm, mẹ con bây giờ không được thoải mái, con đừng để ý.”

“Con biết rồi, phụ thân.”

Trong lúc nói chuyện Thường Dương Tử đã bắt mạch xong cho Diệp phu nhân, thấy mọi người đều nhìn mình, Thường Dương Tử liền nói ra chứng bệnh của Diệp phu nhân.

Lúc Thường Dương Tử mới nói được một nửa, Diệp phu nhân bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy, hướng Diệp lão gia vừa đánh vừa mắng, trong miệng còn kêu ‘Đem nhi tử trả lại cho ta’ các loại.

Diệp lão gia đỡ Diệp phu nhân, hai mắt nhìn về phía Diệp Cốc Thanh, bên trong có chút lúng túng. Thời điểm Diệp lão gia đã không giữ được Diệp phu nhân, cảm thấy bà bỗng nhiên buông lỏng tay nhào về phía Diệp Cốc Thanh.

Hồng Hề Việt đứng cách Diệp Cốc Thanh khoảng hơn ba bước chân, đợi đến khi y nhìn thấy Diệp phu nhân nhào qua dĩ nhiên không tới kịp. Chỉ thấy bà bóp chặt lấy cổ Diệp Cốc Thanh, dường như muốn bóp chết người.

Diệp Cốc Thanh bị Diệp phu nhân bóp cổ có chút thở không thông, nhưng mà ngại mọi người ở đây nên hãm cũng không dám đánh lại, chỉ có thể nắm chặt tay bà ý định giật tay của đối phương ra. Nhưng khiến

cho Diệp Cốc Thanh không ngờ chính là, Diệp phu nhân đang tinh thần bất ổn dường như sức mạnh trở nên thật lớn, hần thử mấy lần cũng không thể kéo bàn tay ra khỏi cổ mình.

Lúc này Hồng Hề Việt đã đến trước mặt, y thử kéo Diệp phu nhân một chút, sau khi phát hiện vô dụng, cầm lấy tay bà, cổ tay mãnh liệt dùng sức nhấc lên, chỉ nghe một tiếng rắc, cánh tay Diệp phu nhân bị xoay thành một góc độ quỷ dị, đồng thời cũng thả cổ Diệp Cốc Thanh ra.

Không thèm liếc qua Diệp phu nhân té nhào trên mặt đất, Hồng Hề Việt đưa tay đỡ lấy Diệp Cốc Thanh lảo đảo muốn ngã, ôm vai hần đặt người ngồi xuống ghế.

“A Ly, người sao rồi? Có bị gì không?”

Lúc này, cả người Diệp Cốc Thanh run rẩy, thấy Diệp Cốc Thanh cau mày khoát khoát tay với mình ý bảo hần không có việc gì, Hồng Hề Việt buông tay để cho hần dựa vào ghế, nghiêng đầu nhìn đối phương đã được Diệp lão gia ôm lên giường, con người đen sẫm tràn đầy sát ý, Thường Dương Tử ở một bên nhìn thấy liền kinh hãi. Không đợi y ngăn cản, Hồng Hề Việt đã lách mình đến trước giường, đẩy Diệp lão gia ra, tay phải bóp cổ Diệp phu nhân...

19. Chương 19: Chân Tướng

Hồng Hề Việt là người tập võ, lực tay đương nhiên lớn. Tay phải Diệp phu nhân bị y bẻ gãy, lúc này lại bị bóp cổ, chỉ có thể dùng một tay để phản kháng. Sau khi Diệp lão gia ổn định thân thể liền vội chạy tới, nhưng bị Hồng Hề Việt bắt chéo hai tay sau lưng ép quỳ trên mặt đất không thể động đậy. Thường Dương Tử bên cạnh cũng không có động tác gì, ôm tiểu đồng tử lạnh mắt nhìn cục diện trong phòng chờ đợi thời cơ.

Hôm nay là cơ hội tốt để cạy miệng của Diệp phu nhân cùng Diệp lão gia, Thường Dương Tử thầm nghĩ. Ngày hôm nay đã được y cùng Hồng Hề Việt lên kế hoạch gần nửa tháng, cho nên chỉ cần bức hai người kia đến trình độ nhất định, cũng không tin bọn họ sẽ không mở miệng.

Liếm liếm bờ môi khô khốc, Thường Dương Tử không khỏi có chút hưng phấn. Nghĩ đến danh hiệu ‘Quỷ khát máu’ mà giang hồ gán cho Hồng Hề Việt, giờ phút này y cảm thấy xưng hô này lại thích hợp với mình hơn. Không có biện pháp, ai bảo miệng hai người này ngậm quá chặt, mình chỉ có thể dùng chút ít thủ đoạn.

Diệp Cốc Thanh xoa xoa cái cổ bị bóp đau, ngồi trên ghế thở hổn hển. Mắt thấy tình hình bên trong am đường không còn biện pháp khắc phục, mà Thường Dương Tử vẫn ở một bên sống chết mặc bay, đành phải đứng dậy đi đến trước giường kéo kéo cánh tay Hồng Hề Việt.

“Hồng Hề Việt... buông tay, mau buông tay.” Diệp Cốc Thanh vừa mới bị Diệp phu nhân bóp thương, lúc này chỉ có thể chịu đựng cổ họng đau đớn, đứt quãng nói.

Giọng nói của Diệp Cốc Thanh lại khiến cho Hồng Hề Việt xoay đầu lại, thấy đối phương một tay giữ cánh tay mình, một tay bụm lấy cổ gắng sức nói chuyện, trái tim Hồng Hề Việt mềm nhũn, quay đầu nhìn Diệp lão gia quỳ trên mặt đất cùng Diệp phu nhân gần như đã hôn mê ở trên giường, có chút không cam lòng thu tay về.

“Tử Khâm, vừa rồi người đàn bà kia muốn giết người, vì sao người lại xin tha cho bà ta?”

“Bởi vì ta gọi bà là mẫu thân. Hồng Hề Việt, giết người phải đền mạng, ta không muốn bởi vì ta mà người phải đeo trên lưng hai cái mạng người, chuyện này sẽ do ta xử lý, được không?”

Cho tới bây giờ, Hồng Hề Việt chưa từng cự tuyệt Diệp Cốc Thanh, lúc này nghe hần nói vậy, mặc dù trong lòng rất không phục, cũng phải gật đầu đồng ý. Tuy rằng trong lòng có chút trách cứ Diệp Cốc Thanh che chở cho hai người kia quá mức, nhưng mà đối phương lại quan tâm đến y, khiến cho Hồng Hề Việt không khỏi cảm thấy vui mừng.

Nói quá nhiều, khiến cho cổ họng Diệp Cốc Thanh có chút chịu không nổi, sau khi ho khan một hồi lúc này mới chuyển ánh mắt đến hai người kia.

“Phụ thân, mẫu thân, hai người không sao chứ?” Diệp phu nhân trên giường dĩ nhiên là không để ý đến Diệp Cốc Thanh, mà Diệp lão gia cũng chỉ gật đầu nhẹ với hắn. Thấy thế, Diệp Cốc Thanh cũng không thêm để ý, nhìn hai người, vẻ mặt bình thản hỏi: “Con không phải là con của hai người đúng không? Nếu thật sự không phải, vậy hai người có thể nói cho con biết, rốt cuộc con từ đâu tới?”

Nghe thấy lời nói của Diệp Cốc Thanh, Diệp lão gia ngẩng đầu nhìn Diệp Cốc Thanh, trong mắt là kinh ngạc không dám tin. Ông thật không ngờ Thường Dương Tử còn chưa đem chân tướng nói ra cho đứa con mình đã chiếu cố hơn mười năm này.

Diệp lão gia nhìn Diệp Cốc Thanh, bờ môi run rẩy, ánh mắt di chuyển đến trên người Thường Dương Tử: “Thường đại phu, có thể xem qua vết thương cho vợ ta được không?”

Nghe vậy, Thường Dương Tử gật đầu, đi đến trước Diệp phu nhân nhìn nhìn. Ngay sau đó để cho quần gia đang đợi ở ngoài cửa tìm hai mảnh ván mỏng tới đây, sau lại để cho Diệp lão gia đỡ Diệp phu nhân dậy, cố định lại cánh tay bị gãy của bà.

“Yên tâm đi, chút tổn thương đó không nguy hại đến tính mạng, điều dưỡng mấy ngày là khỏe thôi.”

Tảng đá đè nặng trong lòng Diệp lão gia rốt cuộc cũng được thả xuống, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Diệp Cốc Thanh. Thấy đối phương vẫn nhìn mình, sau khi thở dài Diệp lão gia liền không thương tiếc cho mình một bạt tai.

“Chuyện này ta đã nhần nhin trong lòng hơn mười năm, hôm nay cũng là lúc nên nói ra rồi. Lại nói, tất cả đều là lỗi của ta, nếu không phải ta quá tham lam, con của ta cũng sẽ không chết, bà ấy cũng sẽ không biến thành bộ dạng như ngày hôm nay.”

Hơn mười năm trước, Diệp lão gia mang theo Diệp phu nhân cùng con trai tám tuổi định cư ở Tuyên thành, dùng số tiền dư dả trong tay lập nên một tửu lâu. Việc buôn bán của tửu lâu vẫn cứ bình bình đạm đạm, tuy rằng thu nhập không nhiều, nhưng người một nhà trôi qua vẫn tương đối vui vẻ.

Ngày nào đó, tửu lâu của Diệp lão gia vừa mở cửa, chỉ thấy một đứa nhỏ quần áo rách rưới, cả người đều là vết thương nằm sấp trước quán của mình. Diệp lão gia chỉ thấy tuổi tác của nó cùng con trai mình tương tự, liền động lòng trắc ẩn, kêu phu nhân gọi đại phu đến để chữa thương cho đứa nhỏ. Đợi đến khi đứa nhỏ tỉnh lại, hỏi cái gì cũng lắc đầu nói không biết, chỉ luôn mồm kêu ra cái tên ‘Nguyệt Nguyệt’.

Đứa con nhà mình cũng thật thích đứa nhỏ này, thấy vậy, Diệp lão gia cùng Diệp phu nhân liền thương lượng đem người giữ lại. Mới đầu, đứa nhỏ không chịu, cứ luôn gào khóc muốn đi tìm Nguyệt Nguyệt, sau thì quen dần liền không ồn ào nữa.

Nhưng cũng không lâu lắm, trong tửu lâu đến một vị khách, Diệp lão gia nhìn giữa lông mày người này lộ ra quý khí, biết rõ gia thế đối phương không tầm thường, liền cẩn thận hầu hạ.

Vị khách kia ở đến ngày hôm sau, bởi vì đã quá giờ cơm, người làm trong tửu lâu không đủ, con trai Diệp lão gia liền xung phong giúp đỡ, nói mang một bình trà lên trên lầu. Song khi đứa nhỏ nhà mình lên lầu đã gần một nén nhang còn chưa quay xuống, trong lòng Diệp lão gia cảm thấy không được bình thường, tưởng rằng con mình chân tay lỏng lỏng đụng phải khách nhân, Diệp lão gia vội vàng giao hết công việc trong tay, tự mình đi lên lầu.

Nhưng khi Diệp lão gia tiến đến căn phòng mà đứa con của mình cần đưa trà tới kia, chỉ nghe thấy bên trong truyền tới một ít tiếng động không bình thường. Diệp lão gia rung mình một cái, lập tức đẩy cửa xông vào. Lúc ông nhìn thấy hoàn cảnh bên trong, sắc mặt Diệp lão gia liền trắng bệch, cầm bình hoa trên kệ xông tới.

Mà người nọ đang ở trên giường cả người trần truồng bụm chặt miệng Diệp công tử bị lột sạch làm không ít chuyện cảm thú, ngẩng đầu nhìn thấy Diệp lão gia đang giơ bình hoa hướng mình đập tới, người nọ cười lạnh một tiếng, lôi Diệp công tử ở phía dưới che trước người mình.

Diệp lão gia không phải người tập võ, lần này khó tránh khỏi mất chính xác, thời điểm bình hoa bay qua Diệp công tử, Diệp lão gia dĩ nhiên là không kịp hối hận nữa rồi.

Sau khi bình hoa đập xuống đầu Diệp công tử, đứa nhỏ cũng lâm vào hôn mê. Người nọ rút khỏi cơ thể đem Diệp công tử hôn mê bất tỉnh ném xuống giường. Sau đó nhẹ nhàng đi tới Diệp lão gia.

Nói đến đây, đôi mắt Diệp lão gia rưng rưng, bàn tay gắt gao nắm chặt một chỗ.

“Sau, người nọ nói ra thân phận, y chính là Tĩnh Vương gia mà đương kim hoàng thượng sủng ái nhất. Ta biết không còn hy vọng có thể báo thù cho con ta.” Dứt lời, Diệp lão gia đưa mắt nhìn sang Diệp phu nhân đang không ngừng rơi lệ, đưa tay giúp bà lau nước mắt trên mặt, tiếp tục nói: “Ta ôm con trở về, sau khi phu nhân biết rõ, muốn cùng đối phương đồng quy vu tận. Tĩnh vương gia đã hủy ta một đứa con, ta không có khả năng để cho phu nhân đi chịu chết. Cho nên ta ngăn cản bà ấy.”

“Con ta từ chuyện này qua ngày hôm sau liền bị bệnh, tiền của tửu lâu kiếm được căn bản không đủ để khám bệnh cho nó. Sau, Tĩnh vương gia chuyển nhượng cho ta một ít cửa hàng ở Tuyên thành, nói là cho ta đền bù tổn thất. Đối mặt với nhiều cửa hàng cùng vàng bạc như vậy, ta liền dao động...”

“Sau đó Tĩnh vương gia cũng tới mấy lần, nhưng nhìn tới bộ dạng bệnh tật của con ta, y không ra tay. Y cũng từng muốn giở trò với Tử Khâm, nhưng nhìn thấy vết thương trên người nó, liền ném nó ra. Vì muốn nhi tử có thể nhanh hồi phục, ta gần như đã mời khắp tất cả đại phu ở Tuyên thành, tinh thần của phu nhân ta cũng có chút dị thường. Để cho bọn họ điều dưỡng tốt hơn, ta liền dùng tiền mua cái viện tử này.”

“Con của ta chuyển đến không bao lâu liền ra đi, bởi vì quê quán chúng ta có một tập tục, nam đinh đều phải an táng tại phần mộ tổ tiên, cho nên ta liền mang Tử Khâm cùng phu nhân về quê. Không nghĩ tới trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Ta đã nói qua với Thường đại phu, nguyên gốc căn bệnh của Tử Khâm từ nơi ấy mà rơi xuống.”

Nghe Diệp lão gia kể lại chuyện trước kia, người có mặt chỗ này đều không mở miệng, trong lòng mỗi người đều nặng trĩu giống như bị một tảng đá đè xuống.

“Tính mạng Tử Khâm giữ được, tinh thần của phu nhân thất thường vẫn đem nó trở thành con mình, cho nên ta cũng thuận thế để Tử Khâm trở thành con ta. Chuyện này ngoại trừ Lưu quản gia ngay từ đầu đã đi theo ta cùng thiếp thân thị nữ của phu nhân thì ai cũng không hề biết. Mấy năm sau tinh thần của phu nhân rất cuộc cũng tốt hơn một chút, đối với Tử Khâm cũng không còn thân cận nữa, mỗi ngày đều trốn ở am đường tụng kinh lễ phật.”

Nói xong, Diệp lão gia đưa tay lau nước mắt: “Tất cả mọi chuyện đều phải trách ta, nhiều năm như vậy ta vẫn chưa thể ngủ ngon, mỗi lần nhớ tới bộ dạng ngày đó của nhi tử ta liền áy náy. Những năm này ta đem Tử Khâm trở thành con ruột của mình, chính là hy vọng có thể bù đắp lại lỗi lầm của ta. Thời điểm Hồng công tử muốn ta làm rõ Tử Khâm không phải là con ruột của ta, ta biết Tử Khâm đã không thể tiếp tục coi là con trai của Diệp mẫu. Tuy rằng ta không ưa điệu bộ của Hồng công tử, nhưng nhìn Hồng công tử đối tốt với Tử Khâm như vậy, ta cũng yên lòng. Tinh thần của phu nhân không tốt, đánh Tử Khâm là bà không đúng, nhưng hy vọng Hồng công tử có thể thông cảm. Người muốn báo thù, cứ tìm Diệp mẫu, ta chỉ cầu mong người tha cho phu nhân.”

Hồng Hề Việt không biết ẩn tình bên trong, hôm nay nghe xong toàn bộ chân tướng, nhất thời trợn tròn mắt. Sững sờ đứng tại chỗ đưa mắt nhìn chằm chằm Diệp lão gia cùng Diệp phu nhân, lộ ra chút luống cuống. Mà Thường Dương Tử không nghĩ tới chuyện sẽ xảy ra như vậy, sững sờ nhìn mọi người, ôm tiểu đồng tử lùi về sau mấy bước, tận lực giảm bớt sự hiện hữu của mình.

Thấy không ai mở miệng, Diệp lão gia đọng đầy nước mắt bật cười: “Thân thể Tử Khâm có thể chuyển biến tốt đẹp, ta cũng coi như gỡ bỏ được cái gai trong lòng. Nhiều năm như vậy, ta cũng nên đi chuộc lại tội lỗi của mình, Tử Khâm à.” Diệp lão gia quay người nhìn Diệp Cốc Thanh: “Từ hôm nay trở đi, Diệp gia liền giao cho con rồi. Năm đó Tĩnh vương gia giao cho ta những thứ kia, ta đều để ở thư phòng, chờ cho cơ thể con tốt lên liền lấy ra phân phát, ta không thể để tay con dính vào đồng tiền dơ bẩn của Tĩnh vương gia.”

“Phụ thân, vậy còn người?” Diệp Cốc Thanh sững sờ hỏi.

“Ta à, ta liền mang theo mẹ con tìm một ngôi chùa nào đó chuộc tội, thuận tiện giúp con cầu phúc.”

Nói xong, Diệp lão gia dẫn theo Diệp phu nhân vẫn còn rơi lệ từng bước rời khỏi am đường.

20. Chương 20: Tiễn Biệt

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Diệp lão gia liền mang theo Diệp phu nhân rời khỏi Tuyên thành. Diệp Cốc Thanh một đêm không ngủ, cho nên lúc tiểu nha hoàn chạy vào nói cho hắn biết phu nhân và lão gia đã rời đi, Diệp Cốc Thanh nhắm mắt lại. Nhìn ra tâm tình thiếu gia nhà mình không tốt, tiểu nha hoàn không dám nói gì, âm thầm lẻ lười quay người ra ngoài, đồng thời còn giúp Diệp Cốc Thanh khép lại cửa phòng.

Sau khi tiểu nha hoàn vừa rời đi, Diệp Cốc Thanh đột nhiên mở mắt. Đứng dậy đi đến bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám bên ngoài, không tự chủ nắm chặt tay.

Thời điểm chân tướng bị vạch trần, ai cũng không ngờ sẽ có kết quả như vậy. Diệp Cốc Thanh tự hỏi trong lòng, năm đó Diệp lão gia là thật sự tham tài mới nhận những thứ mà Tĩnh vương gia cho ông sao? Hiển nhiên không phải là tất cả. Nếu như ông thật sự là người có lòng tham, Diệp phủ cũng sẽ không như ngày hôm nay, ông sẽ càng không mỗi năm mới đều kiên trì đi làm việc thiện. Tuy nói Diệp phu nhân đau lòng vì mất đi con trai, nhưng nếu tính tế so sánh, bà cũng không phải chịu đựng áp lực lớn như Diệp lão gia.

Nếu như năm đó Diệp lão gia vẫn một mực liều chết với Tĩnh vương gia, vậy hôm nay Diệp phủ đã sớm không còn tồn tại. Tại thời đại mà quyền lực của vua là cao nhất, tất cả ủy khuất chỉ có thể ngậm ngùi nuốt xuống. Diệp lão gia lựa chọn cúi đầu, cho nên ông đã bảo vệ được Diệp phu nhân, từ trên xuống dưới của Diệp gia, còn gián tiếp bảo toàn Diệp Cốc Thanh hẳn....

Hôm qua lúc nghe được quản gia nói Diệp phu nhân bị bệnh, Diệp Cốc Thanh quả thật cảm thấy ngạc nhiên. Bởi vì không lâu trước đó hắn vừa mới bái kiến Diệp phu nhân, tuy rằng cả người bà toát lên vẻ mệt mỏi, nhưng ánh mắt vẫn rất sắc bén và tỉnh táo, căn bản không phải bộ dạng có chuyện. Tinh thần Diệp phu nhân sụp sụp dĩ nhiên là có nguyên nhân dẫn đến, Diệp Cốc Thanh nghĩ không ra nguyên nhân gì có thể khiến cho Diệp phu nhân chỉ trong một đêm biến thành người điên.

Nhưng khi hắn đi cùng Hồng Hề Việt và Thường Dương Tử đến am đường, Diệp phu nhân vốn đang bình tĩnh lại đột nhiên điên cuồng nhào đến, đã bắt đầu nghi ngờ hai người rồi. Dù sao Thường Dương Tử là cao thủ y thuật, làm cho người ta bị kích động rất dễ dàng.

Quả nhiên, khi Hồng Hề Việt bẻ gãy tay Diệp phu nhân, ngăn cách mình với Diệp phu nhân ở phía sau, lúc đó hắn dường như ngửi được mùi thuốc trên người Hồng Hề Việt. Tuy rằng không rõ lắm, nhưng cũng có thể nói rõ trên người Hồng Hề Việt có khả năng mang theo vị thuốc khiến cho người ta tinh thần rối loạn.

Nghĩ lại lúc mình dẫn theo Lưu quản gia đến tìm Thường Dương Tử, hình ảnh Hồng Hề Việt quần áo không chỉnh tề. Còn có khi hai người nghe đến Diệp phu nhân tinh thần không ổn định thì vẫn rất bình tĩnh, dường như đã sớm đoán trước chỉ chờ Lưu quản gia đến mời bọn họ đi. Nghĩ lại mọi chuyện đã qua, Diệp Cốc Thanh đã có thể đem tất cả xâu chuỗi lại, tạo thành một kết quả có khả năng nhất.

Diệp Cốc Thanh rất rõ ràng Hồng Hề Việt cùng Thường Dương Tử làm như vậy, là muốn xác định chắc chắn mình có phải Đường Khanh Ly mà bọn họ muốn tìm hay không, trong lòng hắn không hề có chút ý tứ muốn oán trách bất cứ người nào, chỉ là cảm thấy Diệp lão gia cùng Diệp phu nhân cứ như vậy rời đi, có chút tiếc nuối.

Bỗng dưng, nơi cửa sổ Diệp Cốc Thanh đứng xuất hiện một người, Diệp Cốc Thanh sợ run lên, sau khi nhìn ra người kia là Hồng Hề Việt, liền múm môi gật đầu với đối phương.

“Thật xin lỗi.” Hồng Hề Việt tràn ngập áy náy nói, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt không biểu tình của Diệp Cốc Thanh, Hồng Hề Việt lần nữa cúi đầu nói: “Bệnh của Diệp phu nhân là do ta làm, thật xin lỗi.”

“Ta không trách ngươi, ngươi không cần xin lỗi.” Diệp Cốc Thanh nhìn Hồng Hề Việt nhàn nhạt nói.

“Nhưng mà ta thấy ngươi giống như đang tức giận, ngươi thật sự không trách ta sao?” Cho rằng đối phương đang thật sự tức giận, ánh mắt Hồng Hề Việt nhìn Diệp Cốc Thanh đều trộm mang theo chút dè dặt.

“Chuyện năm đó là thật, sớm muộn gì cũng có một ngày phơi bày trước mặt ta, chỉ có điều sẽ trễ hơn mà thôi. Nếu là sự thật, ta cần gì phải trách ngươi? Ta chỉ là tiếc nuối bọn họ lại rời khỏi đây.” Nói xong, Diệp Cốc Thanh thở dài thật sâu.

“Người không muốn bọn họ rời đi” Hồng Hề Việt bám vào bệ cửa nhảy vào phòng.

“Ừ, phụ thân đem Diệp gia cùng một phần gia nghiệp lớn như vậy giao cho ta, ta cảm thấy có chút hổ thẹn.”

Diệp Cốc Thanh không biết vì cái gì lại nói thật cho Hồng Hề Việt biết, sau khi đối phương nghe xong, cong môi cười cười, lập tức ôm chặt hông Diệp Cốc Thanh, không đợi hắn kịp phản ứng liền phi thân nhảy ra ngoài cửa sổ, đạp chân lên nhánh cây mới đâm chồi ngoài sân liền một bước vọt lên nóc nhà.

Diệp Cốc Thanh bị động tác đột ngột của Hồng Hề Việt dọa cho hết hồn, chờ đến khi hắn hồi phục lại tinh thần, đối phương đã ôm hông hắn bay về phía nóc nhà. Hồng Hề Việt mũi chân điểm nhẹ lên mái hiên không phát ra tiếng động quá lớn, còn có thể mỉm cười với Diệp Cốc Thanh đang ôm trong ngực, có thể thấy rằng võ công cao cường.

Đêm xuân trời vẫn có chút lạnh, làn gió lạnh buốt thổi đến trước mặt, Diệp Cốc Thanh bị thổi trúng liền cảm thấy cứng ngắc, nhưng chỗ hai người dán vào nhau lại có hơi nóng dị thường, hô hấp hai bên phả vào mặt đối phương khiến trong lòng hai người có chút cảm giác kỳ diệu. Tuy rằng nói không rõ đó là cảm giác gì, nhưng Diệp Cốc Thanh cảm thấy loại cảm giác này cũng không tồi.

Nhìn phương hướng Hồng Hề Việt mang mình đi, Diệp Cốc Thanh biết rõ y là đang ôm mình đuổi theo Diệp phu nhân cùng Diệp lão gia. Lúc này Diệp Cốc Thanh có chút lúng túng, bởi vì bản thân rất ít khi thân cận với người khác, không biết sau khi nhìn thấy hai vị lão nhân, nên nói cái gì a.

Một lát sau, một cỗ xe ngựa nho nhỏ xuất hiện trước tầm mắt của hai người. Hồng Hề Việt cúi đầu nhìn thoáng qua Diệp Cốc Thanh được mình ôm trong lòng, cười với hắn một cái rồi phóng lên vượt qua xe ngựa, lúc cách xe ngựa khoảng năm sáu thước thì hạ xuống.

Bỗng nhiên có hai người từ phía trên đáp xuống, cho dù tổ chất tâm lý của Diệp lão gia có tốt cũng bị dọa cho hoảng sợ. Chỉ thấy ông vội vàng kéo cương ngựa, trong miệng hô một tiếng để ngựa dừng lại.

Hồng Hề Việt buông Diệp Cốc Thanh nhìn hắn đi đến chỗ Diệp lão gia, chấp tay quay đầu nhìn về nơi khác. Giờ phút này y rất không muốn chấp nhận nhìn A Ly từng bước từng bước rời xa y, trong lòng y thật không có tư vị gì.

Lúc này Diệp lão gia đã nhìn rõ người tới, vắt roi ngựa lên xe rồi nhảy xuống chạy qua đón người.

“Tử Khâm, trời lạnh như vậy, con đến làm gì?” Diệp lão gia đưa tay sờ sờ quần áo trên người Diệp Cốc Thanh nhíu mày hỏi.

“Phụ thân cùng mẫu thân nếu như đã quyết định rời đi, làm nhi tử tại sao lại không thể đến tiễn.”

Nghe thấy Diệp Cốc Thanh còn xưng là con mình, Diệp lão gia hiểu rằng hắn không để ý chuyện lúc trước. Diệp lão gia cảm động hai mắt đỏ hồng hung hăng gật gật đầu, ngậm miệng không nói gì. Mà lúc này, tấm rèm trước thùng xe vốn đang rũ xuống bị người từ bên trong đẩy ra, chỉ thấy Diệp phu nhân khuôn mặt trắng bệch dựa vào thùng xe nhìn về phía hai người. Thấy thế, Diệp Cốc Thanh đi đến trước xe gọi một tiếng mẫu thân.

Qua một đêm, Diệp phu nhân dường như đã suy nghĩ thông suốt, ánh mắt chán ghét khi nhìn Diệp Cốc Thanh đã không còn rõ ràng như trước.

“Kỳ thật ta vốn không muốn nhìn thấy ngươi, bởi vì chỉ cần nhìn thấy ngươi ta liền nghĩ đến A Thanh của ta. Nếu A Thanh còn sống, có lẽ đã kết hôn, sinh con, trải qua thời gian vui vẻ hạnh phúc. Ta thường xuyên nghĩ, chuyện năm đó vì sao không xảy ra trên người ngươi? Nhưng mà, ta lại cảm thấy đối với ngươi như vậy thật không công bằng. Tuy nói ngươi không phải con ta, nhưng ngươi cũng chỉ là một đứa nhỏ mà thôi. Cho nên ta không muốn nhìn thấy ngươi, ngươi hiểu không Tử Khâm?”

Im lặng nghe Diệp phu nhân nói, Diệp Cốc Thanh gật đầu mở miệng: “Con hiểu, bất luận thế nào, con cũng muốn cảm ơn người cùng phụ thân, nếu năm đó hai người không thu nhận con, nói không chừng con đã chết. Bất luận lúc trước xảy ra chuyện gì, vị trí của người và phụ thân ở trong lòng con sẽ không thay đổi. Hôm nay hai người rời đi, con sẽ không giữ lại, nhưng mong mẫu thân nhớ rõ, cho dù sau này người cùng phụ thân đi thật xa, chỉ cần hai người muốn trở về, Diệp phủ Tuyên thành vẫn là nhà của hai người.”

Nghe xong, Diệp phu nhân bật cười: “Tại sao ngươi không hận ta?”

“Con không có lý do hận người? Năm đó cứu con chính là người cùng phụ thân, dưỡng dục con hơn mười năm vẫn là người cùng phụ thân, con không có lý do để hận người.”

Quả thật, Diệp Cốc Thanh không có lý do hận Diệp phu nhân, năm đó bởi vì vợ chồng Diệp thị thu nhận Đường Khanh Ly, cho nên hôm nay Diệp Cốc Thanh mới có thể sống đến bây giờ. Mới có thể có một thân xác để cho mình sống sót, tuy rằng Diệp phu nhân không có thiện ý với mình, thậm chí còn thiếu chút nữa bóp cổ mình đến chết, Diệp Cốc Thanh không phải thánh mẫu, tuy rằng không thích Diệp phu nhân, nhưng mà nguyên nhân là do đầu hai bên tự hiểu rõ.

Nói xong những lời này, cổ họng bị Diệp phu nhân bóp tuy rằng vẫn còn đau, nhưng trong lòng lại dễ chịu hơn rất nhiều.

Diệp phu nhân ngồi trên xe nhìn vào mắt Diệp Cốc Thanh, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống. Buông tay thả xuống rèm xe, cách một tấm rèm nói tiếng xin lỗi với Diệp Cốc Thanh.

Vì chuyện này mà bị chậm trễ một lúc, đằng đông đã hừng sáng, thấy thế, Diệp lão gia vỗ vỗ vai Diệp Cốc Thanh, ngồi lên xe vung roi rời đi. Nhìn cỗ xe chậm chậm lướt qua bên cạnh, Diệp Cốc Thanh mở miệng nói: “Phụ thân, sau này tìm được chỗ đặt chân nhớ viết thư nói rõ cho con biết.”

Diệp lão gia không trả lời, chỉ đưa lưng về phía hắn khoát khoát tay ý bảo hắn trở về.

Đợi đến khi cỗ xe biến mất khỏi tầm mắt, Diệp Cốc Thanh mới nhìn sang Hồng Hề Việt vẫn đứng đợi bên cạnh, khóe miệng cong lên cho đối phương một nụ cười, quay người đi về hướng Diệp phủ.

Trên đường trở về Diệp Cốc Thanh thật trầm mặc, Hồng Hề Việt đi bên cạnh vẫn luôn nhìn chăm chăm vào gò má hắn. Vì quá mức chăm chú, Hồng Hề Việt không phát hiện Diệp Cốc Thanh giảm dần tốc độ, thẳng đến khi tay mình không cẩn thận đụng phải ngón tay lạnh buốt của Diệp Cốc Thanh, lúc này mới hồi phục tinh thần.

Thấy trên mặt Diệp Cốc Thanh không có biểu lộ gì, Hồng Hề Việt cúi đầu nhìn xuống bàn tay kia, trong lòng hơi do dự nhưng vẫn vươn tay cầm lấy ngón tay của hắn. Lúc này, Diệp Cốc Thanh quay đầu nhìn y, Hồng Hề Việt liền nhoẻn miệng cười, đứng đưa cánh tay hắn như hồi còn bé.

“Người đói bụng không? Chúng ta về nhà.”

Dù biết rằng trong lời nói của Hồng Hề Việt không có hàm ý đặc biệt gì, nhưng hai chữ ‘về nhà’ lại khiến cho trái tim Diệp Cốc Thanh run lên. Sau khi im lặng nhìn mặt y một lát mới gật đầu, nói một chữ ‘Được’.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoi-ma-dau-ve-song-qua-ngay>